

jul, avgust, septembar 2021.

ODMOR U HRISTU

SADRŽAJ:

1. Življenje u društvu aktivnom 24/7	5
2. Nemir i bunt	13
3. Koreni nemira	21
4. Cena odmora	29
5. „Hodite k Meni...“	37
6. Pronalaženje mira u porodičnim vezama	45
7. Mir, odnosi i isceljenje	53
8. Slobodni da se odmorimo	61
9. Ritam odmora	69
10. Subotni odmor	77
11. Čeznja za nečim višim	85
12. Prorok pun nemira	93
13. Konačni odmor	101

ODMOR U HRISTU

Autor: Džerald i Šantal Klingbeil

Broj 3/2021.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Želimir Stanić, Beograd, Radoslava Grujića 4

Prevod: Tamara Babić

Lektura: Mirjana Đerić

Prelom: Gordana Ardeljan

Izdaje: »Preporod«, Beograd

Za izdavača: Saša Todoran, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tiraž: 950

Za internu upotrebu

Tabele priprema Odeljenje za subotnu školu

© [2021] Generalna konferencija Hrišćanske adventističke crkve®. Sva prava pridržana. Nijedno lice ili ustanova ne može da menja, prepravlja, prilagođava, prevodi, reprodukuje ili objavljuje nijedan deo biblijske pouke bez prethodnog pismenog odobrenja Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve®. Odeljenske službe Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve® su ovlašćene da se pobrinu za prevod biblijske pouke, u skladu sa posebnim smernicama. Autorska prava takvih prevoda i njihovo objavljivanje i dalje su u nadležnosti Generalne konferencije. Izrazi »Hrišćanska adventistička«, »Adventistička« i logo sa plamenom su registrovane oznake Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve® i ne mogu se koristiti bez prethodnog odobrenja Generalne konferencije.

Let je bio jednoličan sve dok pilot nije najavio da će avion morati da prođe kroz jaku oluju. „Molim vas, vežite svoje pojaseve. Uskoro ćemo imati žestoku vožnju“, poručio je glas iz pilotske kabine pre nego što je završio objavu.

Ubrzo potom, avion je počeo snažno da se trese probijajući se kroz oluju. Pregrade za prtljag iznad glava putnika otvorile su se, a ljudi su napeto sedeli u svojim sedištim. Posle jednog posebno snažnog trzaja aviona, neko je završtao iz zadnjeg dela. Mnogima su kroz glavu prolazile zastrašujuće slike, dok su zamišljali

kako se odlamaju krila aviona i kako letelica ponire ka zemlji. Svi putnici su izgledali napeto i uplašeno. Zapravo, svi osim jedne devojčice koje je sedela u prvom redu ekonomske klase. Ona je bila zauzeta crtanjem nečega na otvorenom rasklopnom stolu ispred sebe. Povremeno bi pogledala kroz prozor kad bi sevuio neki posebno impresivan blesak munje, a onda bi mirno nastavila da crta.

Činilo se da je prošla čitava večnost pre nego što se avion konačno prizemljio na svojoj destinaciji. Putnici su veselo tapšali, osećajući zahvalnost i olakšanje što ponovo stoje na čvrstom tlu. Devojčica je spakovala svoju torbu i čekala da ostali ljudi napuste avion, kad joj je jedan od putnika prišao i pitao je kako to da se nije uplašila. Kako je mogla da ostane tako smirena usred tako velike oluje, dok se avion tako snažno tresao?

„Nisam se plašila“, rekla je devojčica začuđenom čoveku. „Moj tata je pilot, i znala sam da će me sigurno dovesti kući.“

Uznemirenost i strah često idu ruku pod ruku. A življenje u svetu u kom je većina ljudi zauzeta 24/7, može imati za posledicu uznemirenost i strah. Ko se ponekad ne bori sa strahom, brigom i užasnom strepnjom zbog onoga što donosi budućnost? Prošlost je završena, sadašnjost je u toku, ali budućnost je puna pitanja, a u ovom nestabilnom svetu odgovori možda neće biti onakvi kakve bismo želeli da čujemo. Pitamo se da li ćemo uspeti da ispoštujemo rokove koji su pred nama, da platimo sledeću kiriju ili školarinu, da održimo svoje poljuljane brakove kroz još jednu oluju. Pitamo se da li nas Bog i dalje voli, iako Ga uvek iznova „razočaravamo“.

Ovog tromesečja, suočićemo se s nekim od tih strahova direktno. „Odmor u Hristu“ nije samo naslov ove pouke, niti neki upečatljiv logo za evanđeosku kampanju ili sastanke pod šatorima. Odmor u Hristu je ključ za onu vrstu života kakav Isus obećava svojim sledbenicima: „Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi: Ja dođoh da imaju život i izobilje“ (Jovan 10,10).

Dok su pripremali tekst ove pouke, autori su iznenada postali svesni sveprožimajuće prirode pojma odmora u sklopu biblijske teologije. Odmor je povezan sa spasenjem, sa blagodaću, sa Stvaranjem, sa Subotom, sa našim razumevanjem stanja mrtvih, sa Isusovim skorim dolaskom– i još mnogo toga drugog.

Kad je pozvao ljude da dođu i nađu odmor u Njemu (Matej 11,28), Isus se nije obraćao samo svojim učenicima i ranoj hrišćanskoj crkvi. On je video buduće generacije bolesnih od greha, umornih, iscrpljenih, izmučenih ljudskih bića, kojima će biti potreban pristup izvorištu mira. I zato, dok budete proučavali pouku tokom ovog tromesečja, setite se da Mu priđete i odmorite se u Njemu. Na kraju krajeva, naš nebeski Otac drži sve pod kontrolom i spreman je da nas bezbedno dovede kući.

Šantal i Džerald Klingbeil uživaju u svom kroskulturalnom braku i vole da rade zajedno kao tim. Šantal, zamenik direktora Zadružbine Elen G. Vajt, potiče iz Južne Afrike, dok je Džerald rođen i odrastao u Nemačkoj, a danas radi, između ostalog, kao pomoćnik urednika časopisa Adventist Review Ministries. Osim toga, profesor je Starog zaveta i Bliskoistočnih studija na Endrjus univerzitetu.

ŽIVLJENJE U DRUŠTVU AKTIVNOM 24/7

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 2,1-3; Jeremija 45,1-5; 2. Mojsijeva 20,11; 2. Samuilova 7,12; Marko 6,30-32; 1. Mojsijeva 4,1-17.

Tekst za pamćenje: „Gine duša moja želeći u dvore Gospodnje; srce moje i tijelo moje otima se k Bogu živome“ (Psalmi 84,2).

Tik, tak, tik, tak, tik, tak. Sat je postojano i nemilosrdno otkucavao. Ostalo je još samo dva sata do početka Subote. Meri je uzdahnula prelažeći pogledom po malom stanu. Dečije igračke još uvek su bile razbacane po dnevnoj sobi, a u kuhinji je vladao haos. Sara, njihovo najmlađe dete, ležala je u krevetu sa temperaturom, a ona je pristala da sutradan u crkvi služi kao redar i pozdravlja ljude na ulazu, što je značilo da će morati da krenu od kuće 30 minuta ranije nego obično. Kad bih samo mogla sutra da nađem malo mira i tišine, pomislila je čežnjivo.

U isto vreme na drugom kraju grada, Džoš, njen suprug, stajao je u redu u prodavnici. Saobraćajna gužva opet je bila nesnosna. Redovi u prodavnici bili su dugački. Izgledalo je da su svi baš u tom trenutku izašli u kupovinu. Potreban mi je odmor, ne mogu više ovako, uzdisao je Džoš u sebi. Mora da postoji nešto više u životu.

Našim životom upravljaju saobraćajni špic, radno vreme, zakazani zdravstveni pregledi, razgovori preko Skajpa, odlazak u kupovinu i školske obaveze. Bilo da koristimo javni prevoz, vozimo mali skuter ili upravljamo većim porodičnim automobilom, ritam neprekidne angažovanosti u svetu koji nas okružuje preti da pregazi ono što je zaista bitno.

Kako da pronađemo odmor usred sve te huke i buke?

UMORNI I ISCRPLJENI

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 2,1-3. Zašto je Bog stvorio dan za odmor pre nego što se iko uopšte umorio?

Čak i pre nego što je čovečanstvo pohrlilo u život pun samonametnutog stresa, Bog je odredio jedan dan kao znak, kao živi budilnik našeg sećanja. Taj dan treba da bude vreme kad zastajemo i svesno uživamo u životu – dan u koji smo ono što jesmo, a ne ono što radimo, dan u koji na poseban način pokazujemo zahvalnost za dar trave, vazduha, životinjskog sveta, vode, ljudi, i – povrh svega – za Stvoritelja svakog dobrog dara.

Nije to bio neki jednokratni poziv koji je prestao da važi nakon proterivanja iz Edema. Bog se postarao da on izdrži probu vremena, tako što je odmah u početku upleo Subotu u samo tkanje vremena. Taj poziv važi zauvek, i uvek se iznova ponavlja – poziv da svakog sedmog dana u miru proslavljamo Stvaranje.

Moglo bi se pomisliti da ćemo mi danas, uz sve uređaje koji nam štede vreme, biti manje umorni od ljudi koji su živeli pre dvesta godina. Međutim, čini se da vremena za odmor, zapravo, nikad nema dovoljno, pa ni danas. Čak i kad ne radimo, mi provodimo vreme u mahnitovoj aktivnosti. Kao da uvek nekako zaostajemo – koliko god da postignemo, još uvek ima toliko toga što treba da se uradi.

Istraživanja takođe pokazuju da ljudi danas provode manje vremena u snu, i da su mnogi duboko zavisni od kofeina kako bi mogli da nastave dalje. Mada imamo brže bežične telefone, brže kompjutere, brže internet konekcije, kao da nikad nemamo dovoljno vremena.

Čemu nas sledeći tekstovi uče kad je reč o važnosti odmora? Marko 6,31; Psalmi 4,8; 2. Mojsijeva 23,12; 5. Mojsijeva 5,14; Matej 11,28.

Bog koji nas je stvorio znao je da će nam biti potreban fizički odmor. On je uspostavio cikluse u vremenu – noć i Subotu – kako bi nam pružio priliku da se odmorimo. Priznanje Isusa za Gospodara našeg života podrazumeva ozbiljno shvatanje naše dužnosti da odvajamo vreme za odmor. Uostalom, zapovest o Suboti nije samo predlog. To je zapovest!

A šta je s vašom ličnom proopterećenošću? Šta možete preduzeti da bismo odmor koji Bog želi da imamo iskusili na bolji način – u fizičkom i duhovnom smislu?

BEZ „POGONSKOG GORIVA“

Nedostatak sna i iscrpljenost zbog fizičkog prenaprezanja predstavljaju ozbiljan problem. Ali ono što posebno zabrinjava je kad osetimo da smo „emotivno prazni“. I naravno, kad se na nedostatak sna nadovežu još i emotivne teškoće, možemo biti bolno obeshrabreni.

Varuh, Jeremijin pisar, mora da se često tako osećao tokom poslednjih, burnih godina u Jerusalimu, pre haosa, stradanja i rasula nastalog nakon što su Vavilonjani razorili grad.

Pročitajte tekst Jeremija 45,1-5 i napišite kratku dijagnozu Varuhovog emotivnog zdravlja.

Možete li da zamislite kako biste se osećali kad bi vam Bog lično poslao poruku „skrojenu po vašoj meri“? E pa, Varuh je primio jednu takvu poruku direktno iz Božje prestone dvorane (Jeremija 45,2). Izveštaj kaže da se to dogodilo „četvrte godine Joakima sina Josijina“, otprilike 605. ili 604. godine stare ere. Tekst Jeremija 45,3 predstavlja dobar uvid u to kako se ljudi osećaju kad ostanu emotivno prazni.

Na osnovu svega što o tom periodu saznajemo iz Svetog pisma, jasno je da Varuhove pritužbe nisu bile neko plitkoumno jadanje. On je imao jake razloge da se oseti obeshrabreno i emotivno iscrpljeno. Mnogo toga lošeg se događalo, a nešto još gore je tek trebalo da dođe.

Kako je Bog odgovorio na Varuhov bol i patnju? Pročitajte tekst Jeremija 45,4.5.

Božji odgovor na Varuhov iskreni bol podseća nas na činjenicu da je Njegov lični jad i očaj morao biti mnogostruko veći od Varuhovog. On je saziđao Jerusalim, a sad se spremao da ga poruši. On je zasadio Izrael kao vinograd (Isaija 5,1-7), a sada je trebalo da ga iščupa i pošalje u izgnanstvo. To nije bilo ono što je Gospod želeo za svoj narod, ali je moralo da se dogodi zbog njihove pobune protiv Njega.

Ipak, za Varuha je postojalo svetlo na kraju tunela. Bog će sačuvati njegov život – čak i usred razaranja, izgnanstva i gubitaka.

Pročitajte još jednom reči koje je Bog uputio Varuhu. Koju opštu poruku možemo iz njih da izvučemo za sebe? Odnosno, kako nam one otkrivaju da je Bog, na kraju krajeva, uvek tu za nas, bez obzira na situaciju?

DEFINISANJE ODMORA U STAROM ZAVETU

Naravno, odmor nam je svima potreban, i zato se ta tema nalazi svuda u Bibliji. Mada nas je Bog stvorio za aktivan život, ta aktivnost mora biti isprekidana periodima odmora.

Jevrejski Stari zavet, na primer, sadrži više izraza koji označavaju odmor. U opisu Božjeg odmaranja u sedmi dan na novostvorenoj zemlji, koji nalazimo u tekstu 1. Mojsijeva 2,2,3, koristi se izraz shabbat, „prestati sa radom, počiniti, uzeti odmor“, što je glagolski oblik imenice „Shabbath“. Isti glagol upotrebljen je u tekstu 2. Mojsijeva 5,4,5 u kauzativnom obliku, preveden kao „hoćete da /narod/ ostavlja svoje poslove“. Ljutiti faraon op-tužio je Mojsija da odvlači narod „od rada njegova“.

Božje mirovanje u sedmi dan, Subotu, u četvrtoj zapovesti opisano je jevrejskim glagolskim oblikom nuakh (2. Mojsijeva 20,11; 5. Mojsijeva 5,14). Taj glagol je preveden izrazom „bio bih miran“ u tekstu Jov 3,13 ili, više figurativno, „ustavljaše /se/“, u tekstu 4. Mojsijeva 10,36, što se odno-silo na kovčeg zaveta. U tekstu 2. O carevima 2,15 kaže se da „počinu“ duh Ilijin na Jelisiju.

Još jedan važan glagolski oblik je shaqat, što znači „biti miran, pružiti olakšanje, biti tih“. On je upotrebljen u tekstu Isus Navin 11,23, gde opisuje počivanje zemlje od rata nakon početnih osvajanja Isusa Navina. Taj izraz se često koristi da ukaže na „mir“ u Knjizi Isusa Navina i Sudijama.

Glagol raga' takođe se koristi u značenju „odmor“. U opomenama pro-tiv neposlušnosti koje se navode u 5. Mojsijevoj, Bog kaže Izraelu da u uzgnaanstvu neće odahnuti, niti će se odmoriti (5. Mojsijeva 28,65). Isti glagol se javlja u kauzativnom obliku u tekstu Jeremija 50,34, gde opisuje nemogućnost da se obezbedi mir.

Pročitajte tekstove 5. Mojsijeva 31,16 i 2. Samuilova 7,12. O kakvoj vrsti odmora je ovde reč?

Oba stiha koriste idiomatski izraz od glagola shakab, koji doslovno znači „ležati, spavati“. Uspostavljajući zavet sa Davidom, Bog daje obeća-nje budućem caru Izraela: „Kad se navrše dani tvoji, i počineš kod otaca svojih, podignuću potomstvo tvoje nakon tebe“ (2. Samuilova 7,12).

Dugačka (i ovde nepotpuna) lista različitih jevrejskih glagola koji se odnose na odmor, pomaže nam da uvidimo da se teološki pojam odmora ne povezuje samo s jednom ili dve konkretne reči. Mi se odmaramo pojedinačno i kolektivno. Odmor utiče na nas u fizičkom, društvenom i emotivnom smislu, i nije ograničen samo na Subotu.

Smrt je nesumnjivo naš neprijatelj i jednog dana će biti pobeđena. Ali, ma koliko da žalimo za svojim mrtvima, ma koliko da nam nedostaju, zašto je ipak utešno znati da, bar za sada, oni počivaju u miru?

ODMOR U NOVOM ZAVETU

Glagolski oblik reči za odmor koji često nalazimo u Novom zavetu je *anapauō*, što znači „odmoriti se, opustiti, osvežiti“. On je upotrebljen u jednoj od Isusovih najpoznatijih izjava o odmoru, u tekstu Matej 11,28: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ Taj izraz može da se odnosi i na fizički odmor (Matej 26,45). Međutim, i apostol Pavle ga koristi kad, opraštajući se od Korinćana, izražava svoju radost zbog dolaska prijatelja koji su umirili njegov duh (1. Korinćanima 16,18).

Još jedan glagol koji upućuje na odmor je *hēsychazō*. Njime je opisan subotni odmor učenika dok je Isus počivao u grobu (Luka 23,56). Takođe je korišćen i da bi se opisao miran život (1. Solunjanima 4,11), a može da ukazuje i na to da neko čuti zato što nema primedbi (Dela 11,18).

U tekstu Jevrejima 4,4, opisan je Božji odmor nakon stvaranja, u sedmi dan, i tom prilikom je upotrebljen grčki glagol *katapauō*, „zaustaviti, umiriti, počinuti“, koji je upotrebljen i u Septuaginti, grčkom prevodu Starog zaveta. Što je posebno interesantno, taj glagol se u Novom zavetu najčešće koristi upravo u 4. poglavlju Jevrejima poslanice.

Pročitajte tekst Marko 6,30-32. Zašto je Isus rekao svojim učenicima da se povuku i odmire, s obzirom na mnoge prilike za misioniranje koje su u tom trenutku imali? Sagledajte to pitanje u širem kontekstu celog 6. poglavlja Evanđelja po Marku.

Izjava „Dođite vi sami nasamo, i počinite malo“ (Marko 6,31), nije formulisana kao običan poziv. To je izrečeno u formi imperativa, što ukazuje na nalog ili zapovest. Isus tu pokazuje zabrinutost za svoje učenike, za njihovu fizičku i emotivnu dobrobit. Oni su se upravo vratili s jednog poduzetog misionskog putovanja na koje ih je Isus poslao dvojicu po dvojicu (Marko 6,7). Tekst Marko 6,30 opisuje koliko su učenici bili ushićeni kad su se vratili. Mora da su im srca bila puna. Želeli su da govore sa Isusom o svojim poredcima i porazima, ali On je sve to zaustavio, preduhitivši ih pozivom na odmor. Marko dodaje i objašnjenje: „Jer ih bijaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti“ (Marko 6,31). Prezauzetost i preopterećenje u Božjem delu predstavljalo je istinski izazov čak i za učenike. Ali Isus nas podseća da svoje zdravlje i emotivno blagostanje treba da čuvamo tako što ćemo povremeno planirati odmor.

Na koje načine možete pomoći svom lokalnom pastoru i rasteretiti njega ili crkvenog starešinu, ili bilo koga drugog koga poznajete, a kome pretila opasnost da pregori u Gospodnjem delu? Šta biste mogli da preduzmete kako bi pokazali poštovanje prema toj osobi i pomogli joj da se malo odmori?

POTUKAČ I BEGUNAC

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 4,1-12. Zbog čega je Kain postao „potukač i bjegunac“ (1. Mojsijeva 4,12) na zemlji?

Biblijski tekst ne navodi izričito zbog čega je Bog pogledao na Aveljev prinos, a na Kainov „ne pogleda“ (1. Mojsijeva 4,4. 5). Ali mi znamo razlog. „Kajin je izašao pred Boga gundajući, sumnjajući u obećanu žrtvu i neophodnost prinošenja žrtava. Svojim darom nije izražavao pokajanje za greh. Smatrao je, kao i mnogi danas, da bi pokazao slabost kada bi strogo sledio put koji je Bog zacrtao, kada bi se za spasenje potpuno oslonio na delo pomirenja obećanog Spasitelja. Odlučio je da se osloni na sebe, da se pojavi pred Bogom sa sopstvenim zaslugama.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 72 (original).

Mada je rekao da će Kain biti „potukač i begunac“ na zemlji, nije Bog bio taj koji ga je načinio takvim, već se to dogodilo kao posledica njegovih grešnih postupaka i neposlušnosti. Ne našavši odmor u Bogu, Kain je otkrio da ga ne može naći ni na jedan drugi način – bar ne pravi odmor.

Jevrejska reč prevedena kao „pogleda“ (1. Mojsijeva 4,4) mogla bi se takođe prevesti kao „pobliže pogledao, pažljivo razmotrio“. U fokusu Božjeg pažljivog i pomnog razgledanja nije bio toliko sam prinos koliko stav onoga ko ga je prinosio. Božje odbacivanje Kainovog prinosa u voću nije bilo proizvoljna reakcija nekog kapricioznog Božanstva. Naprotiv, tu je opisan proces pažljivog razmatranja i odmeravanja karaktera, stavova i motiva onoga koji prinosi žrtvu. To je dobar primer istražnog suda.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 4,13-17 i opišite Kainovu reakciju na Božji sud.

Kad pokušavamo da pobegnemo iz Božjeg prisustva, postajemo nemirni. Čežnju za božanskom blagodaću pokušavamo da utažimo stvarima, međuljudskim vezama, ili prezauzetošću. Kain je osnovao dinastiju i počeo da zida grad. I jedno i drugo je veliko postignuće, što govori o snazi i odlučnosti, ali ako je reč o bezbožnoj dinastiji i buntovnom gradu, onda to na kraju neće vredeti ništa.

Čak i ako ispaštamo zbog posledica svojih greha, kao što obično biva, kako možemo naučiti da prihvatimo oprostaj koji nam se nudi preko krsta?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Po mišljenju rabina, stalna užurbanost i zauzetost poslom predstavljala je vrhunac religije. Da bi se pokazali pobožnijim od drugih, oslanjali su se na neke spoljašnje radnje. Tako su svoje duše odvajali od Boga i gradili svoju samodovoljnost. Iste opasnosti još uvek postoje. Kad god se povećava delatnost i kada ljudi postignu uspeh u ma kom radu za Boga, postoji opasnost uzdanja u ljudske planove i metode. Tada postoji sklonost da se manje moli i da se pokaže manje vere. Kao i učenici, mi se nalazimo u opasnosti da izgubimo iz vida svoju zavisnost od Boga i pokušamo da od svoje delatnosti načinimo spasitelja. Potrebno je da stalno gledamo na Isusa, shvatajući da Njegova sila obavlja posao. Dok ozbiljno radimo na spasavanju izgubljenih, moramo odvojiti vreme i za razmišljanje, molitvu i proučavanje Božje reči. Samo posao izvršen sa mnogo molitava i posvećen Hristovom zaslugom, na kraju će se pokazati uspešnim za dobro.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 362 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Stalan pritisak da se bude u vrhu, da se (fizički i virtuelno) bude dostupan sve vreme, da se dosegnu ideali koji nisu ni realistični ni Bogom dani, može ljude učiniti bolesnim – u emotivnom, fizičkom i duhovnom smislu. Kako vaša crkva može da postane mesto gde su dobrodošli umorni, iscrpljeni ljudi koji žude za odmorom?
2. Da li se može desiti da budemo prezaposleni, čak i kad činimo dobre stvari za Boga? Setite se priče o Isusu i Njegovim učenicima iz teksta Marko 6,30-32, i u svojoj subotnoškolskoj grupi razgovarajte o prime-ni tog teksta.
3. Godine 1899. oboren je rekord u brzoi vožnji. Neko je dostigao brzinu od preko 60 kilometara na sat – i preživeo je da to ispriča! Danas, naravno, automobili voze mnogo brže od toga. Brzina procesora u našim mobilnim telefonima je mnogo veća od brzine koju su postizali najbrži kompjuteri prethodne generacije. Vazdušni saobraćaj se odvija većom brzinom nego ranije, i postaje sve brži. U suštini, skoro sve što mi danas radimo, obavlja se mnogo brže nego što je to bio slučaj u prošlosti, a opet – šta? Još uvek smo užurbani i ne uspevamo dovoljno da se odmorimo. Šta nam to govori o osnovnoj ljudskoj prirodi, i o tome zašto je Bog smatrao odmor toliko važnim da ga je uvrstio u jednu od svojih zapovedi?
4. Razmišljajte više o toj ideji da je subotni odmor uspostavljen u Edemu, još pre pada u greh. Osim zanimljivih teoloških implikacija, šta nam to govori o potrebi za odmorom čak i u bezgrešnom, savršenom svetu?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 4. Mojsijeva 11,1-33; 4. Mojsijeva 12,1-13; 4. Mojsijeva 13,27-33; 4. Mojsijeva 14,1-23; 1. Korinćanima 10,1-11; 4. Mojsijeva 14,39-45.

Tekst za pamćenje: „Ovo se pak sve događaše za ugled njima, a napisa se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe“ (1. Korinćanima 10,11).

Tokom vekova, mnogi su izveštavali o uznemirenosti i neobičnom ponašanju pasa i ostalih domaćih životinja pre velikih zemljotresa.

Naučnici su utvrdili da su životinje u stanju da detektuju prve seizmičke talase – talase pritiska – koji prethode sledećem – talasu potresa. To verovatno objašnjava zašto se za životinje kaže da se ponašaju čudno i uznemireno neposredno pre nego što se tlo zatrese. Neke životinje, kao što su slonovi, mogu da opaze zvučne talase niske frekvencije i vibracije koje prethode potresu, koje ljudi uopšte nisu u stanju da osete.

Par minuta pre zemljotresa magnitude 5,8 koji je pogodio oblast Vašingtona 23. avgusta 2011, neke od životinja u nacionalnom zoološkom vrtu Smitsonian instituta počele su neobično da se ponašaju. Među njima su bili lemuri, koji su počeli bučno da se oglašavaju oko 15 minuta pre nego što je tlo počelo da se tresu.

U pouci za ovu sedmicu, pogledaćemo neke primere čudnog ljudskog nemira do kog je došlo, ne zbog pretećih prirodnih katastrofa kao što su zemljotresi, već zbog osnovne grešnosti palih ljudskih bića koji se nisu odmarali u onome što Hristos nudi svima koji Mu priđu u veri i poslušnosti.

NEMIR U PUSTINJI

Izraelci mora da su se osećali nesrećno i uznemireno kad su napustili Sinaj na svom putu za Hanan. Prošlo je više od godinu dana otkako su izašli iz Egipta (4. Mojsijeva 1,1). Bili su spremni da uđu u Obećanu zemlju. Prebrojani su i organizovani. Bili su svedoci neverovatnih izraza božanske naklonosti i jasnim znacima Božjeg prisustva. Pa ipak, u prvom mestu u koje su došli nakon odlaska sa Sinaja počeli su da se žale.

Pročitajte tekst 4. Mojsijeva 11,1-15. Na šta su se Izraelci žalili?

Izraelci su žudeli za mesom, krastavcima, dinjama, prazilukom, crnim i belim lukom iz Egipta. „Ko će nas nahraniti mesom? Opomenusmo se riba što jeđasmo u Misiru zabadava, i krstavaca i dinja i luka crnoga i bijeloga. A sada posahnu duša naša, nema ništa osim mane pred očima našima“ (4. Mojsijeva 11,4-6). Mora da su patili od ozbiljnog slučaja selektivnog pamćenja, budući da su se sećali hrane, a zaboravili ropstvo i neverovatne teškoće koje su trpeli (uporediti sa 2. Mojsijeva 1).

Bili su hranjeni Božjom manom više od godinu dana, ali su se ipak osećali uznemireno i želeli nešto više. To je uticalo čak i na Mojsija. Pokušavati da vodiš grupu uznemirenih ljudi nije lako. Ali Mojsije zna kome da se obrati. „Zašto učini tako sluzi svojem? I zašto ne nađoh milosti pred tobom, nego metnu na me teret svega naroda ovoga?“ (4. Mojsijeva 11,11).

Kako Bog odgovara na te prigovore? Pročitajte tekst 4. Mojsijeva 11,16-33.

Bog nije neosetljiv na naše potrebe zbog kojih se osećamo uznemireno. Izraelcima je, u ovom slučaju, dao prepelice kako bi zadovoljio njihovu glad za mesom. Međutim, meso nije bilo ono što su Izraelci zaista želeli. Kada smo nesrećni, uznemireni i ljuti, ono zbog čega se ljutimo često je samo okidač, a ne i uzrok problema. Sukobljavamo se zato što postoji nešto drugo što nije u redu, što utiče na naše odnose na dubljem nivou. Izrael se zapravo pobunio protiv Božjeg vođstva, a to je nešto o čemu svi treba da povedemo računa, bez obzira na našu neposrednu situaciju i okolnosti, jer do toga može doći lakše nego što mislimo.

Zašto nam prošlost u sećanju lako može izgledati bolje nego što je zaista bila?

TO JE ZARAZNO

Pročitajte tekst 4. Mojsijeva 12,1-3. Zašto su Marija i Aron bili uzrugini?

Marija i Aron su, navodno, bili nesrećni zbog Mojsijeve žene strankinje. Sefora je bila poreklom iz Madijana (videti 2. Mojsijeva 3,1). Tako se, i među izraelskom „elitom“, pokazala grešnost ljudske prirode, i to na vrlo neprijatan način. (Da li je on ikad prijatan?)

Međutim, biblijski tekst jasno otkriva da je to bio samo izgovor. Glavni razlog njihovog gundanja bio je proročki dar. U prethodnom poglavlju vidimo da je Bog rekao Mojsiju da postavi sedamdesetoricu izraelskih starešina da mu pomažu u nošenju tereta upravljanja narodom (4. Mojsijeva 11,16.17.24.25). Aron i Marija takođe su imali važne rukovodeće uloge (2. Mojsijeva 4,13-15; Mihej 6,4), ali sad su se osetili ugroženim zbog novih promena u vođstvu: „Zar je samo preko Mojsija govorio Gospod, nije li govorio i preko nas?“ (4. Mojsijeva 12,2).

Kako Bog odgovara na ove pritužbe? Pročitajte tekst 4. Mojsijeva 12,4-13. Šta mislite zašto Bog odgovara tako odlučno?

Bog odgovara istog trenutka i ne ostavlja prostora za različita tumačenja. Proročki dar nije oružje za sticanje veće moći. Mojsije je bio podoban za vođu upravo zato što je bio svestan svoje potpunoj zavisnosti od Boga.

Činjenica da se Marija pominje pre Arona u 1. stihu sugerise da bi ona mogla da bude podstrekač tog napada na Mojsija. U to vreme, Aron je već služio kao izraelski prvosveštenik. Da je bio pogođen gubom, ne bi mogao da uđe u svetište i obavlja službu u korist naroda. Božja kazna u vidu privremene gube koju je Marija dobila, jasno je pokazala Njegovo nezadovoljstvo njihovim ponašanjem, i doprinela promeni stava koji je toj porodici bio potreban. Aronova molitva za Mariju potvrđuje da je i on bio uključen u taj greh (4. Mojsijeva 12,11). I sada, umesto kriticizma i nemira, vidimo da se Aron moli za Mariju, a da i Mojsije posreduje za nju (4. Mojsijeva 12,11-13). To je stav koji Bog želi da vidi u svom narodu. On je to čuo i izlečio Mariju.

Mada je uvek lako biti kritički raspoložen prema crkvenom vođstvu na bilo kom nivou, koliko bi bolja bila naša crkva i naš lični duhovni život kad bismo, umesto gundanja, posredovali za naše vođe, čak i kad se ne slažemo s njima?

NEMIR VODI U POBUNU

Priča počinje u pozitivnom tonu. Izraelci su konačno stigli na granice Hanana i 12 uhoda je poslato da ispitaju zemlju. Njihov izveštaj je izvanredan.

Pročitajte izveštaj uhoda u tekstu 4. Mojsijeva 13,27-33. Međutim, u kom trenutku su očekivanja Izraelaca splasnula?

Uprkos Halevovoj intervenciji, prevladao je glas sumnjivaca i skeptika. Izrael nije krenuo u osvajanje onoga što im je Bog obećao. Nemirni u srcu, izabrali su plač i gundanje umesto vojnog marša i pobjedničkog pokliča.

Kad smo nemirni u srcu, teško nam je da hodamo u veri. Nemir, međutim, ne pogađa samo naše emocije. Naučnici tvrde da postoji direktna uzročno-posledična povezanost između nedovoljno odmora (uključujući i nedostatak sna) i pogrešnih odluka koje dovode do gojaznosti, bolesti zavisnosti, a samim tim i do sve većeg nemira i nezadovoljstva.

Pročitajte tekst 4. Mojsijeva 14,1-10. Šta je sledeće što se dogodilo?

Stvari su se kretale od loših ka gorim. Halevova očajnička molba: „Samo se ne odmećite Gospoda“ (4. Mojsijeva 14,9), ostala je neuvažena, i čitav skup se spremio da kamenuje svog vođu. Nemir vodi u pobunu, a pobuna u smrt.

„Neverne uhode bile su veoma glasne u osuđivanju Haleva i Isusa Navina, pa je uskoro odjeknuo i poziv da ih zaspnu kamenjem. Pobesnela gomila dograbila je kamenje da pobije ove verne ljude. Nasrnuli su na njih uz divljačku viku. A onda im je kamenje iznenada poispadalo iz ruku, začutili su i počeli da se tresu od straha. Bog se umešao da spreči njihove ubilačke namere. Slava Njegove prisutnosti, slična zaslepljujućoj svetlosti, obasjala je Šator od sastanka. Ceo narod je video taj Božji znak. Pojavio se Neko moćniji od njih i niko se više nije usuđivao da pruži otpor. Oni među uhodama koji su doneli negativne izveštaje, pognuli su se od straha i užasa i bez daha potražili utočište u svojim šatorima.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 390 (original).

Upravo tada, slava Gospodnja se javno pokazala. Kad čitamo tu priču u tekstu 4. Mojsijeva 14, stičemo utisak da se čitav prizor iznenada zaledio, i da sad slušamo Božji privatni razgovor sa Mojsijem. Mada je kamenje bilo namenjeno Mojsiju, Halevu i Isusu Navinu, Bog je bio svestan da je ta pobuna, u krajnjoj liniji, bila usmerena protiv Njega samog.

POSREDNIK

Kakvu priliku je Bog ponudio Mojsiju kad se suočio s tom pobunom? [Pročitajte tekst](#) 4. Mojsijeva 14,11.12.

Bog nudi da uništi Izraelce i da stvori potpuno novi narod čiji bi praotac bio Mojsije.

A kako Mojsije odgovara na tu otvorenu pobunu, usmerenu ne samo protiv njega, već i protiv Boga? (4. Mojsijeva 14,13-19).

To je trenutak kad možemo da vidimo pravog Božjeg čoveka. Mojsijev odgovor, zamrznut u vremenu, unapred ukazuje na Posrednika koji će se, više od 1.400 godina kasnije, moliti za svoje učenike u njihovim nevoljama (Jovan 17). Zaista, ono što je Mojsije tu učinio, mnogi teolozi i proučavaoci Biblije vide kao primer onoga što Hristos čini za nas. Njihova krivica i naša krivica uopšte se ne dovodi u pitanje. A ipak, Mojsije preklinje Boga da „zbog velike milosti svoje“ (4. Mojsijeva 14,19), oprostí njegovom narodu. I kao što je tada postupio zahvaljujući Mojsijevom posredovanju, Gospod postupa i prema nama zahvaljujući Isusu – Njegovoj smrti, vaskrsenju i posredovanju za nas.

I tako se Mojsije moli: „Oprosti bezakonje ovome narodu zbog velike milosti svoje, kao što si praštao narodu ovome od Misira dovde“ (4. Mojsijeva 14,19). Blagodat saseca pobunu i nemir u samom korenu. Praštanje nudi novi početak.

Međutim, postoji cena. Blagodat nikad nije jeftina. Mada mu je oprošteno, narod će se suočiti sa posledicama svoje pobune, i ta generacija neće ući u obećanu zemlju (4. Mojsijeva 14,20-23).

Da, Bog će ih izdržavati još 38 godina u pustinji. On će ih hraniti. On će im se obraćati iz svetišta. On će biti uz njih u pustinji. Ali onda će oni umreti, a nova generacija će morati da preuzme palicu i pronađe odmor u Obećanoj zemlji.

To zvuči kao sud, a zapravo je milost. Kako bi ta generacija uopšte mogla da osvoji moćne hananske gradove-države kad još uvek nije naučila da se oslanja na Njega? Kako bi oni mogli da budu svetlost narodima kad su i sami tumarali u mraku?

Koje teške lekcije ste i sami naučili u vezi sa posledicama oproštenih greha?

VERA NASUPROT DRSKOSTI

Koje sličnosti zapažate između lutanja Izraela kroz pustinju i Božjeg naroda koji živi neposredno pred Isusov drugi dolazak? (Videti 1. Korinćanima 10,1-11.)

Kroz celu istoriju, Božji narod je tumarao pustinjom u potrazi za Obećanom zemljom. Ta pustinja ima mnogo lica. U ovom trenutku, ona se ogleda u jednoj besomučnoj medijskoj navali, neprestanom oglašavanju dolaznih poruka i potmuloj tutnjavi beskrajne zabave. Ona pokušava da nam proda pornografiju kao ljubav i materijalizam kao odgovor na sve naše brige. Kad bismo samo bili malo vitkiji, malo mlađi, malo bogatiji, malo privlačniji – to bi rešilo sve naše probleme.

Kao Izraelci, i mi smo nespokojni u svojoj potrazi za mirom, i suviše često ga tražimo na pogrešnim mestima.

Kako su Izraelci reagovali na Božji sud, o čemu čitamo u tekstu 4. Mojsijeva 14,39-45?

Izraelci su na božanski sud reagovali na tipičan način. „Evo nas, idemo na mjesto za koje je govorio Gospod, jer zgriješismo“ (4. Mojsijeva 14,40).

Posvećenje sa pola srca je nedelotvorno – kao i loše sprovedena vakcinacija. Danas lekari preporučuju da se vakcinacija protiv hepatitisa B izvrši odmah nakon rođenja – u prva 24 časa života. To je, navodno, dobar početak. Međutim, ukoliko se nakon te prve doze, ne daju još dve ili tri dodatne u pravo vreme i u pravoj koncentraciji, onda nema nikakve zaštite od hepatitisa B.

Predomišljanje Izraelaca nakon pobune, o čemu izveštavaju poslednji stihovi u 4. Mojsijevoj 14, imalo je za posledicu samo smrt i razočaranje, jer su Izraelci sada odbili da prihvate Božja nova uputstva i tvrdoglavo krenuli u napad bez Mojsija i kovčega zaveta pred sobom.

Drska samouverenost je skupa. Ona vodi u smrt. Vrlo često, drskost je pokrenuta strahom. Zato što se nečega bojimo, donosimo odluke zbog kojih kasnije žalimo.

Setite se nekog trenutka kad ste postupili oslanjajući se na veru, i nekog u kome ste postupili previše samouvereno. U čemu se sastojala ključna razlika?

ZA DALJE PROUČAVANJE:

„Izgledalo je da se narod sada iskreno kaje zbog svog grešnog ponašanja; međutim, ljudi su bili žalosni samo zbog posledica svojih postupaka, a ne i zbog toga što su postali svesni svoje nezahvalnosti i neposlušnosti. Kada su ustanovili da Gospod ne odustaje od svojih odluka, ponovo se probudila njihova samovolja, pa su objavili da se neće vraćati u pustinju. Zapovedajući im da se povuku iz zemlje svojih neprijatelja, Gospod je stavio na probu njihovu prividnu pokornost i dokazao da ona nije iskrena. Znali su da su mnogo pogrešili, dozvoljavajući svojim nerazboritim osećanjima da zadobiju prevlast, da ih navedu da pokušaju da ubiju dvojicu uhoda koji su ih nagovarali da ostanu verni Bogu; međutim, bili su užasnuti samo zato što su ustanovili da su načinili strašnu grešku koja će imati razorne posledice. Njihova srca ostala su nepromenjena. Bio im je neophodan samo povod da ponovo padnu u istu grešku. On im je pružen kada je Mojsije, božanskim autoritetom zapovedio da se vrate u pustinju.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 391 (original).

„Vera ni u kom smislu nije sjedinjena sa nagađanjem. Samo onaj koji ima pravu veru zaštićen je od nagađanja. Nagađanje je potpuno krivotvorenje vere. Vera polaže pravo na obećanja i donosi rod u poslušnosti. Pretpostavka takođe polaže pravo na obećanja, ali ih koristi kao što ih je koristio sotona, da bi se opravdao prestup. Vera bi navela naše praroditelje da steknu poverenje u Božju ljubav i poslušaju Njegove zapovesti. Pretpostavka ih je navela da prestupe Njegov zakon, verujući da će ih Njegova velika ljubav spasiti od posledica njihovog greha. Vera ne polaže pravo na naklonost Neba u slučaju neispunjavanja uslova pod kojima se daje milost. Prava vera ima svoj temelj na obećanjima i svemu onome što nam daju Pisma.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 126 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razgovarajte o razlici između vere i drskosti. Zašto se na moguće osvajanje zemlje Hanan u prvom trenutku gledalo kao na čin vere, a onda kasnije, kad su Izraelci sproveli napad, to se smatralo drskom samouverenošću? U kom smislu motiv i okolnosti igraju veliku ulogu u određivanju razlike između vere i drskosti?
2. Razmišljajte o činjenici da, čak i onda kad su nam gresi oprošteni, mi često moramo da živimo s njihovim posledicama. Kako možete pomoći onima kojima je teško da prihvate da im je neki greh oprošten, i pored toga što on još uvek negativno utiče na njih, a možda čak i na njihove najmilije?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 10,34-39; Luka 12,13-21; Filibljanima 2,5-8; Luka 22,14-30; Matej 23,1-13.

Tekst za pamćenje: „Jer gdje je zavist i svađa, ondje je nesloga i svaka zla stvar“ (Jakov 3,16).

Jasika je prelepo drvo, koje dostiže visinu od 15 do 30 metara. Ona posebno dobro uspeva u hladnijim predelima sa nižim letnjim temperaturama. Njeno drvo se koristi za izradu nameštaja, ali i šibica i papira. Jeleni i druge životinje se tokom hladnih zima često hrane mladim drvetima jasike, jer njena kora sadrži mnoge hranljive sastojke. Jasikama je potrebno mnogo sunčeve svetlosti, jer rastu sve vreme, čak i zimi, što ih u zimskim mesecima čini važnim izvorom hrane za različite životinje.

Jasike su, međutim, najpoznatije po tome što imaju najrašireniji korenski sistem u biljnom svetu. Korenje pod zemljom obrazuje jedinstveni organizam – koloniju koja može da se širi prilično brzo, pokrivajući prostrane oblasti. Pojedinačno drvo jasike može da živi do 150 godina, ali taj veći organizam ispod zemlje opstaje hiljadama godina.

U pouci za ovu sedmicu želimo da otkrijemo neke od korena našeg nemira. Ima mnogo toga što nas može sprečiti da nađemo pravi odmor u Isusu Hristu. Nešto od toga je očigledno i ne zahteva mnogo pažnje. Ali, postoji i ono što nam je manje uočljivo, kao što je ogroman organizam jasike skriven ispod tla, i mi možda nismo uvek svesni stavova i postupaka koji nas odvajaju od Stvoritelja.

ISUS UNOSI PODELU

Malo je onih koji uživaju u sukobljavanju. Mi žudimo za slogom i mirom. U našim crkvama i institucijama držimo čak i seminare o pomirenju i rešavanju sukoba.

Pročitajte tekst Matej 10,34-39. Na šta Isus misli kad kaže da **On nije došao da donese mir nego mač? Šta to znači, s obzirom da je Isus „knez mirni“ (Isaija 9,6)?**

Isusova izjava u tekstu Matej 10,34-39 šokantno je suprotna našim očekivanjima. Spasitelj, koji je došao kao bespomoćna beba a ne kao moćni car okružen elitnim telohraniteljima, koji je zagovarao ljubav podjednako prema bližnjima i prema neprijateljima, sada govori svojim sledbenicima da On u stvari donosi podele i sukobe. Njegovi učenici i slušaoci verovatno su postavljali sebi isto pitanje koje i mi danas postavljamo: Kako je to moguće?

Tekst Matej 10,35-39 zapravo govori o poštovanju i odanosti. Citirajući stih Mihej 7,6, Isus poziva svoje slušaoce da naprave izbor za večnost. Sin bi trebalo da voli i poštuje svoje roditelje. To je zahtev zakona koji je Mojsije primio na gori. To je način na koji je Bog zahtevao da se stvari odvijaju, ali, ako bi ta ljubav bila jača od naše odanosti Hristu, to bi zahtevalo tešku odluku. Otac i majka bi trebalo da vole svoju decu i da se staraju o njima. Međutim, ako bi ta ljubav nadmašila njihovu posvećenost Isusu, to bi zahtevalo tešku odluku. Zna se šta je na prvom mestu, podseća nas Isus u ovom odlomku.

Isus objašnjava taj izbor formulišući tri rečenice od kojih svaka koristi izraz dostojan. Ta dostojnost se ne zasniva na visokim moralnim standardima, pa čak ni na pobeđivanju greha. Dostojnost se zasniva na nečijem odnosu sa Isusom. Mi smo dostojni kad biramo Njega pre svega drugog – uključujući majku, oca, ili decu. Time uzimamo svoj krst i sledimo Isusa.

„Nemam veće želje nego da vidim naše mlade prožete duhom čiste vere, koja će ih navesti da uzmu svoj krst i pođu za Isusom. Pođite napred, mladi učenici Hristovi, rukovodeći se načelom, obučeni u haljine čistote i pravednosti. Spasitelj će vas dovesti na položaj koji najbolje odgovara vašim talentima i gde ćete moći da budete najkorisniji.“ – Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 5, p. 87.

Ponekad smo prinuđeni da nosimo krst koji nismo sami izabrali, a ponekad ga dobrovoljno nosimo. Šta predstavlja ključ da bismo, u oba slučaja, taj krst nosili verno?

SEBIČNOST

Kao u slučaju jasike i njenog većeg, podzemnog dela, sebičnost je deo ogromnog sistema ispod površine, zvanog „greh“, koji nas sprečava da nađemo pravi odmor u Isusu. Od svih vidova greha u našem životu, sebičnost se izgleda najlakše ispoljava, zar ne? Za većinu nas, sebičnost je isto tako prirodna kao i disanje.

Pročitajte tekst Luka 12,13-21. **Opišite problem koji se naglašava u toj Isusovoj paraboli. Da li je planiranje budućnosti izraz sebičnosti i nepoštovanja prema Božjem carstvu? Ako ne, ili bar ne uvek, na šta nas onda Isus upozorava?**

Ta parabola se pojavljuje samo u Evandelju po Luki i izneta je u odgovoru na problem anonimnog čoveka iz naroda. Pošto Mu je postavljeno pitanje u vezi sa nasleđstvom, Isus odgovara tako što odbija ulogu sudije među braćom. Umesto toga, On upire prstom u veći problem koji se nalazi u pozadini svega toga – naime, u sebičnost. On kopa dublje da bi pokazao masu korenja koja leži u osnovi naših pojedinačnih postupaka.

Razmišljajte o tome kako se sebičnost ispoljava u vašem životu. Kako sebičnost utiče na naš odnos sa Bogom, s našim supružnicima i familijom, s našom crkvenom porodicom, sa komšijama i kolegama na poslu? Koji ključ nalazimo u tekstu Filibljanima 2,5-8?

Usredsredivši se samo na sopstvene potrebe i ambicije, anonimni bogataš iz Isusove parabole zaboravio je da uzme u obzir nevidljive nebeske realnosti. Veće, bolje i više nisu temeljna načela Božjeg carstva. Pavle nam nudi uvid u ono što je Isusa navelo da odluči da postane naša Zamena.

Tekst Filibljanima 2,5-8 opisuje obrazac nesebičnosti, poniznosti i ljubavi. Ako ljubav prema Bogu i bližnjima ne upravlja našim izborima i prioritetima, mi ćemo nastaviti da gradimo veće ambare za sebe na ovom svetu i da prikupljamo manje blaga na nebu (Matej 6,20).

Zašto nas želja za bogatstvom i materijalnim posedima tako lako obuzima? Mada nam je svima potrebna izvesna suma novca da bismo preživeli, zašto se čini da mi, koliko god da imamo, uvek želimo više?

AMBICIJA

Proučavanje poslednje sedmice Isusove službe na zemlji, pre Njegovog raspeća, uvek je izvor ohrabrenja i nadahnuća, a pruža nam i dobar uvid u to kako nemir i ambicija mogu navesti ljude da kažu i učine nešto nesmotreno.

Pročitajte tekst Luka 22,14-30 i zamislite kako se Isus osećao dok je slušao kako se Njegovi učenici, tom svečanom prilikom, raspravljaju koga bi među njima trebalo smatrati najvećim (Luka 22,24). **Zašto je pažnja učenika bila skrenuta s tog izvanrednog događaja i usmerena na ljudsku veličinu?**

Mi retko raspravljamo s drugima o tome ko je najveći u našoj crkvi, porodici, ili na radnom mestu. Možda puno razmišljamo o tome, ali ko je zaista spreman da o tome otvoreno govori?

Međutim, u zajednici Isusovih sledbenika, to nije bio prvi put da se takvo pitanje postavi. U tekstu Matej 18,1 nalazimo izveštaj upravo o tome kako su učenici postavili Isusu to isto pitanje, uobličivši ga malo apstraktnije: „Ko je, dakle, najveći u Carstvu nebeskome?“ Isusov odgovor je obuhvatio i jednu očiglednu pouku. Pošto je pozvao jedno dete, postavio ga je u središte njihove grupe. Oči prisutnih su se raširile, obrve su se podigle. Isusov postupak je zahtevao objašnjenje, i On ga je, u tekstu Matej 18,3 i dao: „Zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao djeca, nećete ući u Carstvo nebesko.“

Obraćanje je od temeljnog značaja za pronalaženje pravog odmora u Isusu. Priznajemo da nam je potrebna pomoć spolja. Iznenada uviđamo da ne možemo da se pouzdamo u sebe i da nam je potrebno da se oslonimo na Isusa. Doživljavamo preobražaj svojih vrednosti i ambicija. Isus zapravo poručuje svojim učenicima: Uzđajte se u mene i oslonite se na mene kao ovo dete. Prava veličina je odustajanje od sopstvenih prava i prihvatanje vrednosti Carstva.

Nažalost, izgleda da učenici još uvek nisu bili naučili tu lekciju do trenutka kad je Isus jeo poslednju večeru s njima. Njihovo koškanje i nadmetanje uništilo je trenutak savršenog zajedništva koji se nikad više neće ponoviti.

I sve to nakon godina provedenih sa Isusom, služenja zajedno sa Isusom, slušanja i učenja kod Njegovih nogu? Kako tužan primer koji nam otkriva koliko ljudsko srce ostaje iskvareno! Međutim, posmatrano s pozitivnije strane, uviđamo uvek prisutnu realnost Gospodnje blagodati, koja se ogleda u tome što, uprkos toj patetičnoj diskusiji među Njegovim sledbenicima, Isus ipak nije odustao od njih.

Zašto bi zadržavanje Isusa na krstu u središtu naše pažnje, trebalo da bude moćan lek protiv želje za samouzvišenjem, čiji smo svi mi, kao pala ljudska bića, postali plen?

LICEMERJE

Licemer je neko ko glumi, ko želi da se prikaže onakvim kakav zapravo nije. Taj izraz se koristi sedam puta u tekstu Matej 23, u govoru u kom Isus javno sramoti književnike i fariseje, samo središte jevrejskog religioznog vodstva (Matej 23,13.14.15.23.25.27.29). Evanđelja nam otkrivaju Isusa kao nekoga ko nudi milost i oprostaj preljubočincima, sakupljačima poreza, prostitutkama, pa čak i ubicama, ali ko ne pokazuje baš mnogo saosećanja prema licemerima (videti mnoge dodatne reference u tekstovima: Matej 6,2.5.16; Matej 7,5; Matej 15,7-9; Matej 22,8).

Pročitajte tekst Matej 23,1-13 i navedite četiri glavna obeležja licemera koje Isus tu pominje.

Isus pripisuje ta četiri obeležja književnicima i farisejima. Unutar judaizma u prvom veku nove ere fariseji su predstavljali konzervativnu religioznu desnicu. Bili su zainteresovani za pisani i oralni zakon i naglašavali su ritualnu čistotu. Na drugoj strani spektra bili su sadukeji, grupa većinom bogatih vođa, često povezanih sa elitnom svešteničkom klasom. Oni su bili uveliko helenizovani (tj. govorili su grčki i bili su dobro upoznati sa grčkom filozofijom), a nisu verovali u Božji sud niti u život posle smrti. Mi bismo ih opisali kao liberale. Međutim, obe te grupe bile su okrivljene za licemerje.

Prema Isusu, mi smo licemeri ako ne postupamo u skladu sa onim što govorimo, ako namećemo teške religiozne kriterijume drugima, a ne primenjujemo ih na sebe, ako želimo da drugi aplaudiraju našoj verskoj revnosti, ako zahtevamo čast i priznanje koji pripadaju samo našem nebeskom Ocu.

Koliko god da su oštre i odsečne bile Njegove reči, Isusov odnos prema onima koje je nazivao licemerima ipak je bio pun ljubavi i brižnosti.

„Božansko sažaljenje ogledalo se na licu Božjeg Sina, dok je laganim pogledom obuhvatao Hram i svoje slušaocce. Glasom prigušenim dubokim bolom i gorkim suzama, uzviknuo je: 'Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslanih k sebi! Koliko puta hteh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne hteste!'“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 620 (original).

Zašto nije neophodno da budete religiozni vođa da biste bili krivi za tu vrstu licemerja koju Isus ovde tako otvoreno osuđuje? Kako da naučimo da prepoznamo bilo kakvo licemerje u sebi, ukoliko ono postoji, i kako da ga se otarasimo?

ISKORENJIVANJE NEMIRA

Pročitajte tekst Jovan 14,1-6. Šta možemo preduzeti u trenutku svog najvećeg nemira da se naše srce ne bi uzrujalo? Šta je ključ za prevladavanje podela, sebičnosti, ambicije, licemerja, i pronalaznje pravog odmora?

Savladavanje nemira uvek počinje sa Isusom. On je put, istina i život. On zna koji je smer ispravan kad besciljno lutamo pustinjom našeg medijima prezasićenog sveta. Kao božanski Zakonodavac, On sam je otevljena istina, i Njegov Duh će nas voditi ka celokupnoj istini (Jovan 16,13). Kada smo povređeni, umorni, iscrpljeni, bolesni i obeshrabreni, On je život – i to ne bilo kakav život. On nam je obećao život u izobilju (Jovan 10,10). To se odnosi na naš večni dom i večni život, ali podrazumeva i drugačiji kvalitet života ovde. Stvoritelj je nesumnjivo sposoban da nas već sada daruje izobilno i više nego što mislimo i tražimo.

„Da se ne plaši srce vaše“ je poziv da se živi u iščekivanju. Kada emotivno potonemo, On je u stanju da nas uzdigne na jedan viši nivo. Kad se borimo sa tamom i grehom, On je taj koji će ne samo započeti, već i dovršiti svoje delo u nama (Filibljanima 1,6).

Ma koliko da naše prilike ovde postanu loše (o da, one mogu postati loše), pogledajte obećanje koje nam je dato u Isusu. On priprema „mesto“ za nas, mesto iz kog će naš bol, nemir i patnja biti zauvek prognani. To je nada koja nam je data u Hristu Isusu, a ona je ponuđena svima nama, ko god mi bili, kakvo god je naše poreklo, koliko god nam je život bio prljav, ili je i sada još uvek takav.

Ključ za nas je, međutim, da pridemo Bogu u svakom slučaju – u svojoj slabosti, povređenosti, slomljenosti, u svom opšte palom stanju, znajući da nas On prihvata uprkos svemu tome. To je suština blagodati i razlog što moramo verovati da nam je ona darovana ako je tražimo s verom.

Pročitajte tekst Jeremija 3,22. Šta Bog traži od nas da učinimo, i šta će On onda, u odgovoru na to, učiniti za nas?

Razmišljajte o Isusovim rečima: „Opet ću doći, i uzeću vas k sebi da i vi budete gdje sam ja“ (Jovan 14,3). Šta nam to govori o suštinskoj i presudnoj važnosti obećanja o Drugom dolasku? Zašto je, naročito za nas adventiste (s obzirom na naše razumevanje smrti), obećanje o Drugom dolasku tako dragoceno?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„U životu koji je okrenut sebi neće biti nikakvog rasta ni donošenja roda. Ako ste prihvatili Hrista za svog Spasitelja, treba da zaboravite na sebe i pokušate da pomazete drugima. Govorite o Hristovoj ljubavi, pričajte o Njegovoj dobroti. Izvršavajte svaku dužnost koja se pojavi. Nosite odgovornost za duše na svom srcu i svim sredstvima koja vam stoje na raspolaganju trudite se da spasete izgubljene. Kada budete primili Hristovog Duha, Duha nesebične ljubavi i rada za druge, vi ćete rasti i donositi rod. Vrline Duha pokazaće se u vašem karakteru. Vaša vera će rasti, vaše uverenje će se produbljavati, vaša ljubav usavršavati. Sve više i više odražavaćete Hristov lik u svemu što je neporočno, plemenito i lepo.“ – Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 67, 68 (original).

U rešavanju nesuglasica unutar crkve, „ako srca obe strane nisu ukroćena Božjom milošću, rasprave među pojedincima mogu da traju satima, pri čemu se gubi ne samo njihovo vreme, nego i vreme Božjih slugu koji su prinuđeni da ih slušaju. A da nema oholosti i sebičnosti, većina tih teškoća bila bi otklonjena za pet minuta.“ – Ellen G. White, Early Writings, p. 119.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razmislite u razredu o praktičnim načinima na koje možete pobediti sebičnost. Kako možete jedni druge držati odgovornim da se te zamisli sprovedu u realnost?
2. Ambicije same po sebi nisu loše. Ali, kako da zamišljamo i očekujemo velike stvari od Boga, a da ne padnemo u zamku prevelike obuzetosti ambicijom?
3. Mnogi od nas spolja ne pokazuju svoju ambiciju, licemerje, sebičnost i zavist. Mi smo i te kako sposobni da ponudimo mnogo dobroćudniju spoljašnju fasadu. Ali, kao ogroman korenski sistem drveta jaside, sve te negativne osobine vrebaju ispod površine. Kako Duhom vođeni preobražaj karaktera izgleda u praksi? Kako možemo da iščupamo koren nemira i nađemo pravi odmor u Isusu?
4. Razmislite ponovo o svom odgovoru na pitanje postavljeno pred kraj proučavanja predviđenog za četvrtak, koje se odnosi na važnost Drugog dolaska. Kakvu nadu bismo, bez toga, uopšte imali? Kakve koristimo bismo, bez toga, imali od Hristovog prvog dolaska, s obzirom da mrtvi spavaju do vaskrsenja, koje se dešava tek prilikom Drugog dolaska?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Samuilova 11,1-27; 2. Samuilova 12,1-23; 1. Mojsijeva 3,1-8; 1. Jovanova 1,9.

Tekst za pamćenje: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni“ (Psalmi 51,10).

Mnogi ljudi kao da očajnički pokušavaju da nađu malo mira i tišine. Spremni su čak i da plate za to. U mnogim velikim gradovima postoje sobe bez pristupa internetu, koje se mogu iznajmiti na sat. Pravila su stroga – nema buke, nema posetilaca. Ljudi su spremni da plate da bi mogli da sede u tišini i jednostavno razmišljaju ili odspavaju. Kabine za spavanje koje se mogu iznajmiti na aerodromima i slušalice za smanjenje buke veoma su popularne. Postoje čak i posebne vrste ogrtača i sklopivih ličnih zaklona koje možete kupiti da biste prebacili preko glave i torza radi kratke pauze na poslu.

Pravi odmor takođe ima cenu. Premda bi zagovornici ideja samopomoći hteli da nas ubede da možemo sami da odredimo svoju sudbinu i da je odmor samo pitanje izbora i planiranja, ipak, ako iskreno razmotrimo to pitanje, videćemo da nismo sposobni da unesemo pravi mir u sopstveno srce. Avgustin, crkveni otac iz četvrtog veka, sažeto je to izrazio u svojim čuvenim Ispovestima (sveska 1), govoreći o Božjoj blagodati: „Stvorio si nas za sebe, i naše srce je nemirno sve dok se ne smiri u Tebi.“

Ove sedmice osvrnućemo se ukratko na život jednog čoveka koji je bio po Božjem srcu, da bismo saznali kako je on otkrio pravu cenu Božjeg odmora.

UMORAN I ISCRPLJEN

Jedne blage prolećne večeri, car David je nemirno koračao po krovu svoje palate. Trebalo je da bude sa svojom vojskom s druge strane Jordana. Trebalo je da predvodi Božji narod u pobedi nad Amoncima i konačno donese mir svom carstvu.

To što se David nije nalazio tamo gde je trebalo da bude, otvorilo je pred njim vrata iskušenja. Pročitajte tu priču u tekstu 2. Samuilova 11,1-5. Šta se dogodilo i koji veliki greh je David počinio?

David je ugledao ženu koja „bijaše vrlo lijepa“ kako se kupa na krovu svoje kuće. Grešni impulsi su zadobili prevlast te večeri, i on je proveo noć sa Vitsavejom, ženom jednog od svojih najpouzdanijih vojskovođa. Kao i svi carevi starog sveta, David je imao apsolutnu moć. Kao car, on nije morao da poštuje pravila koja su važila za sve ostale. Pa ipak, bolna priča o Davidovoj porodici koja je usledila nakon te prekretnice podseća nas da, čak ni kao car, on nije bio iznad Božjeg zakona.

I zaista, zakon je tu kao zaštita, čuvar, tako da se čak i car, kad je iskoracio izvan njegovih okvira, suočio sa užasnim posledicama. Čim je David prekoračio granice Božjeg zakona, počeo je da oseća posledice tog čina u svim aspektima svog života. David je pomislio da je njegov strastveni ispad prošao nezapaženo. Međutim, Vitsaveja je zatrudnela, a njen muž je bio daleko.

Pročitajte tekst 2. Samuilova 11,6-27. Kako je David pokušao da zataška svoj greh?

Čak su i najzamršeniji Davidovi planovi da dovede Uriju kući, njegovoj ženi, propali. Urija je bio čovek čvrstih načela, koji je na Davidove fine nagoveštaje uzvratilo: „Kovčeg i Izrailj i Juda stoje po šatorima, i Joav gospodar moj i sluge gospodara mojega stoje u polju, pa kako bih ja ušao u kuću svoju da jedem i pijem i spavam sa ženom svojom?“ (2. Samuilova 11,11). Na kraju, očajni David poseže za ubistvom „na daljinu“ kako bi prikrio svoj greh.

Teško je poverovati da je David, kome je Bog dao tako mnogo, mogao da se spusti tako nisko. Koje upozorenje za sebe treba da nađemo u ovoj priči, ko god mi bili?

POZIV NA BUĐENJE

U jednom od najmračnijih trenutaka u Davidovom životu, ipak je postojala dobra vest – Bog mu je poslao svog proroka. Natan i David su se dobro poznavali. Ranije, Natan je savetovao Davida u vezi s njegovim planovima da sagradi hram (2. Samuilova 7). Sada, međutim, prorok je trebalo da obavi drugačiji zadatak za svog cara.

Šta mislite, zašto je Natan odlučio da ispriča priču, umesto da odmah imenuje i ukori Davida? [Pročitajte tekst 2. Samuilova 12,1-14.](#)

Natan je znao šta treba da kaže, i rekao je to na način koji je David mogao da razume. Izneo je priču s kojom je David, bivši pastir, mogao lako da se poveže. Bio je upoznat sa Davidovim istančanim osećajem za pravdu i poštenje. Dakle, moglo bi se u izvesnom smislu reći da je Natan postavio zamku, i da je David upao pravo u nju.

Tek kad je David, nesvesno, izrekao smrtnu kaznu sebi samom, Natan mu je rekao: „Ti si taj“ (2. Samuilova 12,7). Ima raznih načina da se kaže: „Ti si taj.“ Možete to reći povišenim tonom, možete optužiti osobu uperivši joj prst u lice, ili možete pokazati da vam je zaista stalo do nje. Natanove reči su nesumnjivo bile protkane milošću. U tom trenutku, David mora da je osetio bol koji Bog oseća kad neko od Njegovih sinova i kćeri svesno prekorači Njegovu volju. Nešto je kliknulo u Davidovom umu. Nešto je razderalo njegovo srce.

Zašto je David odgovorio: „Sagriješih Gospodu“ umesto: „Ogrešio sam se o Vitsaveju“, ili: „Ja sam ubica“ (2. Samuilova 12,13; videti takođe Psalmi 51,4)?

David je uvideo da je greh, koji unosi nemir u naše srce, na prvom mestu vređanje Boga, Stvoritelja i Iskupitelja. Tačno je da mi povređujemo sebe i loše utičemo na druge. Nanosimo sramotu svojoj porodici i crkvi. Ali povrh svega, povređujemo Boga i zabadamo još jedan ekser u grubu gredu na Golgoti, uperenu u nebo.

„Prorokov ukor dirnuo je Davidovo srce; njegova savest se probudila, sagledao je svu veličinu svoje krivice. Njegova duša se pokajnički poklonila pred Bogom. Drhtavih usana je rekao: ‘Sagriješih Gospodu!’ Sve zlo koje smo učinili drugima pogađa osim njih i Gospoda. David je učinio težak greh, i protiv Vitsaveje i protiv Urije, i on je to duboko osetio. Ali, beskrajno veći bio je njegov greh protiv Boga.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 722 (original).

OPROŠTENO I ZABORAVLJENO?

Pošto je David nesvesno izrekao kaznu sebi samom (2. Samuilova 12,5,6), Natan ga je suočio sa ogromnim razmerama njegovog greha. Davidovo srce se slomilo, i on je priznao svoj greh. Ali, odmah potom, Natan ga je utešio rečima: „Gospod je pronio grijeh tvoj“ (2. Samuilova 12,13), što znači da mu je bilo oprošteno. Ne postoji period čekanja na Božje oprostjenje. David nije morao da dokazuje svoju iskrenost pre nego što mu je oprošteno.

Međutim, Natan sada, pošto je predvideo posledice Davidovog greha u tekstu 2. Samuilova 12,10-12, izjavljuje da će dete koje su čekali umreti.

Šta znači to da je Bog proneo Davidov greh? Da li ga je On jednostavno izbrisao? Da li su svi jednostavno zaboravili na njega? Dok razmišljate o tim pitanjima, [pročitajte tekst 2. Samuilova 12,10-23.](#)

Mora da je i sam David postavljao sebi ista pitanja dok se njegov svet rušio – beba je umrla, njegova porodica je bila u rasulu (priče o Amnonu i Avesalomu dobar su primer porodičnih problema u realnom životu), budućnost mu je bila neizvesna. Ali i pored posledica njegovog greha, koje su pogodile nedužne osobe kao što su bili Urija i novorođena beba, David je uvideo da će Božja blagodati sve to pokriti, i da će jednog dana sve posledice greha biti poništene. U međuvremenu, on je u Božjoj blagodati mogao da nađe jedini odmor od griže savesti.

Šta je David smatrao najpotrebnijim? Za čime je žudeo? [Pročitajte tekst Psalmi 51,1-6.](#)

U 51. Psalmu, David otvara srce i javno priznaje svoje grehe. Dok vapi za milost, David se poziva na Božju neiscrpnu ljubav i veliku samilost. On žudi za obnovljenjem.

Kad razmatramo cenu odmora koji nalazimo u Isusu, treba najpre da budemo svesni da nam je potrebna pomoć spolja. Mi smo grešnici i potreban nam je Spasitelj. Mi priznajemo svoje grehe i vapimo ka Onome jedinom koji može da nas opere, očisti i obnovi. Kad to učinimo, možemo da crpemo hrabrost iz sledećeg saznanja: postojao je jedan preljubnik, manipulator, ubica, neko ko je prekršio bar pet od Deset zapovesti, koji je zatražio pomoć – i pozvao se na obećanje o Božjem oprostjenju.

Ako je Bog oprostio Davidu sve to što je uradio, kakvu nadu to pruža vama?

NEŠTO NOVO

Pošto je priznao svoj greh ne pokušavajući da ga opravda niti ublaži, David upućuje molitvu Bogu. Šta on tom prilikom traži od Boga? [Pročitajte tekst](#) Psalmi 51,7-12

Pominjući očišćenje izopom, David koristi terminologiju poznatu svakom Izraelcu koji je ikad posetio svetište. Osvrćući se na čin ritualnog očišćenja, opisanog u Mojsijevom zakonu (3. Mojsijeva 14,4), on priznaje moć žrtve – Žrtve koja će doći u budućnosti kako bi uzela grehe sveta.

David potom traži „radost“ i „duh vladalački“. S obzirom na ozbiljnost njegovog greha, nije li to možda suviše smelo?

Da bismo to razumeli, možda bi trebalo da razmotrimo sledeću parafrazu: „Kaži mi da mi je oprošteno, da bih mogao ponovo da uđem u svetište, gde mogu da posmatram radost i pobedonosni duh onih koji Te obožavaju.“

Kad su Adam i Eva zgrešili, oni su se sakrili i sklonili iz Božjeg prisustva (1. Mojsijeva 3,8). Šta mislite, zašto je Davidov zahtev, čak i posle njegovog greha, bio toliko drugačiji? [Pročitajte tekst](#) Psalmi 51,11.12.

David ne želi da izgubi svest o živom Božjem prisustvu. On uviđa da je bez Svetog Duha bespomoćan. Jasno mu je da bi isto tako lako kao što je pao u greh sa Vitsavejom, mogao ponovo da padne u greh. Njegovo samopouzdanje je narušeno.

David razume da njegove buduće pobeđe neće doći od njega samog. One će doći samo od Boga, kad se bude u potpunosti oslonio na Njega.

Pobedonosan hrišćanski život ne zavisi od nas. On zavisi od Isusa. Mi čeznemo za Njegovim prisustvom, žudimo za Njegovim Duhom, želimo Njegovu radost i spasenje. Mi priznajemo svoju potrebu za obnovljenjem i isceljenjem. Nama je potreban Njegov odmor – božanski čin novog stvaranja. Takav odmor nije daleko od oprostjenja. Molitva: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni“ (Psalmi 51,10) koristi terminologiju stvaranja. U Starom zavetu samo Bog može da „stvara“ (bara’) – i tek kada smo nanovo stvoreni, možemo zaista da se odmorimo.

Ako još uvek niste doživeli radost i lepotu oslobođenja od griže savesti, šta vas sprečava u tome? Ako je to krivica, šta možete naučiti iz ove priče što bi moglo da vam pomogne?

REFLEKTORI BOŽJE SVETLOSTI

Kada doživimo neki sramotan neuspeh, a odmah potom i oprostjenje, za nas je najprirodnije da odmah pokušamo da zaboravimo da se to uopšte i desilo. Sećanja na neuspeh mogu biti bolna.

Šta je David želeo da učini u vezi sa svojim bolnim iskustvom? Pročitajte tekst Psalmi 51,13-19.

Kad neka posuda ili skupocena vaza padne i razbije se u paramparčad, mi obično uzdahnemo i počistimo beskorisne ostatke. Međutim, u Japanu postoji tradicionalna umetnost pod nazivom kintsugi, koja se bavi obnavljanjem razbijene grnčarije. Neki plemeniti metal, tečno zlato ili srebro, koristi se kao lepak koji spaja komadiće i pretvara slomljeni predmet u nešto lepo i vredno.

Svaki put kad nam Bog oprostí grehe i obnovi nas, nešto se menja. Božje plemenito praštanje spaja ono što je slomljeno unutar nas, a vidljivi spojevi privlače pažnju na Njegovu blagodat. Na taj način, postajemo Božji glasnogovornici. Kao što psalam kaže: „Jezik će moj glasiti pravdu tvoju“ (Psalmi 51,14). To nije pokušaj da sami popravimo ili poboljšamo sebe (čak ni postepeno). Naš slomljeni duh, naše skrušeno srce služe na čast Bogu – to su zraci svetlosti koje svet koji nas okružuje može da vidi. Iskustvo nas kojima je oprošteno privlači druge koji takođe tragaju za oprostjenjem.

Kakva povezanost postoji između tekstova Psalmi 51 i 1. Jovanova 1,9?

Tekst 1. Jovanova 1,9 je sažetak 51. Psalma. Kao što je David znao da „srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože“ (Psalmi 51,17), tako nas i Jovan uverava da „ako priznajemo grijehje svoje, vjeran je i pravedan da nam oprostí grijehje naše, i očisti nas od svake nepravde“ (1. Jovanova 1,9). Dakle, možemo držati Boga za reč.

I da ponovimo: David nije bio u stanju da popravi ogromnu štetu koji je naneo svojim postupcima, niti loš primer koji je dao svojoj porodici. On je i sam trpeo posledice svojih odluka i postupaka. Pa ipak, znao je da mu je oprošteno. Znao je da treba verom da se osloni na obećanje da će jednog dana doći pravo Jagnje Božje i stati na njegovo mesto.

Kako možete već sada da primenite obećanje iz teksta 1. Jovanova 1,9 na svoj život? Kako bi trebalo da se osećate nakon toga, znajući da se Božje obećanje odnosi i na vas?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Davidovo pokajanje bilo je iskreno i duboko. Nije uložio nikakav napor da umanjí svoj zločin. Njegova molitva nije bila nadahnutá željom da izbegne kaznu. Uvideo je... prljavštinu svoje duše, gnušao se svoga greha. Nije se molio samo za oprostjenje, već i za čistotu srca... U Božjem obećanju upućenom pokajanim grešnicima, video je dokaz da su i njemu oprostieni gresi i da ga je Bog primio... ‘Žrtva je Bogu duh skrušen, srca skrušena i poništena ne odbacuješ, Bože’ (Psalmi 51,16.17).

Iako je David pao, Gospod ga je podigao...

David se ponizio i priznao greh, dok je Saul prezreo ukor i tvrdoglavo istrajao u nepokajanju.

Ovaj deo Davidovog života je... jedan od najizrazitijih prikaza borbi i iskušenja čovečanstva, i istinskog pokajanja... Kroz sve vekove... hiljade Božje dece koja su bila navedena na greh... sećala su se kako je Bog prihvatio Davidovo iskreno pokajanje i priznanje... To je i njima davalo hrabrosti da se pokaju i ponovo pokušaju da hode putem Božjih zapovesti.

Svaki koji... ponizi svoju dušu priznanjem i pokajanjem, kao što je učinio David, može biti siguran da za njega ima nade... Gospod nikada neće odbaciti nijednu dušu koja se iskreno kaje.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 725, 726 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Kako možemo naći ravnotežu između spoznaje o svojoj urođenoj grešnosti i potrebi za oprostjenjem, dok u isto vreme živimo kao sinovi i kćeri Cara svemira kojima je oprostieno – što i jesmo?
2. Zašto je svaki greh, u krajnjoj liniji, greh protiv Boga? Šta znači zgrišiti Bogu?
3. Šta možemo reći nekome ko nije vernik, a koga muči stradanje nevinih ljudi, kao što su bili Urija i novorođeni sin Davida i Vitsaveje? Kako možemo objasniti Božju ljubav i pravdu u jednoj takvoj situaciji? Na koji način nam perspektiva velike borbe nudi koristan uvid?
4. Zašto Biblija posvećuje cela dva poglavlja gnusnoj priči o Davidu i Vitsaidi? Kojoj svrsi služi prepričavanje tog događaja?
5. Razmišljajte o ideji da nas greh odvaja od Boga, kao što je to izraženo u tekstu Psalmi 51,11.12. Kakvo je vaše lično iskustvo u vezi s načinom na koji do toga dolazi? Kako se osećate? Na koji način biste nekome objasnili kako ta odvojenost izgleda i zašto je tako neprijatna? Zašto je obećanje o blagodati jedini lek za to?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Subota, 24. jul

„HODITE K MENI...“

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Matej 11,20-30; Matej 5,5; 5. Mojsijeva 18,15; Galatima 5,1; 2. Mojsijeva 18,13-22; Galatima 6,2.

Tekst za pamćenje: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28).

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“

Kakvo predivno obećanje nam Isus ovde daje! Na kraju krajeva, ko se od nas povremeno ne oseća pretovarenim, ako ne toliko zbog samog posla (mada je i to često slučaj), onda zbog napora i opterećenja koje život sam po sebi nosi? O da, Isus nam ovde govori da On zna kroz šta mi prolazimo, i da, On može da nam pomogne – to jest, može ako Mu dopustimo.

A zatim, pošto nam je rekao da uzmemo Njegov jaram, Isus dodaje: „Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako“ (Matej 11,30). Drugim rečima: Otarasite se jarmova i tereta koje nosite (predajte ih meni), i uzmite umesto toga moj jaram, jer je njega lakše nositi.

Kako možemo iskusiti odmor o kom Isus govori? Na posletku, mi živimo u svetu u kom je, posle pada u greh, Gospod kazao Adamu: „Sa znojem lica svojega ješćeš hljeb“ (1. Mojsijeva 3,19). Prema tome, mi znamo šta znači naporan rad i nošenje tereta koji može biti pretežak, pogotovu kada ga nosimo sami.

5. Biblijska doktrina: od 24. do 30. jula

„JA ĆU VAS ODMORITI“

Pročitajte tekst Matej 11,20-28 gde Isus, između ostalog, kaže: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ U kom kontekstu je On to izjavio? Kako nam Isus daje odmor?

Isus, kao ni mi, nikad nije govorio izvan konteksta. Zato je, da bismo Ga ispravno razumeli, potrebno da obratimo pažnju na neposredan kontekst u kom On daje određenu izjavu, ukoliko želimo da izbegnemo nesporazume sa Isusom.

Jedanaesto poglavlje predstavlja prekretnicu u Matejevom evanđelju. Osude važnih galilejskih gradova su najoštrije izjave koje smo do tog trenutka čitali u toj knjizi. Isus se nije dodvoravao slušaocima. Upirao je prstom u bolna mesta i družio se s „pogrešnim“ ljudima (Matej 9,9-13). Njegova tvrdnja da je u stanju da oprašta grehe bila je skandalozna u očima religioznih vođa (Matej 9,1-8).

Zaista, Isus je tim ljudima uputio neke teške, osuđujuće reči, poredeći ih čak, u vrlo nepovoljnom smislu, sa Sodomom, koji se (kao i danas) smatrao mestom besprizorne pokvarenosti. „Ali vam kažem da će zemlji sodomskoj lakše biti u dan strašnoga suda nego tebi“ (Matej 11,24).

Napetost je rasla; međutim, usred svega toga, Isus menja pravac i nudi pravi odmor. On to može da učini, jer – kao što kaže: „Sve je meni predao Otac moj, i niko ne zna Sina do Otac“ (Matej 11,27). Dakle, Isusova sposobnost da pruži odmor zasniva se na Njegovom božanstvu i jedinstvu sa Ocem.

Ali, pre nego što Mu pridemo da bismo spustili svoje terete, treba da shvatimo da nismo u stanju da ih nosimo sami. Većina nas zapravo neće ni doći ako ne prizna svoje pravo stanje. Jer, Isusov poziv se zasniva na našoj potrebi.

Njegova izjava u tekstu Matej 11,28 počinje imperativom u grčkom originalu. „Hodite“ nije samo jedna od više mogućnosti. „Hodite“ je preduslov za pronalaženje odmora. „Hodite“ znači da treba da prepustimo kontrolu. U vremenu kada putem svojih pametnih telefona možemo lako da upravljamo mnogim stvarima u svom životu, dolaženje Isusu nije prirodan pravac kretanja. Za mnoge ljude, predanje je ustvari najteži deo hrišćanskog života.

Mi volimo da pričamo, i to s pravom, o svemu što Bog čini za nas preko Hrista, o tome da ne možemo sami sebe da spasemo, i slično. Sve je to tačno. Ali na kraju, ipak moramo svesno da odlučimo da „dođemo“ Isusu, što znači da Mu se predamo. Tek tada stvarnost slobodne volje postaje preduslov i središte hrišćanskog života.

Koje terete vi nosite? Kako možete naučiti da ih predate Isusu i iskusite odmor koji On nudi, a koji je Njega lično tako puno koštao?

„UZMITE JARAM MOJ NA SEBE“

Pročitajte tekst Matej 11,29.30. Zašto nam Isus nalaže da uzmemo Njegov jaram odmah nakon što nas je pozvao da Mu predamo svoje terete i nađemo pravi odmor?

Posle prvog imperativa „hodite“ u tekstu Matej 11,28, slede još dva imperativa u sledećem stihu: Matej 11,29. „Uzmite“ i „naučite se“ usmeravaju pažnju slušalaca (i čitalaca) na Isusa. Mi treba da uzmemo Njegov jaram i da učimo od Njega.

Prisan odnos između Oca i Sina unutar Božanstva (već nagovešten u tekstu Matej 11,25-27) nudi moćnu ilustraciju koja može da objasni metaforu jarma u tim stihovima. Otac i Sin složno rade na spasenju čovečanstva. Mada je jaram simbol pokornosti (videti Jeremija 27), on je takođe i metafora koja ilustruje zajednički cilj. Mi prihvatamo Njegov jaram, ali i zadatak koji nam On daje – da blagosiljamo one koji nas okružuju. Njegov jaram ne nosimo sami. Upregnuti smo zajedno s Njim, i zato je Njegov jaram „blag“ i Njegovo breme „lako“ (Matej 11,30).

Drugi imperativ: „Naučite se od mene“, ponavlja taj koncept. U grčkom jeziku (kao i u srpskom) glagol „učiti“ povezan je sa pojmom „učenik“. Kad učimo od Isusa, mi smo zaista Njegovi učenici. Poslušnost i predanje su obeležja učenishva.

Koja je razlika između „natovarenosti“ (Matej 11,28) i uzimanja Njegovog jarma (Matej 11,29)?

U judaizmu, jaram je bio uobičajena metafora za zakon. U tekstu Dela 15,10 on se odnosi na zakon obrezanja. U Galatima 5,1 poredi se sloboda koju Isus nudi sa „jarmom ropstva“, što se odnosi na shvatanje da je zakon sredstvo spasenja. Upregnutost u Isusov jaram naglašava našu poslušnost i posvećenost tome da idemo Njegovim stopama i učestvujemo u Njegovoj misiji. Mada se ne možemo nadati da ćemo išta dodati spasenju koje je Isus već izvojevao za nas na krstu, ipak možemo postati Njegovi ambasadori i deliti radosnu vest sa onima koji nas okružuju. Isusovo tumačenje zakona, otkriveno u Besedi na gori (Matej 5-7), još je radikalnije od onog koje su zastupali fariseji. Ono zahteva operaciju srca i potpunu promenu motiva – i tada Njegov jaram postaje blag i Njegovo breme lako (Matej 11,30).

Kakvo divno obećanje! Odmor za vašu dušu. Na koji način ste doživeli taj odmor? Kako on izgleda? Kako da usmeravanjem pažnje na Isusa i ono što nam On nudi, počnemo da upoznajemo pravo značenje tog odmora?

„JER SAM JA KROTAK I SMJERAN U SRCU“

Krotost je danas potcenjena osobina. Smernost je predmet podsmeha. Društveni mediji nas uče da pažnju poklanjamo nametljivim, bučnim, čudnim, neobuzdanim i nakinđurenim osobama. Tako mnogo standarda ovog sveta je zaista u direktnoj suprotnosti sa onim što je Bog smatrao važnim i vrednim.

„Poznavanje istine ne zavisi toliko od snage uma koliko od čistote namere, jednostavnosti iskrene, čvrste vere. Anđeli Božji nalaze se blizu onih koji u poniznosti srca traže božansko vođstvo. Njima je dat Sveti Duh da im otvori bogate riznice istine.“ – Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 59 (original).

Pročitajte tekstove Matej 5,5; 1. Petrova 3,4 i Isaija 57,15. Kako biste definisali krotost i smernost na osnovu tih stihova?

Pavle govori o Hristovoj „krotosti i tišini“ u 2. Korinćanima 10,1. Krotost i smirenost nisu opis slabe i kolebljive osobe, koja nije u stanju da se suprotstavi i brani svoje stajalište. Sam Isus nije izazivao sukobe i često ih je izbegavao, jer Njegova misija još nije bila ispunjena (Jovan 4,1-3). Međutim, kad bi bio uvučen u sukob, uzvraćao je odvažno. Ali je ipak, čak i tada, govorio ljubazno. Svoje žaljenje nad Jerusalimom, neposredno pre raspeća, nije izrazio bučnim kletvama, već je plačnim glasom živo dočarao stravičnu budućnost (Luka 19,41-44).

U Novom zavetu Isus se često opisuje kao drugi Mojsije. On se obratio narodu sa Gore iznoseći načela svog Carstva (Matej 5,1). Obezbedio je, na čudesan način, hranu za veliko mnoštvo ljudi (Matej 14,13-21). U tekstu 4. Mojsijeva 12,3 Mojsije se opisuje kao „krotak“, što podseća na stih Matej 11,29. Oni koji su prisustvovali hranjenju 5000 ljudi uzviknuli su u čudu: „Ovo je zaista onaj prorok koji treba da dođe na svijet“ (Jovan 6,14) – što upućuje na tekst 5. Mojsijeva 18,15 i Mojsijevu proročku ulogu.

Međutim, Isusova krotost i poniznost vidno nadmašuju Mojsijevu. Uostalom, On je naš božanski Spasitelj. Mada je i Mojsije bio spreman da se žrtvuje za spasenje svog naroda (2. Mojsijeva 32,32), njegovom smrću ne bi se ništa postiglo, jer je i sam bio grešnik u potrebi za Spasiteljem, koji će poneti njegove grehe i platiti cenu za njih. Mada ima mnogo toga što možemo naučiti iz njegove životne priče, u Mojsiju ipak ne možemo naći spasenje.

Nama je potreban Spasitelj koji može da stoji umesto nas, ne samo kao Posrednik već i kao naša Zamena. Posredovanje je važno, ali samo Bog koji visi na krstu kao Nosilac naših greha, kao Onaj koji je na sebe preuzeo kaznu za njih, može da nas spase od zakonskih posledica koje bi nam naši gresi, s pravom, doneli. Iz tog razloga, ma koliko da je Isus dobar uzor za nas, to ne bi ništa vredelo da nije bilo krsta i vaskrsenja.

„JER JE JARAM MOJ BLAG“

Već smo zapazili da Matej u ovom tekstu koristi pojam „jarma“ na isti način na koji je korišćen u judaizmu, dok se u ostalim delovima Novog zaveta taj izraz odnosi na pogrešno razumevanje zakona.

Grčka reč prevedena kao „blag“ u tekstu Matej 11,30, mogla bi se takođe prevesti kao „dobar, prijatan, koristan i blagonaklon“. Mnogi oko nas smatraju da je Božji zakon suviše strog, da ga je teško držati, a poneki misle i da je nevažan. Kako da im pomognemo da otkriju lepotu zakona, koja će u njima pobuditi ljubav prema Zakonodavcu?

Roditelji nikad ne zaboravljaju trenutak kad je njihovo dete napravilo prvi korak. Taj klimavi prvi korak bio je praćen drugim, probnim korakom, a onda i trećim – i do tog trenutka dete se verovatno već spotaklo i palo. Možda je bilo malo suza, možda čak i neka modrica, ali kad dete jednom oseti slobodu kretanja, ono će ustajati i pokušavati ponovo. Hodaće, padati, ustajati, hodati, padati, ustajati. Taj redosled će se mnogo puta ponoviti dok se njegov korak ne bude učvrstio. A opet, i pored svih tih spoticanja i padova, jedno malo ponosno lice će pobeđnički uskliknuti: Mama, tata, ja hodam!

Hodanje sa Isusom neće uvek biti lako, ali je uvek dobro i ispravno da to činimo. Možda ćemo se saplesti. Možda ćemo čak i pasti. Pa ipak, dok je On uz nas, moći ćemo da ustanemo i nastavimo da hodamo.

U Galatima 5,1, Pavle je pisao: „Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.“ Šta to znači? Kako nas je Hristos oslobodio? Koja je razlika između jarma koji nas On poziva da ponesemo i „jarma ropstva“ na koji Pavle upozorava?

Šta god da je Pavle mislio pod pojmom „jaram ropstva“, možemo biti sigurni da se to nije odnosilo na poslušnost Božjem zakonu – Deset zapovesti. Jer, tek onda kad shvatimo da nam je spasenje osigurano – ne na osnovu zakona, već na osnovu Hristove pravednosti koja nas pokriva – možemo naći pravi odmor i slobodu u poslušnosti, kroz veru.

Zašto nalazimo dublji mir i kvalitetniji odmor kad živimo u poslušnosti Božjem zakonu, nego onda kad ga kršimo?

„BREME JE MOJE LAKO“

U svojoj poslednjoj izjavi u tekstu Matej 11,30, Isus se poslužio slikom nošenja tereta: „Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.“

Mojsije se obradovao susretu sa svojim tastom Jotorom nakon što je Izrael napustio Egipat i prešao more. Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 18,13-22. Kako je nošenje tereta druge osobe predstavljeno u toj priči?

Tekst 2. Mojsijeva 18,13 kaže nam da je narod od jutra do večeri dolazio kod Mojsija da im sudi. Kad je Jotor to video, počeo je da nagovara svog zeta da uspostavi strukturu koja će mu omogućiti da se posveti krupnijim problemima, dok će bavljenje svakodnevnim pitanjima poveriti drugima. Sveto pismo nas izveštava da je Mojsije poslušao reči svog tasta i uveo te oživljujuće promene.

Rekavši da je Njegovo breme lako, Isus je hteo da nas podseti da se možemo osloniti na Njega kao krajnjeg Nosioca tereta. Kao i Mojsije, mi moramo naučiti da su nam potrebni drugi s kojima ćemo podeliti svoje terete. U tekstu 1. Korinćanima 12,12-26, Pavlova slika Hristovog tela nudi dobru ilustraciju deljenja tereta. Potrebno nam je funkcionalno telo da bismo bili u stanju da nosimo bilo kakav teret. Potrebne su nam noge, ruke, ramena, mišići i tetive da bismo poneli bilo šta.

Pročitajte tekst Galatima 6,2. Kako nam to što nosimo terete jedni drugih pomaže da ispunimo Hristov zakon?

Neposredni kontekst tog stiha može donekle da nam pomogne. U tekstu Galatima 6,1, Pavle tvrdi da brata ili sestru koji padnu u greh, treba da ispravljamo u duhu krotosti (setite se Isusove tvrdnje u tekstu Matej 11,29 da je On krotak). Nošenje tereta podrazumeva vraćanje nekoga ko je skrenuo s puta, kako bi mu se pomoglo da sagleda božansku blagodati. To takođe znači da treba da pomažemo jedni drugima kad trpimo teškoće. Grčki izraz za „breme“ može se odnositi na neki težak teret ili kamen. To nas podseća da svi nosimo neki svoj teret, i da su svima potrebni oni koji mogu da im pomognu u tome. Deljenje tereta je božanski osmišljena crkvena aktivnost, koja iziskuje krotost, a proizvodi saosećanje.

Setite se kad vam je poslednji put neko pomogao da nosite teret pod kojim ste se mučili. Zašto vam je to toliko značilo? Kome vi sada možete pomoći u nošenju tereta?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Kad nalazite da vam je posao koji radite težak, kad se žalite na teškoće i smetnje, kad tvrdite da nemate snage da odolite iskušenju, da ne možete da savladate nestrpljenje, i da je hrišćanski život zamoran, budite sigurni da vi, u tom slučaju, ne nosite Hristov jaram – vi nosite jaram drugog gospodara.“ – Ellen G. White, *Child Guidance*, p. 267.

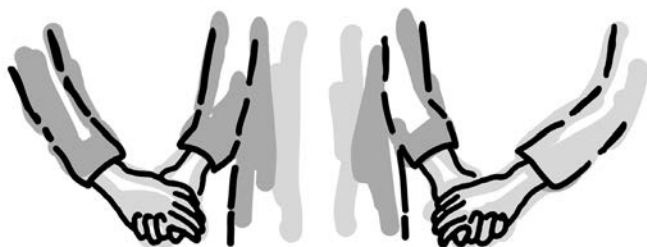
„Postoji potreba za stalnom oprežnošću i iskrenom predanošću iz ljubavi, ali do toga dolazi prirodno kad Božja sila verom čuva dušu. Mi ne možemo uraditi ništa, apsolutno ništa da bismo zadobili božansku naklonost. Ne smemo se uopšte uzdati u sebe niti u svoja dobra dela. Ali kad kao grešna, zabludela bića dođemo Hristu, možemo naći počinak u Njegovoj ljubavi. Bog prihvata svakoga ko Mu prilazi uzdajući se potpuno u zasluge raspetog Spasitelja. Ljubav se rađa u srcu. Možda ne dolazi ni do kakvog osećajnog zanosa, ali postoji stalno, spokojno poverenje. Svaki teret postaje lak, jer je jaram koji Hristos nameće lagan. Dužnost postaje uživanje, a žrtva zadovoljstvo. Staza koja je pre toga izgledala mračna, biva obasjana zracima Sunca pravde. To znači hodati u svetlosti, kao što je Hristos u svetlosti.“ – Ellen G. White, *Faith and Works*, pp. 38, 39.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Da li se sećate trenutka u svom hodanju sa Isusom kad ste se konačno predali? Govorite o tome u svom razredu, a posebnu pažnju obratite na razlog iz kog ste se predali.
2. Proučite Isusovu molitvu u tekstu Matej 11,25-27 i razgovarajte u razredu o tome kako stičemo znanje o blagodati. Zašto Bog krije plan spasenja („ovo“) od mudrih i razumnih, a otkriva ga „prostima“?
3. Kako možemo na praktičan način pomoći onima oko nas koji se muče sa svojim teretima, da dođu Isusu i nađu odmor?
4. Razmišljajte više o tome šta znači biti „krotak i smeran u srcu“. Zar to nije loše za naše samopouzdanje? Zar ne bi trebalo da imamo pozitivan stav o sebi, a posebno oni među nama koji se ionako muče sa sumnjom u sebe? Na koji način bi krst, i ono što krst predstavlja, trebalo da nam pomogne da razumemo šta Isus misli u vezi s tim da čovek bude „krotak i smeran“? Odnosno, zašto su u prisutnosti krsta krotost i smernost jedini zaista prikladan stav koji možemo zauzeti?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

PRONALAZENJE MIRA U PORODIČNIM VEZAMA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 34; Jevrejima 11,17-22; 5. Mojsijeva 4,29; 1. Jovanova 3,1,2; 1. Mojsijeva 39; Efescima 6,1-13.

Tekst za pamćenje: „A vi, dakle, ljubazni, znajući naprijed, čuvajte se da prijevarom bezakonika ne budete odvedeni s njima, i ne otpadnete od svoje tvrđe; nego napredujte u blagodati i u poznanju Gospoda našega i Spasa Isusa Hrista. Njemu slava i sad i u vječna vremena. Amin.“ (2. Petrova 3,17,18)

Mladić je pažljivo osmatrao horizont. I konačno ih je ugledao. Danima je tražio svoju braću. Kad se, mašući i glasno zazivajući, približio toj grupi smrknutih lica, naišao je na sve drugo samo ne na toplu dobrodošlicu. Njegova rođena braća zapravo su želela da ga ubiju. Da nije bilo Ruvima, priča možda ne bi ni imala nastavak. Ruvim je ubedio ostale da ga samo malo zaplaše i bace u presahli bunar. A onda je Juda došao na sjajnu ideju kako da ga se otarase i pri tom čak zarade nešto novca, tako što će ga prodati trgovcima robljem koji su upravo tuda prolazili.

Kakav primer disfunkcionalne porodice!

Mnogo toga možemo da biramo u životu, ali ne i svoju porodicu. Niko nije savršen i niko od nas nema savršenu porodicu ni savršene porodične odnose. Neki od nas su blagosloveni roditeljima, braćom, sestrama i drugim članovima porodice koji se trude da odražavaju Božju ljubav, ali većina mora da se zadovolji nečim mnogo manjim od ideala. Porodični odnosi su često komplikovani i teški, ostavljaju nam nemir, bol i emocionalni teret koji nosimo sa sobom i, neminovno, svaljujemo na druge.

Kako možemo naći Božji mir u ovoj oblasti svog života? Ove sedmice okrenućemo se ka priči o Josifu i njegovim porodičnim vezama, i posmatrati kako Bog donosi isceljenje i emotivni odmor uprkos disfunkcionalnim porodičnim odnosima.

DISFUNKCIONALAN DOM

Josifu su bile poznate disfunkcionalne porodice. Sve je počelo još od njegovih pradede i prababe, Avrama i Sare. Kad je Sara shvatila da je nerotkinja, ubedila je Avrama da ode kod njene sluškinje Agare. Međutim, čim je Agara zatrudnela, počelo je rivalstvo. Odrastavši u takvoj atmosferi, Ismailo i Isak su preneli pritisak i na sopstvene porodice. Isak je otvoreno pokazivao pristrasnost prema Isavu, a Jakov je celog života pokušavao da zasluži očevu ljubav i poštovanje. On je kasnije na prevaru oženjen sa dve sestre koje se nisu baš dobro slagale. Utrkivale su se međusobno koja će da mu podari više dece, uvlačeći u to čak i svoje sluškinje.

Razmotrite događaj koji je detaljno izložen u tekstu 1. Mojsijeva 34. Koju je vrstu uticaja na emocije i odnose taj događaj imao na porodicu kao celinu, kao i na mladog Josifa?

Rivalstvo između majki očigledno se prenelo i na decu, koja su izrasla u prilično ratoborne ljude. Josifova starija braća su još kao mladići masakrirali sve muškarce u gradu Sihemu. Najstariji brat, Ruvim, pokazao je samovolju i prkos prema svom ostarelom ocu, tako što je spavao sa Valom, Rahiljinom sluškinjom i majkom neke od Jakovljeve dece (1. Mojsijeva 35,22). U međuvremenu, Josifov brat Juda je svoju snahu udovicu pomešao sa prostitutkom, i na kraju dobio s njom blizance (1. Mojsijeva 38).

Usred svih tih porodičnih tenzija, Jakov je dodao ulje na vatru pokazujući očiglednu pristrasnost prema Josifu kada mu je poklonio skup šareni ogrtač (1. Mojsijeva 37,3). Ako je ikad postojala neka disfunkcionalna porodica, sigurno je da bi porodica ovog patrijarha mogla dostojno da joj parira.

Šta mislite zašto su, u tekstu Jevrejima 11,17-22, Avram, Isak i Jakov navedeni kao heroji vere i pored njihovih haotičnih porodičnih odnosa?

Božji heroji vere često nisu uspevali da ostvare ni svoja sopstvena ni Božja očekivanja. Ti ljudi nisu navedeni u Jevrejima 11 zbog svojih haotičnih porodičnih odnosa, već uprkos njima. Oni su učili – često na teži način – o veri, ljubavi i poverenju u Boga, dok su se borili sa svojim porodičnim problemima.

Koju ste porodičnu disfunkciju vi nasledili? Kako bi predanje sebe Bogu i Njegovim putevima moglo doprineti da se taj obrazac razbije, makar u budućnosti?

BIRANJE NOVOG PRAVCA

Noseći sa sobom svoj bol, strepnju i tugu zbog prekinutih porodičnih veza, Josif je putovao ka Egiptu gde je trebalo da bude prodat kao rob. Nije mu bilo nimalo lako i čitavim putem se borio sa suzama.

„U međuvremenu, Josif je sa svojim vlasnicima putovao prema Egiptu. Dok se karavan kretao na jug, prema granicama Hanana, dečak je u daljini mogao da prepozna brežuljke iza kojih su bili šatori njegovog oca. Gorko je plakao misleći u svojoj usamljenosti i nevolji na to drago biće. Ponovo se u mislima vratio na prizor u Dotaimu. Video je razljučenu braću i osetio na sebi njihove surove poglede. U ušima su mu odjekivale njihove jetke, uvredljive reči, kojima su dočekivali njegove očajničke molbe. Uzdrtala srca gledao je u budućnost. Koliko se samo promenio njegov položaj: nežno negovani sin postao je prezreni i bespomoćni rob! Samog i bez prijatelja, kakva ga je sudbina očekivala u stranoj zemlji u koju odlazi? Za neko vreme, Josif se potpuno predao neizmernom bolu i užasu...

A onda su se njegove misli okrenule Bogu njegovog oca. Još u detinjstvu naučio je da Ga voli i poštuje. Često je u očevom šatoru slušao priču o viziji koju je Jakov imao dok je kao prognanik i begunac odlazio iz svog doma... Sve te dragocene pouke sada su mu se živo vratile u sećanje. Josif je poverovao da će Bog njegovih otaca biti i njegov Bog. *I upravo tada i u tim okolnostima on je sebe potpuno predao Gospodu, moleći se da Čuvar Izrailjev bude s njim u zemlji njegovog izgnanstva.*“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 213, 214 original (kurziv dodat).

Neke kulture naglašavaju ulogu zajednice u odnosu na pojedinca, dok su druge sklone da stave veći akcenat na ulogu pojedinca u odnosu na zajednicu. Premda u Svetom pismu nalazimo ravnotežu između ta dva stava, postoji jasan poziv na lično kao i na kolektivno predanje Bogu. Josif je počeo da nalazi mir u odnosima sa drugima tako što je doneo ličnu odluku da sledi Boga.

Čemu nas sledeći stihovi uče u vezi sa ličnim posvećenjem? (5. Moj-sijeva 4,29; Isus Navin 24,15; 1. Dnevnika 16,11; Psalmi 14,2; Priče 8,10; Isaija 55,6).

Da bismo našli mir i odmor, svako od nas pojedinačno mora doneti odluku da sledi Boga. Čak i ako su naši preci bili duhovni divovi, takva vera i duhovnost ne prenosi se genetskim putem. Upamtite: Bog ima samo decu, a ne i unuke.

Zašto je važno da svakog dana, čak i svakog trenutka u danu, odlučujete da se predate Bogu? Šta se dešava kad to ne činite?

NALAŽENJE SVOJE PRAVE VREDNOSTI

Ako je Josif gajio ikakve nade da će uspeti da pobjegne i vrati se kući, one su nestale sa dolaskom u Egipat, gde je preprodan jednom uglednom domaćinstvu. Tekst 1. Mojsijeva 39,1 kaže nam da „Petefrije dvoranin faranonov, zapovjednik stražarski, čovjek Misirac, kupi ga od Ismailjaca“. Iznenada, mladić je gurnut u jednu novu, nepoznatu kulturu sa nepoznatim jezikom.

Porodične veze i drugi bliski odnosi imaju presudnu važnost za izgradnju našeg samopouzdanja. Josif je odrastao verujući da je nešto posebno – prvorođeni sin najvoljenije supruge (1. Mojsijeva 29,18). Bio je neosporno očevo miljenik i jedini koji je imao lepi, raznobojni ogrtač (1. Mojsijeva 37,3.4).

A ko je bio sada? Običan rob koji je mogao biti kupljen ili prodat po nečijem nahođenju. Zapazite kako se brzo cela njegova situacija promeni-la. Kako mu se brzo život naizgled preokrenuo.

Zaista, Josif je naučio lekciju koju svi mi moramo da naučimo. Ako se oslanjamo na druge da nam kažu koliko vredimo, biće nam teško i bićemo strašno zbunjeni, jer neće svako umeti da nas ceni. Umesto toga, mi svoju vrednost treba da pronađemo u tome šta Bog misli o nama – kako nas On vidi, a ne u ulogama koje trenutno imamo.

Kako Bog gleda na svakog od nas? (Isaija 43,1; Malahija 3,17; Jovan 1,12; Jovan 15,15; Rimljanima 8,14; 1. Jovanova 3,1.2).

Bog na svakog od nas gleda kroz naočare osenčene blagodaću. On vidi potencijal, lepotu i talenat kakav mi ne možemo ni da zamislimo. Konačno, On je bio spreman da umre za nas da bismo dobili priliku da postanemo sve ono što smo stvoreni da budemo. Mada nam predočava našu grešnost i ogromnu cenu koja je plaćena za naše iskupljenje, Krst nam takođe pokazuje i koliko smo vredni i važni za Boga. Šta god drugi mislili o nama, šta god mi mislili o drugima, Bog nas voli i nastoji da nas spase, ne samo od sile greha, već i od večne smrti koju greh donosi.

Prema tome, ključno pitanje je uvek isto: Kako mi odgovaramo na re- alnost Božje ljubavi kakva nam je otkrivena u Isusu Hristu?

Ima mnogo grupa i pojedinaca koji nas uveravaju da treba da volimo sebe takve kakvi smo, i da sebe prihvatamo potpuno nekritički. Kako znamo da je to, u stvari, samoobmana? Zašto je važno uverenje da naša vrednost potiče spolja, od Onoga koji nas je stvorio i poznaje naš pravi potencijal?

UPRAVLJANJE ODNOSIMA NA BOŽJI NAČIN

U početku je Josifova priča u Egiptu dobila pozitivan obrt. Josif je poverio sebe Bogu i Bog je blagoslovio Josifa, koji se u Petefrijevom domaćinstvu uzdigao više nego što je mogao i da zamisli.

Na koje su se praktične načine Božji blagoslovi pokazali u Josifovom životu? Kakvi su bili Josifovi odnosi sa drugima? Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 39,1-6.

Mada je izgledalo da se Josif dobro slaže s Petefrijem, i da njegovi odnosi sa ostalim članovima domaćinstva teku glatko, nevolja se zakuvavala. Neko u domu je bio nemiran.

S kakvim problemom u odnosima se Josif suočio? Kako je odlučio da postupi? Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 39,7-10.

Josif je imao problem sa Petefrijevom ženom. To bi možda trebalo preformulisati: Petefrijeva žena je imala problem. Gledala je na druge ljude kao na „stvari“ kojima se može manipulirati i koje se mogu koristiti. Želela je da „iskoristi“ Josifa. Josif je opisan kao mladić „lijepa stasa i lijepa lica“ (1. Mojsijeva 39,6). Biblija retko pominje nečiji fizički izgled, jer Bog ne gleda „na što čovjek gleda: Čovjek gleda što je na očima, a Gospod gleda na srce“ (1. Samuilova 16,7). U ovom slučaju, Josifov dobar izgled bio je više prepreka nego pomoć u njegovoj težnji za čistotom i vernošću Božjim načelima.

Tako Josif, uprkos navaljivanju te pokvarene žene, čini nešto naizgled kontraproduktivno. On primenjuje biblijske principe na sve odnose – u ovom slučaju, na odnos sa Petefrijevom ženom. Biblijski principi u vezi sa odnosima nisu staromodni, kao što bilo ko (zapravo svako) ko je trpeo posledice greha može da potvrdi.

Biblijski narativ ističe da to nije bilo trenutno iskušenje. Petefrijeva žena ga je progonila iz dana u dan (1. Mojsijeva 39,10). Josif je pokušao da objasni razlog za svoju odluku (1. Mojsijeva 39,8.9), ali bez uspeha.

Uvideo je da ne može da upravlja odlukama drugih. Ipak, Josif je odlučio da živi, voli i postupa prema ljudima oko sebe na način koji će proslaviti Boga. Naučio je da živi u Božjem prisustvu i to mu je pomoglo da se odupre iskušenju.

Da li ste pokušali da primenite biblijske principe na sve svoje odnose, čak i onda kad druga osoba ne postupa pošteno? Kako se to završilo? Pročitajte tekst Matej 5,43-48. Zašto je važno živeti na takav način?

VELIKA BORBA – IZBLIZA I NA LIČNOM PLANU

Kao što znamo na osnovu izveštaja (1. Mojsijeva 39,11-20), Josif je stradao zbog svoje principijelne odluke. Bio je bačen u zatvor. Kao Petefrijevo vlasništvo, mogao je da bude na mestu ubijen, bez ikakvih pitanja. Petefrije očigledno nije verovao svojoj ženi, ali je morao nešto da preduzme kako bi odbranio svoj ugled. Ipak, i tada, uprkos zastrašujućim okolnostima, Sveto pismo kaže da „Gospod bješe sa Josifom“ (1. Mojsijeva 39,21).

Život na planeti zemlji nije fer. Dobro nije uvek nagrađeno, a zlo često ne biva odmah kažnjeno. Međutim, ima i nekih dobrih vesti: Josif je mogao da nađe mir, čak i u zatvoru, jer je Bog bio s njim. U zatvoru je mogao da razmišlja o nepravdi koju je doživeo, mogao je da se povuče, pa čak i da odustane od Boga.

Međutim, šta Josif radi dok je u zatvoru? Kako se odnosi prema onima oko sebe? [Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 39,21-40,22.](#)

U zatvoru, Josif se nosi sa onim što je realno, a ne idealno. On se povezuje s ljudima i pomaže drugima, iako su odnosi u zatvoru daleko od ideala kakav bi mogao poželeti. Josif se ne libi ni da zatraži pomoć, ni da pokaže svoju ranjivost. On moli za pomoć peharnika, pošto mu je protumačio san.

Koju širu sliku u vezi sa odnosima Pavle prikazuje u tekstu Efescima 6,1-13?

Naši uzajamni odnosi su minijturni odraz velike borbe između Boga i sotone, koja besni kroz vekove. To onda znači da nema savršenih odnosa. Svaki odnos mora da ima dinamiku razvoja, a sotona ima interes da sve naše odnose – pogotovu one najbliskije – upotrebi u svoju korist kako bi ošteti i osujetio ono što je Božja volja za naš život. Možemo biti zahvalni što nismo ostavljeni da sami vodimo te bitke. Božja Reč postavlja principe za uređenje naših odnosa. Njegovo obećanje da će nam dati mudrost (Jakov 1,5) proteže se i na naše odnose. I kao što je bio sa Josifom, On obećava da će biti i sa nama kad naši odnosi postanu suviše složeni.

Razmislite o Božjem obećanju u tekstu Jakov 1,5, i odvojte trenutak da biste se molili za mudrost u vašim odnosima. Kako možete ostati otvoreni za podsticaje Svetog Duha u svom odnosu prema drugim ljudima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U kontekstu onoga što se Josifu desilo zbog Petefrijeve žene, Elen Vajt je pisala: „Evo primera za sve generacije koje će živeti na zemlji... Bog će im biti uvek prisutna pomoć, a Njegov Duh biće njihov štiti. Čak i kad budu okruženi najžešćim iskušenjima, imaće izvor snage koju će moći da upotrebe kako bi im odoleli. Kako je žestok bio napad na Josifov moral. On je dolazio od one vrste uticaja koji ima najveću moć da zavede. Pa ipak, kako mu je brzo i odlučno pružen otpor... Josif je svoj ugled i interese stavio u Božje ruke. I mada je Bog dopustio da on jedno vreme trpi i pati, kako bi ga pripremio da zauzme važan položaj, uspešno je odbranio njegov ugled, ocrnjen zlobnim optužbama, a kasnije, u svoje vreme, omogućio mu je da zablista. Bog je učinio da čak i zatvor postane put ka njegovom uzdizanju. Vrlina će u određeno vreme doneti svoju nagradu. Štiti koji je pokrivao Josifovo srce bio je strah Gospodnji, koji ga je naveo da bude ispravan i pošten prema svom gospodaru, a odan Bogu. Prezreo je nezahvalnost koja bi ga navela da zloupotrebi poverenje svog gospodara, mada njegov gospodar za to možda nikad nije ni saznao.“ – Ellen G White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, p. 132.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Ako budemo hrišćani samo po imenu, ili samo pripadnici adventističke kulture, to nam neće pomoći da nađemo mir u svojim odnosima. Kakva je razlika između nekog pripadnika adventističke kulture i pravg vernika?
2. Sestra X se upravo pridružila crkvi. Udata je za čoveka koji nije vernik. Ona voli svog muža, ali njemu se ne dopadaju promene koje vidi kod nje. Koji biste savet dali, na osnovu biblijskih principa, toj novoj pripadnici vaše crkve?
3. Lav Tolstoj je pisao: „Sve srećne porodice liče jedna na drugu, svaka nesrećna porodica nesrećna je na svoj način.“ Međutim, sve porodice su u većoj ili manjoj meri disfunkcionalne, jer su sastavljene od grešnika, a svako od njih unosi neki sopstveni nedostatak u porodični odnos. Na koji način bi svako od nas, Božjom blagodaću, mogao nastojati da sledi biblijske principe ljubavi, praštanja i nošenja tereta, kako bi doprineo isceljenju naših porodičnih odnosa?
4. Tako mnogo ljudi je doživelo da u njihovom životu i njihovoj porodici sve ide dobro, a onda ih, iznenada, zadesi neka tragedija. Zašto je u takvim trenucima presudno držati se vere i obećanja iz Božje Reči? Zašto je važno, pogotovu onda kad nam sve ide dobro, duhovno se pripremati za loša vremena?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

MIR, ODNOSI I ISCELJENJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 42,7-20; Matej 25,41-46; 1. Mojsijeva 42,21-24; 1. Mojsijeva 45,1-15; Luka 23,34; 1. Mojsijeva 50,15-21.

Tekst za pamćenje: „A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prodadoste ovamo, jer Bog mene posla pred vama radi života vašega“ (1. Mojsijeva 45,5).

Jedan čovek je bio optužen za seksualni napad. Žrtva ga je u policijskoj stanici prepoznala kao počinioaca. Mada su dokazi budili sumnju u to, žena je nepopustljivo tvrdila da je upravo „Džoni“ bio krivac.

I tako je Džoni otišao u zatvor, gde je proveo 14 godina zbog zločina koji nije počinio. Tek kad su ga DNK dokazi oslobodili krivice, ta žena, „Džoana“, uvidela je svoju užasnu grešku.

Džoana je želela da se sastane sa Džonijem nakon što je oslobođen. I šta je trebalo da učini taj čovek koji je toliko propatio, kad se nađe licem u lice sa ženom koja mu je upropastila tako mnogo godina života?

Ona je sedela u prostoriji čekajući da Džoni dođe. Kad je stigao i kad su im se pogledali sreli, Džoana je briznula u plač.

„Džoni se samo sagnuo, uzeo me za ruke, pogledao u oči i rekao: ‘Opraštam ti’. Nisam mogla da verujem. Tu je bio taj čovek koga sam mrzela i kome sam želela samo smrt. I sada je on meni, koja sam mu nanela toliko zla, govorio da mi oprašta? Tek tada sam počela da shvatam šta zaista znači blagodat. Tek tada sam počela da se oporavljam i nalazim pravi mir.“

Ove sedmice razmišljaćemo o praštanju i tome šta ono može da učini za nemirno ljudsko srce.

SUOČAVANJE SA PROŠLOŠĆU

Na kraju, stvari su počele da se odvijaju u povoljnom pravcu za Josifa, i to naveliko. Ne samo da je izašao iz zatvora, već je postao i premijer Egipta pošto je protumačio faraonove snove (1. Mojsijeva 41). Oženio se i dobio dva sina (1. Mojsijeva 41,50-52). Žitnice u Egiptu bile su pune i proročena glad je otpočela. A onda su se, jednog dana, Josifova braća pojavila pred njim.

Čitajte o prvom susretu između Josifa i njegove braće u tekstu 1. Mojsijeva 42,7-20. Zašto je bio potreban takav zaplet? Šta je Josif hteo da postigne prilikom tog prvog susreta?

Josif je sada imao moć i mogao je da se osveti braći bez potrebe da bilo kome polaže račune. Ali, umesto osvete, Josif je bio zainteresovan za članove svoje porodice koji su ostali kod kuće. Brinuo se za oca. Da li je još uvek živ, ili je njegova disfunkcionalna porodica ostala bez glave kuće? A šta je s njegovim bratom Venijaminom? Kao očeva radost i dika, Venijamin je sada bio u istom položaju kao nekada Josif. Da li se opasna ljubomora njegove braće sad prenela na Venijamina? Josif je sada u poziciji da se pobrine za te ranjive članove svoje porodice, i on upravo to čini.

Pratkovanje biblijskih principa u našim odnosima ne znači da možemo i da bi trebalo da prihvatamo zlostavljanje. Svako od nas je dragocen u Božjim očima. Isus je na krstu platio najvišu cenu za svakog od nas.

Zašto Isus tako lično doživljava zlostavljanje i zanemarivanje drugih? Pročitajte tekst Matej 25,41-46.

Svi smo otkupljeni Isusovom krvlju, i po zakonu pripadamo Njemu. Prema tome, svako ko je nasilan napada Isusovo vlasništvo.

Seksualno zlostavljanje, emocionalno ili fizičko nasilje nikad ne bi trebalo da budu deo porodične dinamike. To nije neka privatna stvar koja treba da se rešava unutar porodice. Za to je potrebna pomoć i intervencija spolja. Ako ste vi ili neko u vašoj porodici zlostavljeni, molimo vas da potražite pomoć pouzdanog profesionalca.

Koje biblijske principe treba da primenite na određene teške porodične odnose s kojima se eventualno u ovom trenutku nosite?

POSTAVLJANJE SCENE

Josif je oprostio svojoj braći. Ne znamo tačno u kom trenutku se to desilo, ali to je očigledno bilo mnogo pre nego što su se oni ponovo pojavili u njegovom životu. Josif možda ne bi ni mogao da napreduje u Egiptu da im nije oprostio, jer bi gnev i ogorčenost, da ih je gajio, verovatno izjedali njegovu dušu i narušavali njegov odnos sa Gospodom.

Nekoliko studija sprovedenih nad ljudima koji su preživeli neku tragediju izazvanu tuđom krivicom, ukazuje na činjenicu da za žrtve pogođene najstrašnijim patnjama, oproštenje predstavlja ključni faktor u pronalaženju isceljenja i snage da nastave sa normalnim životom. Bez oproštenja, mi ostajemo žrtve. Oproštenje je potrebnije nama samima nego onima koji su nam naneli zlo.

Međutim, i pored toga što je oprostio svojoj braći, Josif nije hteo da dopusti da se njegovi porodični odnosi jednostavno nastave tamo gde su stali – u presahlom bunaru u Dotaimu. Morao je da se uveri da li se išta promenilo.

Šta je Josif načuo? Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 42,21-24. Šta je tom prilikom saznao u vezi sa svojom braćom?

Budući da se celokupna komunikacija odvijala preko prevodioca, Josifova braća nisu bila svesna da on može da ih razume. I tako je Josif čuo njihovo priznanje. Oni su mislili samo o tome kako će se, otarasivši se Josifa, osloboditi njegovog tužakanja ocu. Mislili su kako više neće morati da slušaju o njegovim snovima, i posmatraju njegovo šepurenje u ulozi očevog miljenika. Ali, umesto da nađu mir, svih tih godina bili su mučeni strašnom grižom savesti. To delo im je donelo samo nemir i parališujući strah od Božje odmazde. Josif se čak sažalio nad njihovim mukama toliko da se rasplakao.

Josif je znao da će glad trajati još nekoliko godina, i zato je insistirao da sledeći put kad budu dolazili da kupe žito povedu sa sobom i Venijamina (1. Mojsijeva 42,20). Osim toga, zadržao je Simeuna kao taoca (1. Mojsijeva 42,24).

Kasnije, pošto je video Venijamina živog, Josif je organizovao gozbu na kojoj je pokazao očiglednu pristrasnost prema njemu (1. Mojsijeva 43,34), kako bi proverio da li su stari obrasci ljubomore još uvek na snazi. Braća nisu pokazala nikakav znak ljubomore, ali Josif je znao koliko oni mogu da budu lukavi. Uostalom, oni su svojevremeno prevarili čitav jedan grad (1. Mojsijeva 34,13), a pretpostavio je da su slagali oca i o tome šta se s njim dogodilo (1. Mojsijeva 37,31-34). Zato je osmislio još jedan veliki test. (Videti 1. Mojsijeva 44.)

1. Mojsijeva 45,1-15. Šta nam to govori o Josifovim osećanjima prema njegovoj braći i oproštenju koje im je dao? Koje bi pouke za sebe trebalo da izvučemo iz te priče?

OPROSTITI I ZABORAVITI?

Oproštenje je definisano kao spremnost čoveka da se odrekne prava na ogorčenost, osuđivanje i osvetu prema pojedincu ili grupi koji su postupili nepravedno. Doktorka Merilin Armor, porodična terapeutkinja, radila je sa preživelim žrtvama holokausta, kako bi otkrila na koji način su ti ljudi uspjeli da pronađu smisao u onome što im se dogodilo. Ona piše: „Cela ta ideja o oprostjenju je svestan čin žrtve. To nije nešto što se tek tako desi.“

Oproštenje ne znači da neće biti nikakvih posledica. Oproštenje ne znači dopustiti zlostavljaču da nastavi sa svojim nasilnim obrascem ponašanja. Oproštenje samo podrazumeva da svoj osećaj ozlojeđenosti i želju za osvetom prepustimo Bogu. Ukoliko to ne učinimo, bes, ogorčenost, ozlojeđenost i mržnja samo će pogoršati to što nam je neko učinio.

Kako praštanje drugima utiče na nas? [Razmotrite tekst](#) Matej 18,21-35.

Kad učimo kako da oprostimo drugima, nema sumnje da je od ključne važnosti upravo uviđanje šta je sve nama oprošteno u Hristu. Svi mi smo grešili, i to ne samo protiv drugih ljudi već i protiv Boga.

Svaki greh je, zapravo, greh protiv našeg Gospoda i Tvorca. Pa ipak, u Isusu možemo zatražiti oproštenje svih greha, ne zato što smo to zaslužili – jer nismo – već samo zahvaljujući Božjoj blagodati prema nama. Kad jednom shvatimo tu svetu istinu, kad usvojimo to oproštenje za sebe, kad sami iskusimo realnost Božjeg oprostjenja, možemo početi da se oslobađamo ozlojeđenosti prema drugima i da im praštamo. Mi ne praštamo zato što drugi to zaslužuju, već zato što smo mi primili oproštenje od Boga, i zato što je i nama samima potrebno da oprostimo. Uostalom, koliko i mi sami uopšte zaslužujemo oproštenje?

Kao što možemo da vidimo, Josif je pružio drugu priliku svojim porodičnim odnosima. Bez zamerki, bez vraćanja na ono što se desilo u prošlosti.

Skoro je nemoguće obnoviti porodicu ako postanemo eksperti u uzajamnom povređivanju. Josif nije tako reagovao. Čini se da je on želeo da prošlost ostavi za sobom i gleda unapred s ljubavlju i prihvatanjem. Da je Josif zauzeo drugačiji stav, i ova priča bi imala drugačiji, ne baš tako srećan kraj.

„Blago onima koji se oprostiše bezakonja, i kojima se grijesi prikrise. Blago čovjeku kome Gospod ne prima grijeha“ (Rimljanima 4,7.8). Šta nam je, prema ovim Pavlovim rečima, dato u Isusu? Kako bi to prelepo obećanje trebalo da utiče na naš odnos prema onima koji su nas povredili?

PRAKTIČNA PRIMENA

Da bismo oprostili, moramo najpre priznati da smo povređeni. To može biti teško, jer smo ponekad skloni da potiskujemo svoje emocije umesto da radimo na njima. Međutim, u redu je priznati pred Bogom da nas muči „nehrišćansko“ osećanje ozlojeđenosti, pa i gneva. Često vidimo da se takva osećanja izražavaju u Psalmima. Možemo slobodno priznati pred Bogom da nam se ne dopada nešto što nam se desilo, ili kako se prema nama postupalo, i da nas to čini tužnim ili gnevnim, ili oboje.

U priči o Josifovu vidimo kako se on, ugledavši ponovo svoju braću, rasplakao, proživljavajući neka od osećanja iz prošlosti.

Šta nam Isusova izjava na krstu govori o pravovremenosti oproštenja? Pročitajte tekst Luka 23,34.

Isus nije čekao da ljudi najpre zatraže oprostjenje. Tako ni mi ne moramo da čekamo da onaj ko nas je povredio zatraži da mu oprostimo. Možemo oprostiti drugima čak i kad oni to ne prihvataju.

Čemu nas uče tekstovi Luka 6,28 i Matej 5,44 kad je reč o tome kako da se ponašamo prema onima koji nas povređuju?

Oproštenje je, kao i ljubav, izbor a ne osećanje. Možemo doneti odluku da oprostimo, čak i ako naše emocije nisu u skladu s tim. Gospod zna da mi takav izbor ne možemo napraviti u svojoj sili, ali „je sve moguće Bogu“ (Marko 10,27). Zato nam je rečeno da se molimo za one koji su nas povredili. U nekim slučajevima, ta osoba je možda već umrla, ali mi i dalje možemo da se molimo za sposobnost da joj oprostimo.

Neosporno je da praštanje nije uvek lako. Bol i šteta koji su nam naneti mogu biti poražavajući, mogu da nas ostave povređenim, osakaćenim, slomljenim. Do isceljenja će doći ako to budemo dopustili, ali ako se budemo držali svoje ogorčenosti, gneva i ozlojeđenosti, to isceljenje će biti otežano, ako ne i potpuno onemogućeno.

Krst je najbolji primer koji pokazuje koliko je Boga lično koštalo to što nam je oprostio. Ako je Gospod mogao da prođe kroz to zbog nas, premda je znao da će Ga mnogi ipak odbaciti, onda sigurno i mi možemo naučiti da praštamo.

Kome vi treba da oprostite – ako ne zbog same te osobe, onda zbog sebe samih?

NALAŽENJE ODMORA POSLE OPROŠTENJA

Josifova porodica je konačno stigla u Egipat. Nije više bilo mračnih tajni među njima. Njegova braća su verovatno morala da priznaju ocu kako su prodali Josifa, dok su mu objašnjavali da je njegov sin, za koga je mislio da je mrtav, sada premijer u Egiptu.

Mada nije uvek ni moguće, a ni mudro obnavljati odnose, to ne znači da ne možemo da oprostimo. Možda nećemo biti u stanju baš da se zagrimo i isplaćemo s nekim ko nam je naneo zlo, ali moći ćemo da iskažemo oprostjenje bilo rečima ili putem pisma. A onda je vreme da se oslobodimo bola u najvećoj mogućoj meri. Možda će nešto bola zauvek ostati, ali bar se možemo naći na putu izlečenja.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 50,15-21. Koji je bio razlog zabrinutosti Josifove braće i zašto ih je to brinulo? Šta taj strah govori o njima?

Josifova braća su već sedamnaest godina živela u Egiptu (1. Mojsijeva 47,28), a ipak, kad je Jakov umro, uplašili su se da bi Josif mogao poželeti da se osveti. Ponovo su postali svesni koliko su ga povredili. Zato ih je Josif ponovo uverio da im je oprostio, ovog puta posle očeve smrti. To osveženje je prijalo Josifu, verovatno u istoj meri kao i njegovoj braći.

Ako je rana duboka, možda ćemo morati da oprostimo više puta. Kad nam se sećanje na zlo koje smo doživeli vrati, treba odmah da se obratimo Bogu u molitvi i ponovo donesemo odluku da oprostimo.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 50,20. Kako nam taj stih pomaže da objasnimo, bar delimično, Josifovu spremnost da oprostí svojoj braći greh koji su počinili protiv njega?

Josif je čvrsto verovao da je njegov život deo velikog Božjeg plana da čitav tada poznati svet spase od gladi, ali i da njegovoj porodici pomogne da ispuni Božje obećanje o tome da će od njih nastati veliki narod. Saznanje da je Bog preokrenuo planove njegove braće kako bi sve izveo na dobro, pomoglo je Josifu da oprostí.

Josifova priča je imala srećan kraj. Međutim, kako mi reagujemo kad završetak priče nije baš tako srećan? Ili bi možda ispravnije bilo reći (dugoročno gledano) da ćemo tek na kraju velike borbe, kad više ne bude bilo greha, kad svi problemi budu rešeni, imati zaista srećan završetak? Kako bi ta nada u međuvremenu mogla da nam pomogne da se nosimo s ne baš tako srećnim završecima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Kao što su braća prodala Josifa neznaoćima, tako je i Hrista jedan od Njegovih učenika prodao Njegovim najgorčenijsim neprijateljima. Josif je bio lažno optužen i bačen u tamnicu zbog svog poštenja; isto je tako i Hristos bio prezren i odbačen zato što je svojim pravednim i nesebičnim životom ukoravao greh. Iako nije bio kriv, bio je osuđen prema iskazima lažnih svedoka. Josifovo strpljenje, krotost u podnošenju nepravde i tlačenja, njegova spremnost da oprost, njegova plemenita velikodušnost prema podmukloj braći – sve je to slika Spasiteljevog strpljivog podnošenja zlobe i pogrdi zlih ljudi, Njegovog praštanja, ne samo svojim ubicama, već i svima onima koji dolaze k Njemu da priznaju svoje grehe i potraže oprostjenje.“ – Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 239, 240 (original).

„Ništa ne može opravdati nepomirljiv duh. Onaj ko je nemilostiv prema drugima pokazuje da ni on sam nema udela u Božjoj blagodati koja prašta grehe. Božansko oprostjenje privlači dušu zalutaloga velikom srcu Beskrajne Ljubavi. Reka božanskog sažaljenja teče u dušu grešnika, a iz nje u duše drugih. Nežnost i milost koje je Hristos pokazao u svom savršenom životu, videće se u životu onih koji imaju udeo u Njegovoj blagodati.“ – Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 251 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Neko je jednom rekao: „Nepraštanje je kao da ispijamo otrov nadajući se da će neko drugi da umre.“ Šta to znači?
2. Koja je bila svrha svih Josifovih detaljno razrađenih planova pre nego što je razotkrio svoj identitet? Šta je to značilo za njega i za njegovu braću?
3. Josifove sluge mora da su učestvovala u postavljanju nekih od zamki za Josifovu braću (npr: 1. Mojsijeva 44,1-12). Na koji način iskustvo praštanja utiče na one koji su samo posmatrači?
4. „Bog nikad ne vodi svoju decu drukčije nego što bi ona sama izabrala da budu vođena, kada bi mogla sagledati kraj od početka i razabrati slavu namere koju ispunjavaju kao Njegovi saradnici.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 224, 225 (original). Razmišljajte o sopstvenom životu dok čitate tu izjavu. Kako bi takav uvid mogao da nam pomogne da izađemo na kraj sa mnogim iskušenjima i borbama s kojima se suočavamo?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

SLOBODNI DA SE ODMORIMO

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Marko 2,1-12; 1. O carevima 18; 1. O carevima 19,1-8; Matej 5,1-3; Isaija 53,4-6; 2. O carevima 2,11.

Tekst za pamćenje: „Gospod je vidjelo moje i spasenje moje; koga da se bojim? Gospod je krjepost života mojega; koga da se strašim?“ (Psalmi 27,1).

Mnogi ljudi s kojima se Isus sretao tokom svoje ovozemaljske službe bili su bolesni, ponekad čak i smrtno. Oni su se u gomilama tiskali oko Njega tražeći isceljenje i predah od patnji. I uvek su to dobijali.

Ponekad bi On samo izgovorio reč, a oni bi bili u potpunosti isceljeni. U nekim prilikama je dodirivao bolesne, i njihovo zdravlje je bivalo, na čudesan način, obnovljeno. Dešavalo se da ih samo otpusti, ali ljudi bi usput bili izlečeni. Isus je lečio muškarce, žene, decu, Jevreje, bogate, siromašne i neugledne ljude. Ni najgori slučajevi gube i slepila nisu bili van dosegā Njegove sile. Isus je lečio čak i one pogođene najgorom od svih „bolesti“ – smrću.

Ove sedmice, posmatraćemo dva veoma različita primera isceljenja. U jednom od njih, nevoljnik je bio toliko bolestan da nije mogao čak ni da dođe sam do Isusa. Njegovi simptomi bili su vidljivi svima. U drugom slučaju, nije bilo vidljivih simptoma. Ali u oba slučajaja, isceljenje je došlo u Božje vreme i na Njegov način.

Dok istražujemo temu odmora od bola i patnje, razmišljaćemo i o pitanju s kojim smo se svi na svom hrišćanskom putu u nekom trenutku sreli: Šta ako naše molitve za isceljenje nisu uslišene?

Kako u tom slučaju nalazimo mir i odmor?

ISCELJUJUĆI ODMOR

Ako nam je ikad potreban odmor, onda je to u situacijama kad smo bolesni. Tada nam je potreban fizički odmor da bi naše telo moglo da mobilise svoj imunološki sistem.

Ali često nam je podjednako potreban i mentalni odmor. Dešava se da obolimo od nečeg bezopasnog po život, kao što je prehlada ili migrena. Tada ležimo u krevetu i trudimo se da ne mislimo na sve one poslove koji nas čekaju, ali kojima, u tom trenutku, jednostavno nismo u stanju da se bavimo.

Međutim, ako je reč o nečemu opasnom po život, verovatno ćemo ležati budni i pitati se kakvi će nam biti sledeći zdravstveni rezultati. Tada se obično javlja i pitanje: Zašto? Da li su nas posledice nezdravog načina života konačno sustigle? Da li je to zbog droga koje smo uzimali pre 20 godina? Da li je uzrok prekomerna težina od koje patimo u poslednje vreme? Ili nas možda Bog kažnjava zbog onog tajnog greha za koji ne zna niko osim nas?

Pročitajte tekst Marko 2,1-4. Šta se tu događalo?

Kad je reč o oduzetom čoveku iz priče, njegov problem bio je očigledan. U knjizi Čeznja vekova (str. 267–271 original), dobijamo uvid i u pozadinu tog problema. Čovek je svojevremeno činio nešto čime ne bi baš mogao da se pohvali. Njegov grešni život doveo je do bolesti, a stručnjaci za duhovna pitanja ukazali su na jasnu vezu između uzroka i posledice. Sopstvenim gresima navukao je na sebe bolest i tu nije bilo leka.

Takav stav je prilično uobičajen. Mi smo prosto opsednuti željom da saznamo ko je kriv. Ako je učinjen zločin, neko mora da plati za to. Ako je došlo do nesreće, neko mora biti okrivljen. Međutim, pripisivanje krivice neće doneti isceljenje ni obnovljenje onome ko je bolestan.

Božji prvobitni plan nije obuhvatao bolest i patnju. Bolest se na ovoj planeti pojavila tek nakon greha. Zato nam je Bog dao zdravstvene smernice – da bismo već sada mogli da uživamo u boljem kvalitetu života. Međutim, sve dok se nalazimo na ovom grehom obolelom svetu, nije nam garantovano zdravlje, ma koliko marljivo sledili zdravstvene principe.

Ipak, dobra vest glasi da nam Bog može dati mir u zdravlju i u bolesti, bez obzira da li je ta bolest posledica naših postupaka, tuđe nemarnosti, naših gena, ili jednostavno neizbežni pratilac življenja u grešnom svetu. Bog zna kako da nam pruži odmor.

Kad se neko razboli, nije dobro tražiti krivca. Međutim, zašto je razumevanje uzroka bolesti, ipak, u većini slučajeva, ključni korak prema isceljenju i oporavku?

LEČENJE KORENA

Oduzeti čovek bio je spušten pred Isusa i sve oči bile su uprte u Njega. Da li će On hteti da izleči očiglednog grešnika? Da li će uputiti reči ukora u vezi sa bolešću?

Međutim, kako Isus pristupa izlečenju oduzetog čoveka? Šta je prvo što Isus čini za njega? [Pročitajte tekst Marko 2,5-12.](#)

Budući da smo često nesvesni bolesti sve dok ne opazimo simptome, često smo skloni da poistovećujemo bolest s njenim simptomima. Zato pomišljamo da uklanjanje simptoma automatski podrazumeva izlečenje. Međutim, Isus drugačije pristupa bolesti. Njemu je poznat koren svake bolesti i patnje, i On želi da najpre to izleči.

U slučaju paralizovanog čoveka, umesto neposrednog lečenja očiglednih posledica bolesti, Isus se usmerava pravo na koren onoga što je tog čoveka najviše mučilo. On je težinu svoje krivice i odvojenosti od Boga osećao mnogo snažnije nego samu bolest. Osoba koja počiva u Bogu u stanju je da izdrži svaku fizičku patnju koja je zadesi u ovom grehom obojtelom svetu. Zato se Isus odmah ustremiljuje na sam koren problema i prvo nudi oproštenje.

Ali to što je Isus izgovorio reči praštanja, šokiralo je religiozne vođe. U odgovoru na njihove neizgovorene optužbe, Isus postavlja jedno pitanje.

[Pročitajte tekst Marko 2,8.9.](#) Kojim pitanjima je Isus izazivao književnike? Kojim problemom se On zapravo bavio?

Reči su uglavnom jeftine, ali ne i onda kad Bog govori. Na Božju moćnu reč sve je došlo u postojanje (1. Mojsijeva 1). Oproštenje nije nešto što može da se vidi, ali ono je veoma skupo. Cena oproštenja bio je život Božjeg Sina na krstu. Sve ostalo je sporedno. Da bi pokazao moć i stvarnost oproštenja, Isus je odlučio da izleči tog oduzetog čoveka.

Bog želi najpre da nas izleči iznutra. A onda ponekad odluči da nam donese i trenutno fizičko isceljenje, kao u slučaju ovog oduzetog čoveka. Ipak, možda ćemo morati da sačekamo jutro vaskrsenja da bismo iskusili potpuno fizičko isceljenje. U svakom slučaju, naš Spasitelj želi da počivamo u veri i sigurnosti u Njegovu ljubav, blagodat i oproštenje, čak i usred svojih patnji.

Kako možemo naći mir i odmor, čak i kad naše molitve za isceljenje nisu uslišene, bar za sad?

BEŽANJE

Prema podacima Svetske zdravstvene organizacije (SZO), najraširenija bolest na svetu, koja pogađa više od trista miliona ljudi svake godine, nema uvek jasno vidljive simptome. Depresija je danas vodeći uzrok onesposobljenosti u svetu i najviše doprinosi globalnom teretu bolesti.

Nažalost, u hrišćanstvu se o depresiji najčešće ne govori, jer se ona može shvatiti kao znak nedostatka vere. Uostalom, zar se od hrišćana ne očekuje da uvek budu puni radosti, sreće i sličnih osećanja? I zar depresija onda nije znak da nešto nije u redu u našem odnosu sa Bogom?

Većina ljudi ipak zna da to nije istina. Čak i hrišćani, verni hrišćani, mogu se povremeno boriti sa depresijom, naročito posle nekog traumatičnog događaja. To nije znak nedostatka vere i uzdanja u Boga. Kad čitamo Psalme, možemo videti bol, patnju i teskobu koji su mučili i neke verne Božje ljude.

Depresija nas ponekad obuzima sporo, tiho, i postajemo je svesni tek kad pojača svoj stisak. A ponekad nas pogađa brzo, obično posle nekog emotivno i fizički posebno iscrpljujućeg događaja. Na primer, verni Božji prorok Ilija bio je emotivno i fizički potpuno iscrpljen posle događaja koji su se odigrali na gori Karmil.

U 1. Knjizi o carevima 18, Ilija je upravo video Božje čudo u vidu ognja koji je sišao s neba. U odgovoru na njegovu molitvu, kiša je počela da pada i završio se trogodišnji period suše. Zašto je onda, na Jezaveljinu pretnju, Ilija reagovao tako što je pobeo? [Pročitajte tekst 1. O carevima 19,1-5.](#)

Ilija je prethodno imao vrlo iscrpljujuća dvadeset četiri sata. To iskustvo, udruženo sa neprijatnim buđenjem i pretnjom smrću, poslužilo je kao okidač za njegovu depresiju.

Osim toga, Ilija je bio prisutan kad su Valovi proroci, njih oko 850, poklani, neki verovatno i njegovom rukom (1. O carevima 18,40). Takav jedan događaj, čak i kad je povod pravedan, može dovesti do traumatskog stresa kod onih koji ga posmatraju ili, što je još gore, učestvuju u njemu.

Zato Ilija beži, pokušavajući da se skloni. Ponekad mi „bežimo“ ka frižideru i pokušavamo da nađemo utehu u hrani. Ponekad pokušavamo da prespavamo svoju emotivnu iscrpljenost. Ponekad tražimo novu vezu, novi posao, ili novo prebivalište u pokušaju da pobeognemo. A ponekad se zatrpamo radom, brojnim rokovima i sastancima, dok se zdušno trudimo da pobeognemo od neimenovanog „nečega“ što crpi našu radost i mir. Naravno, mnogi koriste i „medikamente“ raznih vrsta, a sve u pokušaju da otupe svoj bol. Međutim, na kraju sve to samo maskira simptome, problemi se ne rešavaju i stvari često postaju još teže.

SUVIŠE UMORAN DA BI BEŽAO

Ilija je bio suviše umoran da bi i dalje bežao. I tako je počeo ponovo da se moli. Međutim, ta molitva je bila potpuno različita od one verom nadahnutе molitve koju je Bog uslišio na gori Karmil (1. O carevima 18,36.37) pred Valovim sveštenicima i prorocima, članovima dvora i običnim narodom. Bila je to jednostavna, kratka, očajnička molitva.

U 1. O carevima 19,4, Ilija tvrdi da nije ništa bolji od svojih otaca. Na šta on tu zapravo misli?

Kad se Ilija konačno smirio, ophrvata ga je krivica. Postalo mu je jasno da je njegovo naglo bekstvo uništilo sjajnu priliku da se u Izraelu sprovede reforma. Time je razočarao one kojima je bio potreban. A sada je bio nemoćan da učini bilo šta povodom toga. Tako je, u jednom bolnom trenutku samospoznaje, a svestan istorije svog naroda, Ilija sagledao sebe u pravom svetlu.

To bi moglo da bude bolno otkrivenje za svakog od nas, zar ne, videti sebe onakvim kakvi zaista jesmo? Koliko treba da budemo zahvalni zbog obećanja da će Bog, zahvaljujući Hristu, koliko god da je grešan naš život, gledati na nas kao što gleda na Isusa. Koju bismo veću nadu mogli imati od te da se verom možemo pozivati na Hristovu pravednost? (Videti Filipljanima 3,9.)

Pa ipak, depresija nalazi način da nas gurne u mračni vrtlog samoprezira. I tako, ponekad počinjemo da mislimo kako je smrt jedini izlaz.

Izgleda da je to bio slučaj sa Ilijom. Bilo mu je već svega preko glave kad je rekao: „Dosta je već, Gospode, primi život moj, jer nijesam bolji od otaca svojih“ (1. O carevima 19,4).

Međutim, dobra vest je da veliki Lekar nije osudio Iliju. Bog bolje od nas razume sa čim se suočavamo kad se borimo s depresijom.

„Možda nećemo imati nikakav značajan dokaz da se lice našeg Otкупitelja u svojoj ljubavi i samilosti nadvilo nad nama, ali to jeste tako. Možda nećemo opipljivo osetiti Njegov dodir, ali je Njegova ruka u ljubavi i sažaljivoj nežnosti ispružena nad nama.“ – Elen G. Vajt, Put Hristu, str. 97 (original).

Bog zna i razume da je „put dalek“ (1. O carevima 19,7) pred nama, i ponekad mora da sačeka da mi prestanemo da bežimo. Tek tada On može da interveniše.

Ljudi koji se dave ponekad su toliko izbezumljeni da pružaju otpor svojim spasiocima, koji tada moraju da se povuku i sačekaju da se žrtva onesvesti kako bi mogli da je izbave.

Kakvu nadu i utehu možemo da nađemo u sledećim tekstovima: Psalmi 34,18; Matej 5,1-3; Psalmi 73,26; Isaija 53,4-6?

ODMOR I VIŠE OD TOGA

Bog zna da se Ilija umorio od sveg tog bežanja. Bog zna da je Ilija bio više emotivno nego fizički umoran i da je nosio strašan teret krivice. Kao što je Isus mnogo godina kasnije učinio za oduzetog čoveka, Bog je Iliji pružio novi početak i mogućnost da se odmori. Konačno je mogao zaista da zaspi i da se osveži.

Moglo se očekivati da će to biti kraj priče, ali nije. Božji odmor nije jednokratni događaj. Ulaženje u Božji odmor ima veze sa isceljenjem – sa laganim napuštanjem negativnih misaonih obrazaca i štetnih navika. Bog ne leči užurbano.

Pročitajte tekst 1. O carevima 19,5-8. Kuda se Ilija sad uputio i zašto?

Pošto se odmorio, Ilija je nastavio putovanje. Ali ovog puta je Bog preusmerio njegove korake. Bog razume da življenje u ovom grešnom svetu može da izazove depresiju. On razume naš nagon za bežanjem, ali želi da nas preusmeri. Umesto raznih samodestruktivnih mehanizama kojima pribegavamo, On želi da bežimo ka Njemu. Tada nas uči da slušamo „tih i tanak glas“ (1. O carevima 19,12) koji će nam dati odmor.

Ilija nije imao snage da ustane i krene u susret Bogu. Ali Bog daje snagu za takav susret, i On obećava bolje sutra.

Dok je sedeo pod drvetom smreke želeći da umre, Ilija je mislio da su njegovi najbolji dani prošli.

Pročitajte 1. O carevima 19,15.16 i 2. O carevima 2,11. Šta je još očekivalo Iliju?

Bog je znao da su bolji dani tek pred Ilijom. Prorok će doživeti isceljenje kad bude naučio da uskladi svoj život sa Božjim ritmovima i prihvati odmor. Još je bilo careva koje je trebalo pomazati, a i naslednika je trebalo izabrati. Bog je već imao u planu Jelisija, koji će Iliji postati blizak kao sin. Bog je znao da će Ilija verom ponovo prizvati oganj s neba (2. O carevima 1,10). Umesto očajničke smrti pod drvetom smreke, Iliju su čekala ognjena kola koja će ga odneti na nebo.

Šta možemo naučiti iz priče o Iliji o tome zašto bi trebalo, ma koliko se loše osećali, u Bogu tražiti snagu da ne odustanemo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Uz okolnosti koje se stalno menjaju, promene postaju deo našeg iskustva, a mi tim promenama bivamo ili ushićeni ili potišteni. Međutim, promena okolnosti nema moć da menja Božji odnos prema nama. On je isti juče, danas i zauvek, i On nas poziva da imamo neupitno poverenje u Njegovu ljubav.“ – Ellen G. White, In Heavenly Places, p. 120.

„Nastavite da gledate u Isusa, izgovarajući tihe molitve u veri, držeći se Njegove snage, bilo da imate neki jasan osećaj ili ne. Nastavite dalje, kao da je svaka izgovorena molitva izneta pred Božji presto i kao da je na nju odgovorio Onaj čija obećanja nikad ne propadaju. Nastavite dalje, pevajući Bogu u svojim srcima, čak i kad vas pritiska osećaj težine i tuge. Kažem vam kao ona koja zna – svetlost će doći, doživete radost, a magla i oblaci će se razići. I mi ćemo preći iz senke i tame u jasnu svetlost Njegovog prisustva.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 2, pp. 242, 243.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Često je vrlo teško pomoći nekome ko pati od mentalnog poremećaja ili depresije. Koju strategiju bi mogla da primeni vaša crkva kako bi naučila da uspešnije služi onima koji su pogođeni depresijom?
2. Često nam je teško da budemo otvoreni i iskreni prema Bogu. Ali, pročitajte neke psalme i uverite se koliko su otvoreni i iskreni bili biblijski pisci pred Bogom. Kako možemo negovati atmosferu otvorenosti i iskrenosti u našoj lokalnoj crkvi?
3. Kad se suočimo sa depresijom, obično nam je teško da se molimo. Razgovarajte o tome koliku moć ima posrednička molitva za one koji nisu u stanju da se mole za sebe.
4. Zašto je važno imati na umu da vera nije osećanje? To što smo depresivni, obeshrabreni, uplašeni i zabrinuti ne znači da nam nedostaje vera i uzdanje u Boga. To samo znači da smo, u tom trenutku, depresivni, obeshrabreni, uplašeni i zabrinuti, što se svima dešava pre ili kasnije. Kako možemo naučiti da je, u takvim trenucima, posezanje za verom od suštinskog značaja, koliko god to teško izgledalo?
5. Koju veliku nadu vam može pružiti priča o oduzetom čoveku, pogotovu ako ste grešnim načinom života navukli bolest i patnju na sebe?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1; 2. Mojsijeva 20,8-11; 2. Mojsijeva 16,14-31; 5. Mojsijeva 5,12-15; Psalmi 92; Isaija 58,13.

Tekst za pamćenje: „I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini“ (1. Mojsijeva 2,3).

Ko uopšte može da zamisli kako je čin stvaranja – pojava svetlosti usred tame, okeana što vrve životom, ptica koje su se odjednom razletele – kako je, dakle, sve to zaista izgledalo? A tek natprirodno stvaranje Adama i Eve? Za nas je potpuno neshvatljivo kako je Bog to učinio.

A onda, nakon sveg tog aktivnog stvaranja, On je posvetio pažnju nečemu sasvim drugačijem. Na prvi pogled, to nije delovalo tako spektakularno kao kitovi koji iskaču iz vode ili perje ocharavajućih boja. Bog je jednostavno stvorio dan, sedmi dan, a onda ga je učinio posebnim. Čak i pre nego što je ljudski rod pojurio u svoj samonametnuti stresni život, Bog je postavio jedan znak kao živi podsetnik. On je želeo da taj dan bude vreme kad ćemo se zaustaviti i svesno uživati u životu – dan kad ćemo biti ono što jesmo, a ne ono što radimo, kad ćemo proslavljati dar trave, vazduha, celokupnog životinjskog i biljnog sveta, vode, ljudi, i povrh svega, Stvoritelja svakog dobrog dara.

Taj poziv je nastavio da važi čak i nakon što je prvi par proteran iz Edema. Bog se postarao da taj poziv izdrži probu vremena, tako da ga je, odmah u početku, upleo u samo tkanje vremena.

Tokom ove sedmice, proučavaćemo taj Božji predivan poziv da ulazimo u dinamičan odmor, uvek iznova, svakog sedmog dana.

UVOD U ODMOR

Bog je bio prisutan od početka. Gospod Bog je govorio i sve je dolazilo u postojanje. Svetlost je odvojila dan od noći. Svod, nebo i more došli su u postojanje drugog dana. Suvo tlo i vegetacija su nastali sledećeg dana. Tako je Bog oblikovao temeljni okvir vremena i geografije, a tokom naredna tri dana ga je popunjavao. Svetla su vladala nebom danju i noću. Za razliku od priča iz većine antičkih kultura, biblijski izveštaj o Stvaranju nam, više nego jasno, stavlja do znanja da Sunce, Mesec i zvezde nisu božanstva. Oni stupaju na scenu tek četvrtog dana i podređeni su Stvoriteljevoj reči.

Mojsijev opis 5. i 6. dana (1. Mojsijeva 1,20-31) pun je života i lepote. Ptice, ribe, kopnene životinje – sve one ispunjavaju prostor koji je Bog pripremio.

Na šta nam Božja procena ukazuje u vezi sa Stvaranjem? Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 1,1-31.

Taj prostor koji Bog stvara nije bilo kakav – on je savršen. Mnogobroj- na stvorenja ispunjavaju zemlju. Kao da ponavlja neki dopadljivi refren, Bog svakog dana govori „da je dobro“.

Po čemu se stvaranje čoveka razlikovalo od ostatka stvorenog sveta? Pročitajte tekstove 1. Mojsijeva 1,26.27 i 1. Mojsijeva 2,7.21-24.

Bog se saginje i počinje da oblikuje blato. Stvaranje čoveka po Božjem liku i obličju predstavlja očiglednu pouku o prisnosti i blizini. Bog se povija da udahne život u Adamove nozdrve, i tako nastaje živo biće. Evino posebno stvaranje od Adamovog rebra dodaje još jedan važan element sedmici Stvaranja. Brak je deo Božjeg plana za čovečanstvo – sveto poverenje unutar partnerstva između *'ish* i *'ishah* – muškarca i žene.

Ovog puta, pošto je Bog pogledao sve što je stvorio šestog dana, refren je zazvučao nešto drugačije: „Tada pogleda Bog sve što je stvorio, *i gle, dobro bješe veoma*“ (1. Mojsijeva 1,31, kurziv dodat).

Razmislite o tome koliko se biblijska priča o Stvaranju drastično razlikuje od onoga što ljudski rod, bez smernica iz Božje Reči, uči. Kako nam to pokazuje koliko nam je neophodno da se oslanjamo na Božju Reč da bismo razumeli istinu?

ZAPOVEST DA SE ODMARAMO

Stvaranje je bilo „veoma dobro“, ali još uvek nedovršeno. A završilo se Božjim odmaranjem i posebnim blagoslovom nad sedmim danom, Subotom. „I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini“ (1. Mojsijeva 2,3).

Subota je neodvojivi deo Božjeg stvaranja. Ona je, zapravo, vrhunac Stvaranja. Bog se odmara i stvara prostor za zajednicu u kojoj će ljudi (u to vreme prvobitna porodica Adama i Eve) moći da prestanu sa svojim svakodnevnim aktivnostima i predahnu rame uz rame sa svojim Stvoriteljem.

Nažalost, greh je ušao u svet i sve promenio. Više nije bilo direktne komunikacije sa Bogom. Umesto toga, usledili su bolni porođaji, naporan rad, krhki i disfunkcionalni odnosi, i tako dalje – tužno nabranje jada koje svi tako dobro poznamo kao i život na ovom palom svetu. A opet, usred svega toga, Božja Subota ostaje, kao trajni simbol našeg stvaranja, ali i nade i obećanja o novom stvaranju. Ako je Subota bila potrebna pre pada u greh, koliko je tek potrebija posle njega?

Mnogo kasnije, kad je oslobodio svoju decu iz ropstva u Egiptu, Bog ih je podsetio na taj poseban dan.

Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 20,8-11. Čemu nas to uči kad je reč o važnosti Subote i njenoj povezanosti sa Stvaranjem?

Tom zapovešću, Bog nas poziva da se sećamo svog porekla. Nasuprot onome što mnogi veruju, mi nismo slučajni proizvod hladnih, slepih i bezosećajnih sila. Naprotiv, mi smo bića stvorena po Božjem liku. Mi smo stvoreni za zajedništvo sa Bogom. Nije važno što su se prema Izraelcima odnosili kao prema robovima male vrednosti. Oni su svake Subote, na poseban način, bili pozvani da se sete ko su zaista – bića stvorena po obličju samog Boga.

„A budući da je Subota uspomena na delo stvaranja, ona je simbol Hristove ljubavi i sile.“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 281 (original).

Razmislite koliko je učenje o šestodnevnom stvaranju zaista bitno. Uostalom, koje drugo učenje je toliko važno da je Bog zapovedio da jednu sedminu svog života svake sedmice, bez izuzetka, posvetimo sećanju na njega? Čemu bi ta činjenica sama po sebi trebalo da nas nauči o tome koliko je važno da ne gubimo iz vida svoje pravo poreklo opisano u 1. Knjizi Mojsijevoj?

NOVE OKOLNOSTI

Posle 40 godina lutanja po pustinji, stasala je nova generacija, koja se nejasno sećala Egipta, ako ga se uopšte i sećala. Oni su imali veoma različito životno iskustvo u odnosu na svoje roditelje. Ta generacija je bila svedok nedostatka vere koji su njihovi roditelji više puta pokazali, zbog čega su i oni morali da lutaju pustinjom dok prethodna generacija nije izumrla.

Bili su počastvovani da imaju svetište u središtu svog logora i mogli da vide oblak koji je ukazivao na Božje prisustvo nad šatorom. Kad bi se on pokrenuo, znali su da je vreme da se pakuju i da ga slede. Taj oblak koji im je pružao senku tokom dana, a svetlost i toplotu tokom noći, bio je stalni podsetnik na Božju ljubav i staranje o njima.

Koji su opipljivi podsetnik na subotni odmor oni imali? Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 16,14-31.

Nasuprot popularnoj teologiji, ti stihovi dokazuju da je Subota kao sedmi dan prethodila davanju zakona sa Sinaja.

Šta se tu desilo?

Posebna hrana kojom ih je Bog snabdevao bila je svakodnevni podsetnik na činjenicu da Stvoritelj izdržava svoja stvorenja. Bog je, na vrlo opipljiv način, zadovoljavao njihove potrebe. Svakog dana dešavalo se to čudo sa hranom koja se pojavljivala i nestajala sa izlaskom sunca. Svaki put kad bi neko pokušao da skupi veću količinu za sledeći dan, ona bi se ubudala i pokvarila; međutim, svakog petka dobijali su dvostruku količinu mane, a ostatak koji je trebalo pojesti u Subotu ostajao je čudesno svež.

Izrael je sada imao službu u svetištu i sve zakone i propise zapisane u 3. i 4. Knjizi Mojsijevoj. Ipak, ostareli Mojsije ih je sve okupio, podsetio na njihovu istoriju i ponovio zakone koje im je Bog dao (videti 5. Mojsijeva 5,6-22).

Ta nova generacija bila je konačno spremna da uđe u Obecanu zemlju. U Izraelu je trebalo da dođe do smene vođstva, i Mojsije je hteo da bude siguran da će pripadnici te generacije upamtiti ko su i koja je njihova misija. Nije želeo da oni ponove greške svojih roditelja. Zato je ponovio Božje zakone. Deset zapovesti je ponovljeno kako ih ta generacija, na pragu osvajanja Hanana, ne bi zaboravila.

U našem ličnom iskustvu, Isusov drugi dolazak nastupa samo par trenutaka nakon što umremo. Prema tome, Njegov povratak je uvek blizu, možda i bliže nego što možemo da zamislimo. Kako nas svetkovanje Subote podseća ne samo na ono što je Bog učinio za nas, već i na ono što će učiniti za nas kad se bude vratio?

JOŠ JEDAN RAZLOG ZA ODMOR

Izrael se ulogorio na istočnoj strani Jordana. Osvojio je zemlje vasanskog cara i dvojice amorejskih careva. I ponovo, u tom presudnom trenutku, Mojsije okuplja narod i podseća ih da zavet načinjen kod Sinaja nije bio namenjen samo njihovim roditeljima već i njima. Zatim, ponavlja Deset zapovesti, ponovo radi njihovog dobra.

Uporedite tekstove 2. Mojsijeva 20,8-11 i 5. Mojsijeva 5,12-15. Koja razlika se ogleda u načinu na koji je zapovest o Suboti izražena u svakom od njih?

U tekstu 2. Mojsijeva 20,8, zapovest počinje rečima „Sjećaj se“. Tekst 5. Mojsijeva 5,12 počinje rečju: „Drži“. Reč „pamti“ dolazi nešto kasnije u samoj zapovesti (5. Mojsijeva 5,15). U tom stihu kaže im se kako treba da pamte da su bili robovi. Mada je ta generacija odrasla u slobodi, svi bi oni bili rođeni u ropstvu da nije došlo do tog čudesnog izbavljenja. Zapovest o Suboti trebalo je da ih podseti da je isti Bog koji je bio aktivan prilikom Stvaranja, takođe bio aktivan i prilikom njihovog oslobođenja: „Gospod Bog tvoj izvede te odande rukom krjepkom i mišicom podignutom“ (5. Mojsijeva 5,15).

Ta istina odgovarala je tadašnjim trenutnim okolnostima u kojima su se našli Izraelci dok su po drugi put stajali na granicama Obećane zemlje, nekih četrdeset godina nakon što je prva generacija pretrpela bedan neuspah. Jer, oni su bili isto tako bespomoćni kad je reč o osvajanju te zemlje, kao što su njihovi preci bili pri bežanju iz Egipta. I njima je bio potreban taj Bog sa „rukom krjepkom i mišicom podignutom“.

Subota je trebalo da dobije jednu dodatnu dimenziju. Zato što je Bog – Bog oslobođenja, Izrael je trebalo da svetkuje Subotni dan (5. Mojsijeva 5,15).

Naravno, stvaranje nije daleko od zapovesti o Suboti, čak ni u tekstu 5. Mojsijeva 5, uprkos drugačijoj motivaciji. Oslobođenje Izraela iz Egipta je, u izvesnom smislu, polazna tačka jednog novog stvaranja, sličnog onome u izveštaju o stvaranju iz 1. Mojsijeve. Izrael je, kao oslobođeni narod, Božje novo stvorenje (pogledati takođe tekst Isaija 43,15).

A budući da se na 2. Mojsijevu gleda kao na simbol oslobođenja od greha, to jest, iskupljenja, u Suboti možemo naći simbol i Stvaranja i Iskupljenja. Prema tome, u vrlo realnom smislu, Subota upućuje na Isusa, našeg Stvoritelja i Iskupitelja.

Pročitajte tekst Jovan 1,1-13. Čemu nas ti stihovi uče o Isusu kao našem Stvoritelju i Iskupitelju?

DRŽANJE SUBOTE

Bog zapoveda svom narodu da drži Subotni dan. Uporedo sa zabranom ubistva i krađe, nalazi se i zapovest da se sećamo Subote, mada nam Biblija ne daje nikakve pojedinosti o tome kako tačno treba da je držimo.

Kakva bi trebalo da bude atmosfera koju stvaramo i podstičemo subotom? Videti Psalmi 92 i Isaija 58,13.

Budući da držanje Subote podrazumeva proslavljanje Stvaranja i Iskupljenja, nju bi trebalo da okružuje atmosfera radosti i uživanja u Gospodu, a ne sumornosti.

Sećanje na Subotu ne počinje sedmog dana. Kao što je prva Subota bila vrhunac sedmice Stvaranja, tako bi i mi trebalo da se „sećamo Subote“ cele sedmice i da unapred planiramo, da bismo mogli da ostavimo po strani svoj svakodnevni posao i tako svetkujemo Subotu kad ona dođe. Svesna priprema tokom sedmice, i posebno na dan pripreme (Marko 15,42), odnosno u petak, od ključnog je značaja. Zadovoljstvo biva tim veće kako raste iščekivanje da taj veoma poseban dan dođe.

Koji važan aspekt držanja Subote je naglašen u tekstu 3. Mojsijeva 19,3?

Držanje Subote takođe podrazumeva negovanje porodičnih i prijateljskih odnosa. Bog obezbeđuje vreme za usredsređeno druženje sa celom porodicom, koje podrazumeva odmor čak i za sluge i domaće životinje (videti 2. Mojsijeva 20,8-11). Subota i porodica idu zajedno.

Mada su odmor i vreme za porodicu važni principi, držanje Subote takođe podrazumeva učestvovanje u kolektivnom, usredsređenom bogoslužju s našom crkvenom porodicom. Isus je prisustvovao crkvenim službama i predvodio ih dok je bio na zemlji. (Videti 3. Mojsijeva 23,3; Luka 4,16 i Jevrejima 10,25.)

Mada su naše sedmične rutine i ritmovi ponekad užurbani, ipak, duboko u svom srcu, mi čeznemo za pravim Subotnim odmorom, pravim zajedništvom s našim Tvorcem. Sećajući se da zaustavimo sve svoje poslove, planirajući da provodimo vreme sa Bogom i negujemo svoje odnose, možemo ući u subotni ritam odmora.

Kakvo je vaše lično iskustvo sa Subotom i blagoslovima koji proističu iz držanja Subote? Na koje biste načine mogli da učinite i više, kako biste je pretvorili u sveto vreme kakvo ona i treba da bude?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Bog je dao ljudima ovu uspomenu na svoju stvaralačku moć da bi Ga prepoznali u delima Njegovih ruku. Subota nas poziva da u delima stvaranja posmatramo Stvoriteljevu slavu... U toku svetog dana od odmora, više nego bilo kog drugog dana, trebalo bi da proučavamo poruke koje je Bog zapisao za nas u prirodi... Kad se približimo srcu prirode, Hristova prisutnost postaje nam stvarna, i progovara našem srcu o Njegovom miru i ljubavi.“ – Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 25, 26 (original).

„Jedan od važnih razloga iz kojih je Gospod oslobodio Izraelce od robovanja Egiptu, bio je da bi oni mogli da drže Njegovu svetu Subotu... Očigledno je da su Mojsije i Aron obnovili učenje o svetosti Subote, jer se faraon žalio: ‘Vi još hoćete da /narod/ ostavlja svoje poslove’ (2. Mojsijeva 5,5). To ukazuje da su Mojsije i Aron otpočeli reformu u pogledu Subote još u Egiptu.

Međutim, svetkovanje Subote nije trebalo da bude spomen na njihovo robovanje u Egiptu. Naprotiv, njeno svetkovanje u spomen stvaranja, trebalo je da obuhvati radosno podsećanje na oslobođenje od verskog ugnjetavanja u Egiptu, što je otežavalo držanje Subote. Na isti način, njihovo izbavljenje iz ropstva trebalo je u njihovim srcima zauvek da rasplamsa nežno saosećanje prema siromašnima i ugnjetenima, siročadima i udovicama.“ – Appendix note in Ellen G. White, From Eternity Past, p. 549.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Neki hrišćani, uključujući čak i pojedine adventiste, smatraju da je teistička evolucija prihvatljivo objašnjenje stvaranja. Na koji način Subota pokazuje da su teistička evolucija i adventizam sedmog dana nespojivi? Koja bi bila svrha svetkovanja sedmog dana u znak sećanja na milijarde godina, pogotovu što Božja Reč izričito kaže da je ona posvećena posle prvih šest dana Stvaranja?
2. Kako odgovarate na tvrdnju da konkretan dan uopšte nije bitan, sve dok imamo jedan dan za odmor sedmično? Ili, s druge strane, šta reći na tvrdnju da je sam Isus naš subotni odmor, te stoga nema potrebe da bilo koji dan držimo kao dan za odmor?
3. Na koji način svetkovanje Subote može poslužiti kao podsetnik na slobodu i oslobođenje? Kako možemo izbeći da je pretvorimo u nešto ograničavajuće i legalističko?
4. Neki tvrde da svetkovanje sedmog dana, Subote, predstavlja pokušaj da svojim delima zaslužimo nebo. Međutim, kakve logike ima u tome da neko odmaranjem pokušava da „odradi“ svoj put na nebo?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,26.27; 1. Mojsijeva 9,6; 2. Petrova 2,19; Rimljanima 6,1-7; 2. Mojsijeva 19,6; Jovan 5,7-16.

Tekst za pamćenje: „Šest dana radi, a sedmi dan, koji je subota za počivanje, neka bude sveti sabor, ne radite nijednoga posla; subota je Gospodnja po svijem stanovima vašim“ (3. Mojsijeva 23,3).

Slušamo sve vrste argumenata protiv držanja sedmog dana, Subote, nije li tako? Slušamo sve i svašta – od toga da je Isus zamenio Subotu nedeljom, ili da je On ukinuo Subotu, ili da je Pavle to učinio, ili da su apostoli zamenili sedmi dan, Subotu, nedeljom u čast vaskrsenja, i tako dalje. Poslednjih godina, neki od argumenata postali su prefinjeniji, pa njihovi zagovornici tvrde, na primer, da je Isus naš subotni odmor, te da nema potrebe da svetkujemo ni taj, ni bilo koji drugi dan. I naravno, uvek će se javljati taj argument, koliko god nelogičan bio, da odmaranjem u sedmi dan mi nekako nastojimo da „odradimo“ i zaradimo svoj put na nebo.

S druge strane, ima hrišćana koji se sve više interesuju za tu ideju odmora, ili dana za odmor. Mada oni tvrde da je taj dan nedelja, ili da sam dan uopšte nije ni bitan, oni su ipak razumeli biblijski pojam odmora i njegovu važnost.

Naravno, kao adventisti sedmog dana, mi uvidamo neprolaznost Božjeg moralnog zakona i činjenicu da poštovanje četvrte zapovesti, onako kako je zapisana, ne predstavlja pokušaj da zaradimo put za nebo, ništa više nego poslušnost petoj, šestoj, prvoj, ili bilo kojoj drugoj zapovesti.

Ove sedmice pažljivije ćemo razmotriti odmor koji nam je Bog dao kroz zapovest o Suboti, i šta je to što ga čini tako važnim.

SUBOTA I STVARANJE

Od svih Deset zapovesti, samo četvrta počinje glagolom „sećaj se“. Nema-mo zapovest koja glasi: „Sećaj se da ne kradeš“, ili: „Sećaj se da ne zavidiš“. Postoji samo: „Sećaj se dana subotnog...“

Pojam „sećanja“, pretpostavlja istoriju, pretpostavlja da se u prošlosti desilo nešto čega mi treba, eto, da se sećamo. Kad se nečeg sećamo, mi se povezujemo sa prošlošću, a reči: „Sećaj se dana subotnog, da ga svetkuješ“ povezane su direktno sa samom sedmicom Stvaranja.

Pročitajte tekst 1. Mojsijeva 1,26.27 i 1. Mojsijeva 9,6. Kako nas ti stihovi uče o tome koliko smo mi, kao ljudska bića, posebni, i koliko smo korenito drugačiji od ostatka Božjih stvorenja na zemlji? I još, zašto je važno da razumemo tu različitost?

Kad se setimo stvaranja, mi se prisećamo da smo stvoreni po Božjem liku, a to nije rečeno ni za šta drugo od svega što je opisano u izveštaju o Stvaranju. Očigledno je da smo, kao ljudska bića, radikalno drugačiji od bilo kog drugog stvorenja na planeti, ma koliko sličnih sekvenci DNK delili s nekim životinjama. I nasuprot popularnoj mitologiji, mi nismo tek neka naprednija vrsta majmuna, niti neka visoko evoluirana verzija praiskonskih primata. Kao ljudska bića, stvorena po Božjem liku, mi zauzima-mo jedinstveno mesto u odnosu na sve što je Bog stvorio na ovom svetu.

Kako nas priča o Stvaranju podseća na naš odnos prema ostalim stvorenjima? 1. Mojsijeva 2,15.19.

Spoznaja da je Bog stvorio i ostatak sveta, podseća nas na odgovornost koju imamo prema ostalim stvorenjima. Mi treba da „vladamo“ nad stvo-renim svetom. Posedovanje vlasti ne podrazumeva njenu zloupotrebu. Mi treba da vladamo kao Božji namesnici. Treba da se odnosimo prema svetu prirode onako kako bi Bog to činio.

Da, greh je sve zabrljao i pokvario, ali zemlja je još uvek delo Božjeg stvaranja, i ništa nam ne daje pravo da je eksploatišemo, posebno na štetu drugih ljudi, što je često slučaj.

Osim što nas podseća na Boga kao Stvoritelja, na koje nam još nači-ne držanje Subote pomaže da postanemo svesniji potrebe da delu-jemo kao dobri pristavi u svom životnom okruženju?

PROSLAVLJANJE SLOBODE

Kao što smo ranije videli, Subota upućuje na nešto više od samog stvaranja. Drugi put slušamo Deset zapovesti u trenutku kad se Mojsije osvrće na 40 godina koje su Izraelci proveli u pustinji. Ovog puta, izjava kojom se navodi razlog za svetkovanje Subote ne odnosi se na stvaranje, već na oslobođenje iz ropstva u Egiptu (5. Mojsijeva 5,12-15).

I mada mi danas nismo robovi u Egiptu, svi se možemo suočiti sa drugom vrstom ropstva koja, u izvesnom smislu, može biti isto tako surova.

S kojim još oblicima ropstva se mi danas suočavamo? [Pročitajte tekstove](#) 1. Mojsijeva 4,7; Jevrejima 12,1 i 2. Petrova 2,19

Subota je sloboda od svega što nas zarobljava. Subotom se podsećamo da postoji sloboda od greha, ne u našoj, već u Božjoj sili koja nam je ponudena verom. Podsećamo se i da je to sloboda koju nismo zaslužili. Prvorođeni sinovi u Izraelu bili su spaseni krvlju jagnjeta na dovratnicima svojih kuća, one noći pre nego što su napustili Egipat (2. Mojsijeva 12). I mi smo, takođe, spaseni krvlju Jagnjetovom, i već sada treba da hodamo u slobodi koju smo primili u Hristu Isusu.

[Pročitajte tekst](#) Rimljanima 6,1-7. Šta Pavle ovde govori što se može povezati sa onim što nam je dato preko Subote?

Samim načinom izražavanja u tekstu 5. Mojsijeva 5,15: „I pamti da si bio rob u zemlji Misirskoj, i Gospod Bog tvoj izvede te odavde rukom krjepkom i mišicom podignutom“ – narod se ponovo podseća da su Božja sila i Božje delovanje u njegovu korist bili to što ih je spaslo. Koliko više bi mi, kao hrišćani, trebalo da budemo svesni da je samo Hristova sila i Njegovo delovanje u našu korist ono što nas spasava od greha?

Ta zapovest nam govori da nađemo odmor i mir u spasenju koje je Bog svojom moćnom rukom izvojevao za nas. Kad se setimo da je Bog Stvoritelj i da Mu možemo verovati da će i nas ponovo stvoriti, da će nas već sada izbaviti od robovanja grehu, pod uslovom da smo spremni da Mu dopustimo da deluje u nama – to nas oslobađa pokušaja da se u svojoj snazi trudimo da budemo pravedni.

Kakvo je vaše lično iskustvo u vezi sa grehom? Kako možemo naučiti da prisvajamo za sebe obećanja o izbavljenju iz ropstva koja su nam data u Isusu?

STRANAC UNUTAR NAŠEG DOMA

Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 19,6. Šta nam taj tekst govori o statusu drevnog Izraela? (Videti takođe 1. Petrova 2,9.)

Izrael je bio pozvan iz Egipta da bi postao Božji zavetni narod – narod preko kojeg bi, da su ostali verni, evanđelje bilo rašireno po celom svetu. Nesumnjivo, oni su bili predmet Božje naročite pažnje i brige, date su im posebne prednosti, ali istovremeno i posebne odgovornosti.

Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 23,12. Šta se još ovde dešava? Čemu nas taj tekst uči u vezi s tim kako je Bog gledao na druge narode osim samih Izraelaca?

Univerzalnost Subote je nešto čega mnogi nisu svesni. Naravno, najčešća zabluda je to da je ona namenjena samo Jevrejima – zabluda koja je razotkrivena u prva dva poglavlja 1. Knjige Mojsijeve. Uostalom, Bog je stvorio sve ljude: prema tome, svi ljudi bi trebalo da se sećaju subotnog dana.

Mada bi trebalo uvek da imamo na umu šta Subota predstavlja za nas, ne smemo da zaboravimo ni ono što nam ona govori o drugima. Naše odmaranje i oslanjanje na Stvoritelja i Iskupitelja nas, u izvesnom smislu, navodi da na druge automatski gledamo novim očima, da ih vidimo kao bića koja je stvorio isti Bog koji je stvorio i nas, koja voli isti Bogi koji voli i nas, i za koja je On umro isto kao i za nas. Kao što smo videli (2. Mojsijeva 20,10; 5. Mojsijeva 5,14), slugama, strancima, pa čak i životinjama takođe treba obezbediti Subotni odmor.

Mnogo govori to što i stranci unutar našeg doma, čak i oni koji (još uvek) ne sudeluju u zavetnim obećanjima datim Izraelu, treba da uživaju u Subotnom odmoru. Ljudska bića, pa čak ni životinje, nikad ne bi smela da budu eksploatisana, zloupotrebljena i iskorišćena. Svake sedmice, jevrejski narod je (kao i mi) trebalo da se na moćan način podseti koliko toga zajedničkog imamo s drugim ljudima, i da, čak i ako uživamo u blagoslovima i prednostima koje drugi nemaju, moramo imati na umu da smo i dalje deo iste ljudske porodice, i da zbog toga treba da se odnosimo jedni prema drugima s poštovanjem i uvažavanjem sopstvenog i tuđeg dostojanstva.

Kako bi to što vi lično držite Subotu, eventualno moglo postati blagoslov za one koji je ne drže? Odnosno, kako možete upotrebiti Subotu kao svedočanstvo za druge?

SLUŽENJEM DRUGIMA VELIČA SE BOŽJA SUBOTA

U novozavetnom svetu, verske vođe su držanje Subote dovele na nivo umetnosti. Uspostavljene su desetine zabrana i pravila kako bi se Subota sačuvala svetom.

To je obuhvatalo i zabranu da se bilo šta veže ili razveže, da se odvoje dve niti, da se ugasi vatra, da se neki predmet prenese između privatnog i javnog mesta, ili da se nešto na javnom mestu nosi na razdaljini većoj od strogo određene.

Koja optužba je izneta protiv Isusa u tekstu Jovan 5,7-16?

Potpuno ignorišući divno čudo koje je Isus izveo i oslobođenje od bolesti koje je pružio tom čoveku, vođe su bile opsednute time što je izlečeni čovek javno nosio svoju ležaljku u Subotu. Umesto da zapaze kako je „Gospodar Subote“ (Marko 2,28) upotrebio taj poseban dan, vođe su bile odlučne u nameri da održe sopstvena pravila i propise. Treba da pazimo da i mi u svojim okolnostima i u svom domenu ne pravimo slične greške.

Kako tekst Isaija 58,2.3 predočava Božji okvirni plan za držanje Subote?

Bog ne želi isprazno bogoslužjenje niti pobožnu tišinu. On želi da vidi kako se Njegov narod zauzima za druge ljude, pogotovu za one koji su izloženi nasilju, zanemareni i obespravljani.

Prorok Isaija to jasno izražava: „Ako odvратиš nogu svoju od Subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš Subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše“ (Isaija 58,13.14).

Činjenje „onoga što je nama drago“ (Isaija 58,13, ili „onoga što je nama u interesu“ – u nekim drugim prevodima), ravno je „gaženju Subote“. Ljudski planovi nisu deo Božjeg ideala za Subotu. Umesto toga, mi smo pozvani da obratimo pažnju na one koji se muče, koji su zarobljeni, gladni i goli, koji hodaju u mraku i čijeg imena kao da se niko više ne seća. Više nego bilo kog drugog dana u sedmici, Subota bi trebalo da nas odvрати od naše sebičnosti i navede da više razmišljamo o drugima i njihovim potrebama nego o sebi samima i sopstvenim potrebama.

ZNAK DA PRIPADAMO BOGU

Tokom Drugog svetskog rata Engleska je očekivala skoru invaziju od strane nemačke vojske. Izvršene su pripreme kako bi se britansko ostrvo branilo koliko god je bilo moguće. Postavljena su dodatna utvrđenja duž obale. Putevi bi, naravno, omogućili neprijatelju najbrži pristup do cilja, zbog čega su na strateškim tačkama postavljene barikade. A onda su engleske vlasti učinile nešto neobično. Da bi usporili i zbunili neprijatelja, uklonili su sve železničke i drumske saobraćajne znake. Ugravirane oznake na kamenu i na zgradama nisu mogle da se skinu, ali su bile prekrivene cementom.

Znaci su važni. Oni služe kao pokazatelji i smernice. U eri pre GPS-a, svi smo imali mape i pratili oznake.

Čega je Subota znak? Pročitajte tekst 2. Mojsijeva 31,13.16.17. Na koji način to što je tu rečeno možemo danas primeniti na sebe, kao narod koji veruje u neprolaznost Božjeg zakona?

Mada su te reči bile upućene konkretno drevnom Izraelu, mi koji pripadamo Hristu takođe smo „sjeme Avramovo, i po obećanju našljednici“ (Galatima 3,29), a Subota i danas ostaje znak između Boga i Njegovog naroda. Tekst 2. Mojsijeva 31 ističe da je Subota znak Božjeg neprolaznog (večnog) zaveta (2. Mojsijeva 31,16.17). Taj znak pomaže nam da „upoznamo“ svog Stvoritelja, Iskupitelja i Posvetitelja. Ona je kao zastava koja se podiže svakih sedam dana i pomaže nam da se sećamo, jer smo skloni zaboravljanju.

Božja Subota je trajni podsetnik na naše poreklo, oslobođenje, sudbinu i odgovornost prema prezrenima i odbačenima. Subota je zapravo toliko važna da, umesto da mi dolazimo njoj, ona dolazi nama, svake sedmice bez izuzetka, kao stalni podsetnik na to ko smo, ko nas je stvorio, šta On sada čini za nas, i šta će učiniti za nas na kraju, kad bude stvorio novo nebo i novu zemlju.

Sveti Bog poziva ljude koji su s Njim sklopili zavet da razmotre ritam koji vlada onim što se zaista računa, a to je spasonosni odnos Stvoritelja i Iskupitelja prema Njegovim svojeglavim stvorenjima. Sa silom i autoritetom koji potiču od Boga, zapovedeno nam je da svake sedmice uđemo u odmor „gledajući na načelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst“ (Jevrejima 12,2).

Kako možete steći dublje iskustvo sa Bogom tokom Subote?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Tokom cele sedmice treba da imamo na umu Subotu i da se pripremamo da je držimo u skladu sa zapovešću. Ne treba da poštujemo Subotu samo kao zakonsku obavezu... Celo nebo svetkuje Subotu, ali ne na neki mlitav, neaktivan način. Tog dana treba da se probudi svaka sposobnost duše, jer nije li upravo to vreme za susret sa Bogom i našim Spasiteljem Isusom Hristom? Mi Ga možemo posmatrati verom. On čezne da osveži i blagoslovi svaku dušu.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 353,362.

„Iskanja od Boga su čak veća u Subotu nego ostalih dana. Njegov narod u to vreme napušta svoj uobičajeni posao i provodi vreme u razmišljanju i bogoslužjenju. Oni tada traže od Njega mnogo više pomoći nego drugih dana. Traže Njegovu naročitu pažnju. Ponizno i uporno traže Njegove naročite blagoslove. Bog ne čeka da Subota prođe i da tek onda ispuni ove molbe. Nebeski rad nikad ne prestaje, pa i ljudi ne treba nikada da se odmaraju od činjenja dobra. Subota nije zamišljena da bude razdoblje beskorisnog nerada. Zakon zabranjuje svetovni rad na Gospodnji dan od odmora; naporan rad kojim zarađujemo za život mora da prestane; nikakav rad za svetovna zadovoljstva ili korist, toga dana nije u skladu sa zakonom; ali kao što je Bog prestao sa svojim stvaralačkim radom i odmarao se u Subotu, i blagoslovio je, tako i čovek treba da napusti svoje zanimanje iz svakodnevnog života i te svete časove nameni zdravom odmoru, službi Bogu i svetim delima. Hristovo delo izlečenja bolesnog bilo je u savršenom skladu sa Zakonom. Ono je odalo počast Suboti.“ – Ellen G. Vajt, *Čeznja vekova*, str. 207 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Zaštita životne sredine postala je goruće političko pitanje u mnogim zemljama. Kako mi adventisti možemo biti dobri pristavi svog prirodnog okruženja nezavisno od političkih planova i programa?
2. Služba se začinje u umu. Kako možemo negovati takav mentalitet da bismo ljudima iz našeg okruženja (u porodici, crkvi i društvenoj zajednici) služili sa više žara? Na koji način nam Subota pruža više prilika da upravo to i činimo?
3. Svake Subote se podsećamo da je Bog stvorio ceo ljudski rod. To nam pomaže da ljude posmatramo Božjim očima. Kako bi Subota trebalo da nas podseti na činjenicu da su rasne, etničke, socioekonomske i polne razlike nebitne, s obzirom da smo svi stvoreni po Božjem liku i da smo svi predmet Njegove ljubavi?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

ČEŽNJA ZA NEČIM VIŠIM

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Korinćanima 10,1-11; 3. Mojsijeva 4,32-35; Jovan 1,29; Jevrejima 4,1-11; Psalmi 95,8-11.

Tekst za pamćenje: „A ovo bjehu ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što želješe“ (1. Korinćanima 10,6).

U njujorškom Muzeju umetnosti u Kvinsu, u Sjedinjenim Državama, smeštena je najveća arhitektonska maketa na svetu, na kojoj je prvobitno bila prikazana svaka zgrada u Njujorku. U srazmeri 1:1200 (pri čemu 2,5 cm odgovara dužini od 33 metra), ona se prostire na približno 870 kvadratnih metara. Stotinu ljudi je duže od tri godine radilo na njoj. Dovršena je 1964, ali je redovno ažurirana do 1990-ih, tako da danas, 2021, ne odgovara kompletnom gradskom pejzažu. Ipak, ona predstavlja neverovatno složenu i detaljnu kopiju originala.

Međutim, ona je, na kraju krajeva, ipak samo to – kopija, maketa, prikaz nečeg većeg, obimnijeg i mnogo složenijeg od nje same.

To je zapravo slučaj sa svim maketama. One nisu originali, već samo simbol originala. Maketa nam pomaže da sagledamo suštinu originala, ali nikad ne može da ga zameni. Ona i postoji zato da bi pomogla ljudima da bolje razumeju šta original u stvari predstavlja.

I samo Sveto pismo puno je minijaturnih prikaza delatnosti i institucija koje upućuju na veće, nebeske realnosti. Tekst Jevrejima 4 pomaže nam da proučimo jednu od tih realnosti u njenom odnosu prema biblijskom pitanju odmora.

KRŠTENI „U MOJSIJA“

Pročitajte tekst 1. Korinćanima 10,1-11. Šta je Pavle, pominjući „uglede“, želeo da saopšti svojim čitaocima u Korintu?

Grčka reč upotrebljena u 1. Korinćanima 10,6 (a u sličnom obliku i u 1. Korinćanima 10,11), kod nas prevedena kao „ugled“, jeste reč tipos. U engleskom jeziku (i u našem) reč tip potiče od te grčke imenice. Tip (ugled ili primer) nikad nije original, već neka vrsta simbola i prikaza. To je maketa nečeg drugog.

Tekst Jevrejima 8,5 nudi dobar primer te vrste odnosa: „Koji (starozavetni sveštenici koji su obavljali službu u hramu) služe obličju i sjenu nebeskijeh stvari, kao što bi rečeno Mojsiju kad šćaše Skiniju da načini: Gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.“

Taj pasus u Jevrejima poslanici naglašava direktnu povezanost između nebeskih i zemaljskih realnosti, a zatim navodi tekst 2. Mojsijeva 25,9, gde Bog kaže Mojsiju da u pustinji napravi svetište „kao što ću ti pokazati“ – prema slici koju je video na gori. Suština je u tome da je zemaljsko svetište, sa svim svojim ritualima i procedurama, bilo „ugled“, simbol, prikaz onoga što se dešava na nebu, sa Isusom kao našim Prvosveštenikom u nebeskom svetilištu.

Imajući to na umu, možemo bolje razumeti ono o čemu Pavle govori u 1. Korinćanima 10. U tom tekstu Pavle se podseća nekih od ključnih iskustava Božjeg naroda u pustinji, na njihovom putovanju ka Obećanoj zemlji. Izraz „ocevi naši“ odnosi se na jevrejske pretke koji su napustili Egipat, koji su bili pod oblakom, prošli preko mora, te tako svi bili kršteni u novi život slobode od ropstva.

Ta važna mesta na putovanju kroz pustinju Pavle smatra za tip ili uzor pojedinačnog krštenja. Ako pratimo Pavlovu logiku, „jelo duhovno“ se sigurno odnosi na manju (uporediti sa tekstom 2. Mojsijeva 16,31-35). Izrael je pio od stene, koju Pavle poistovećuje sa Hristom (1. Korinćanima 10,4). Ako se setimo da je Isus za sebe govorio da je „hleb života“ (Jovan 6,48) i „voda živa“ (Jovan 4,10), sve ovo ima savršenog smisla. Dakle, ono što ovde vidimo jeste da Pavle koristi starozavetnu istoriju kao primer otkrivenja duhovnih istina koje se danas mogu primeniti na svakog hrišćanina pojedinačno.

Setite se i ostalih iskustava Izraelaca opisanih u 2. Knjizi Mojsijevoj. Koje duhovne pouke možemo izvući iz tih „primera“ koje su nam ostavili – kako dobrih, tako i loših?

RITUALI I ŽRTVE

Starozavetni sistem rituala i žrtava, kao onaj koji nalazimo u 3. Knjizi Mojsijevoj, nudi više primera onoga što smo juče videli – starozavetnih simbola koji upućuju na novozavetne istine. Mada današnji čitaoci Biblije često olako prelaze preko tih rituala, oni zaista sadrže mnoge važne duhovne istine koje mogu biti od velike vrednosti onima koji ih proučavaju.

Pročitajte uputstva navedena u tekstu 3. Mojsijeva 4,32-35 u vezi sa žrtvom za greh koja se zahtevala od običnog naroda u Izraelu. Šta možemo naučiti na osnovu tog obreda, mada nemamo hram niti ikakvo svetište sa oltarom na kom bismo mogli da prinosimo žrtve za svoje grehe? **Povežite** taj obred sa tekstovima Jovan 1,29 i 1. Petrova 1,18-21.

Obred prenosi važne informacije i vrednosti, i potrebno ga je razumeti u pravom kontekstu. Da bi bio delotvoran, on je uglavnom zahtevao posebno vreme, određenu lokaciju i unapred određen niz postupaka koji je trebalo slediti. I zaista, kad pratimo razne biblijske odredbe u vezi sa prinošenjem žrtava, postaje jasno da je Bog izneo vrlo konkretne detalje u pogledu toga šta se moglo žrtvovati, a takođe i kada, gde i koje rituale i procedure je trebalo sprovoditi.

Ono što je glavno u mnogim ritualima, naravno, bila je krv, odnosno prolivanje krvi i kropljenje krvlju. To nije bilo prijatno, a nije ni trebalo da bude, jer se ticalo nečeg najružnijeg u svemiru, a to je greh.

Koju je konkretnu ulogu krv imala i zašto su njom morali da budu namazani rogovi oltara? Mada se većina rituala povezanih sa svetinjom pojavljuje u vidu propisa (to jest, data su uputstva kako šta treba da se uradi), to ne uključuje uvek i sva objašnjenja. Razlog je verovatno taj što je njihovo značenje već bilo poznato. Uostalom, narod u Izraelu je dobro razumeo značaj krvi (3. Mojsijeva 17,11).

Ipak, primer naveden u tekstu 3. Mojsijeva 4,32-35 sadrži jedno važno objašnjenje u stihu 3. Mojsijeva 4,35: „Tako će ga očistiti sveštenik od grijeha njegova, koji je učinio, i oprostiće mu se.“ Dakle, krv je bila presudna za čitav proces pomirenja, kao sredstvo pomoću kog su grešnici mogli biti očišćeni pred Svetim Bogom. Prema tome, Ono što vidimo u tim žrtvama je tip, prikaz Hristove krvi i službe u našu korist.

Razmišljajte o tome koliko je greh zaista loš kad je njegovo isklupljenje zahtevalo takvu žrtvu – samožrtvovanje jednog od lica Božanstva, Isusa. Šta nam to govori o potrebi da se uvek oslanjamo na blagodat, a nikad na dela? Šta bismo uopšte i mogli dodati onome što je Hristos već učinio za nas?

„PRIMER“ ODMORA

Osim primera koje smo već razmotrili, ta misao o tipovima i simbolima može takođe da se primeni i na biblijski pojam odmora. Da bismo se u to uverili, potražićemo novozavetnu Poslanicu Jevrejima.

Pročitajte tekst Jevrejima 4,1-11. Na šta se odnosi to „ostavljeno obećanje“ o ulasku u Njegov pokoj? Kako nam iskustvo Izraela tokom Izlaska i lutanja po pustinji nudi dodatne uvide u pojam ulaska u Božji odmor?

U sklopu svega toga, tema istrajnosti i vernosti je veoma važna. Mada govore o sedmom danu, Suboti, u fokusu ovih stihova (i onog što im prethodi – videti Jevrejima 3,7-19) nalazi se u stvari poziv upućen pripadnicima Božjeg naroda da budu istrajni u veri, odnosno da ostanu verni Gospodu i evanđelju.

Ti stihovi podsećaju čitaoca da ozbiljno shvati pouke stečene na osnovu Božjeg vođstva u prošlosti, „da ne upadne ko u onu istu gatku nevjerstva“ (Jevrejima 4,11). Obratite pažnju, ovo je prilika! Izrael je čuo evanđelje, nastavlja tekst, ali nije imao koristi od toga. Umesto da se njihova vera osnaži uzdanjem i poslušnošću, oni su izabrali pobunu (uporedite sa tekstom Jevrejima 3,7-15), i tako nikad nisu iskusili odmor koji im je Bog namenio.

Tekst Jevrejima 4,3 ukazuje na blizak odnos između vere i odmaranja. Mi možemo ući u Njegov pokoj samo ako verujemo i uzdamo se u Onoga ko nam je obećao odmor i ko može da ispuni to obećanje, a to je, naravno, Isus Hristos.

Pročitajte ponovo tekst Jevrejima 4,3. Koji je bio glavni problem ljudi o kojima je reč? Koju pouku iz toga možemo izvući za sebe, mi kojima je evanđelje „objavljeno kao i onima“ (Jevrejima 4,2)?

Rana hrišćanska zajednica prihvatila je Božje prethodno otkrivenje (ono što mi zovemo „stari zavet“) i poverovala da je Isus Hristos Jagnje Božje, žrtva za njihove grehe. Na osnovu vere u tu žrtvu, mogli su da iskuše spasenje u Isusu i odmor koji im je ponuđen u Njemu.

Kako nam razumevanje toga šta znači biti spasen Isusovom krvlju, pomaže da uđemo u onu vrstu odmora koju možemo imati u Isusu, znajući da smo spaseni blagodaću a ne delima?

NE BUDITE DRVENASTOG SRCA

Pročitajte tekstove Jevrejima 4,4-7 i Psalmi 95,8-11. **Koje je upozorenje dato u Psalmima i Jevrejima poslanici, i šta to govori nama danas?**

Tekst Jevrejima 4,4-7 poziva se istovremeno na izveštaj o stvaranju i na stih Psalmi 95,11 u kontekstu priče o neverstvu Izraelaca i, sledstveno tome, njihovom neuspehu da uđu u odmor koji im je Bog namenio.

Zaista, tekst Psalmi 95,8-11 povezuje iskustvo Izraelaca u pustinji sa Božjim odmorom, a navodi čak i božansku zakletvu da neverni Izrael neće ući u Njegov mir, prvobitno povezan sa Obećanom zemljom.

Naravno, Izrael je ipak ušao u Obećanu zemlju. Jedna nova generacija je prešla granicu i, uz Božju pomoć, zauzela utvrđenja u zemlji i nastanila se onde.

Međutim, oni nisu ušli u Božji mir, što znači da mnogi nisu iskusili stvarnost spasenja u Isusu zbog nedostatka vere koji se ispoljio u otvorenoj neposlušnosti. Mada je taj mir bio povezan sa zemljom, on je ipak podrazumevao mnogo više od mesta u kom su ljudi živeli.

Tekst Jevrejima 4,6 napominje da oni koji su čuli božansko obećanje o pravom spokojstvu nisu ušli zbog neposlušnosti. Kakva povezanost postoji između neposlušnosti i neulaska u Božji počinak?

„Danas“ ukazuje na hitnost. „Danas“ znači da više nema vremena za gubljenje. „Danas“ zahteva odgovor i odluku odmah, sada.

Pavle se hvata za reč sēmeron, „danas“, i zaista naglašava koliko je ona važna u kontekstu odmora. U međuvremenu, u tekstu Psalmi 95,7.8, Božji narod se opominje i moli da ne ponovi greške svojih predaka, i ne propusti da uđe u pravi odmor koji se nalazi jedino u spasenju koje nam Bog nudi.

Šta bi za nas, u ovo vreme, trebalo da znači kad čujemo reči: „Danas ako glas Njegov čujete, ne budite drvenastijeh srca“ (Jevrejima 4,7)? Šta je to toliko važno u vezi s rečju „danas“? Uostalom, ona je u Psalmima upotrebljena pre više hiljada godina. Pa ipak, zašto je to „danas“ podjednako važno nama, kao i onima koji su ga čuli pre više hiljada godina?

OSVAJANJE NEBESKOG GRADA

Logičan nastavak ključnih ideja iz 4. poglavlja Jevrejima poslanice postaje sasvim očigledan kad čitamo tekst Jevrejima 4,8-11. Isus Navin nije dao Izraelcima pokoj. Prema tome, budući da Bog nije lažov, mora postojati još neki „pokoj“ koji ostaje Božjem narodu. A taj narod nije sastavljen isključivo od jevrejskih vernika. On obuhvata sve koji su prihvatili Isusa kao svog ličnog Spasitelja.

Pročitajte tekst Galatima 3,26-29 i zapazite koje su karakteristike Božjeg zavetnog naroda posle krsta. Šta znači to da više nema Jevrejina ni Grka, roba ni slobodnjaka, muškoga ni ženskoga roda u kontekstu onoga o čemu Pavle piše?

Tekst Jevrejima 4 ponekad se koristi u prilog svetkovanju sedmog dana, Subote, a ponekad da bi se osporila opravdanost tog subotnog odmora, u svetlu činjenice da postoji još jedan odmor (na kraju vremena). Međutim, nijedan od tih stavova ne oslikava pravilno biblijski tekst. Zapravo, tekst sugerise da je usredsređenost na Božji poseban odmor prisutna još od Stvaranja, i da svetkovanje subotnog odmora nudi mali, sedmični predukus tog odmora na kraju vremena. Zaista, Jevreji Subotu shvataju kao minijaturnu prethodnicu *'olamhaba'* („sveta koji će doći“).

Počivanje nalik na Subotu ostavljeno je Božjem narodu, što podseća na Božji počinak prve Subote u zemaljskoj istoriji, a to znači da možemo odustati od svojih dela, verujući da će Bog ispuniti svoje obećanje o našem spasenju.

Nasuprot tvrdnjama nekih tumača, kontekst ne podržava pretpostavku da je zapovest o Suboti već ispunjena kroz spasenje koje je Hristos doneo, zbog čega hrišćani ne bi bili obavezni da je poštuju. Konačni odmor koji nam je obećan na osnovu onoga što je Hristos učinio za nas ne zamenjuje biblijski sedmi dan, Subotu. Naprotiv, on je naglašava.

U svetu koji visoko ceni samostalnost, naporan rad i preduzimljivost, počivanje u Isusu i verovanje da je Njegova blagodat dovoljna da nas spase i preobrazi, zaista je kontrakulturalno.

Kako možete pomoći drugima da nađu odmor u Isusu, ako misle da su im gresi suviše teški, da im se srce ne može promeniti, i da je njihov slučaj zaista beznadežan? Koje biste biblijske citate podelili s njima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Nismo uvek spremni da dođemo Isusu sa svojim iskušenjima i teškoćama. Ponekad svoje nevolje izlivamo u ljudske uši, govorimo o svojim nevoljama onima koji nam ne mogu pomoći, a zanemarujemo da sve poverimo Isusu, koji je u stanju da naše žalosne puteve zameni stazama radosti i mira. Samoodricanje, samopožrtvovanje daje slavu i pobjedu krstu. Božja obećanja su veoma dragocena. Moramo proučavati Njegovu Reč ako hoćemo da saznamo Njegovu volju. Te nadahnute reči, ako se pažljivo proučavaju i primenjuju u praksi, postaviće naše stope na ravne staze po kojima možemo hodati bez spoticanja. O, kad bi svi, propovednici i narod, izneli svoje terete i nedoumice pred Isusa, koji čeka da ih prihvati, da im pruži počinak i mir! On nikad neće napustiti one koji se uzdaju u Njega.“ – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, March 17, 1887, p. 161.

„Možete li, dragi mladi vernici, da s radosnom nadom i očekivanjem gledate u vreme kada će Gospod, vaš pravedni sudija, priznati vaše ime pred Ocem i pred svetim anđelima? Najbolje ćete se pripremiti za Hristov drugi dolazak ako se s čvrstom verom oslonite na veliko spasenje koje vam je dato prilikom Njegovog prvog dolaska. Morate verovati u Hrista kao u svog Spasitelja.“ – Elen G. Vajt, *Naše uzvišeno zvanje*, str. 368 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Šta je to tako posebno u vezi sa sedmim danom, Subotom, da ona predstavlja prethodnicu Božjeg nebeskog odmora za Njegov narod? Onosno, kako nam subotni odmor pruža predokus večnosti?
2. Iskupljenje podrazumeva pomirenje i ukazuje na povratak Bogu. Razmislite o sledećoj važnoj tvrdnji u tekstu Rimljanima 5,11: „Ne samo pak to, nego se hvalimo i Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista, kroz kojega sad primismo pomirenje.“ Kad bi vas neko pitao: „Šta znači pomiriti se sa Bogom i šta je to pomirenje promenilo u vašem životu“, šta biste odgovorili?
3. Kako možemo izbeći da poklanjamo previše pažnje nebitnim stvarima u svom hrišćanskom životu? Šta nas drži usredsređenim na širu sliku koja nam je ponuđena u Božjoj Reči?
4. Razmislite ponovo o svim greškama i nedostatku vere koji su deca Izraelova ispoljila u pustinji. Mada su pojedinosti njihovih izazova bile drugačije od naših (mi ne lutamo kroz doslovnju pustinju), koje zajedničke principe pronalazimo? Odnosno, kako se mi u svom hrišćanskom hodanju možemo suočiti sa istim izazovima kao i oni, i kako možemo učiti na njihovim greškama?

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jona 1-4; Jeremija 25,5; Jezekilj 14,6; Otkrivenje 2,5; Luka 9,51-56; Juda 1,1-25.

Tekst za pamćenje: „A meni da ne bude žao Ninevije, velikoga grada, u kome ima više od sto i dvadeset tisuća ljudi koji još ne znaju šta je desno šta li lijevo, i mnogo stoke?“ (Jona 4,11).

Jedna od najinteresantnijih priča u Svetom pismu svakako je priča o Joni. Tu je bio on, Božji prorok, neko pozvan od Boga, a ipak – šta se dogodilo? On beži od Božjeg poziva. A onda, pošto je na dramatičan način ubeđen da se predomisli i poslušna Gospoda, on to i čini, ali samo da bi učinio – šta? Da bi se žalio zato što su se ljudi, kojima je bio pozvan da svedoči, zaista pokajali i bili pošteđeni uništenja koje bi ih, u suprotnom, sigurno zadesilo!

Kakav primer čoveka koji je bio nespokojan i uznemiren do te mere da je povikao: „Sada Gospode, uzmi život moj od mene, jer mi je bolje umrijeti nego živjeti!“ (Jona 4,3).

I sam Isus se osvrće na priču o Joni, i kaže: „Ninevljani iziđi će na sud s rodnom ovijem, i osudiće ga; jer se pokajate Joninijem poučenjem: A gle, ovdje je veći od Jone“ (Matej 12,41). Veći od Jone, zaista! Da nije tako, On ne bi mogao da bude naš Spasitelj.

Hajde da ove sedmice posmatramo Jonu i vidimo šta možemo da naučimo iz njegovog nespokojstva i uznemirenosti.

BEŽANJE

Jona je bio neverovatno uspešan misionar. U isto vreme, vrlo je nevoljno prihvatio tu misiju, bar u početku. Čime god da se Jona bavio, Božji poziv je u značajnoj meri poremetio njegov život. Ali umesto da uzme Božji jaram na svoja ramena, i sam otkrije da je Njegov jaram blag i Njegovo breme lako (Matej 11,30), Jona je odlučio da nađe svoj vlastiti „počinak“, i to bežeći u suprotnom smeru od onog u kom ga je Bog pozvao da ide.

Gde se Jona nadao da će naći mir i počinak skrivajući se od Božjeg poziva? Koliko je bio uspešan u tome? [Pročitajte tekst Jona 1.](#)

Jona se uputio u suprotnom smeru od mesta na koje ga je Bog pozvao. Nije zastao ni da se raspravlja sa Bogom, kao što su mnogi drugi biblijski proroci činili kad su pozivani da budu Božji glasnici (videti, na primer, 2. Mojsijeva 4,13).

Zanimljivo je da Jona tada nije bio prvi put pozvan da govori u Božje ime, kao što vidimo na osnovu teksta 2. O carevima 14,25. Tom prilikom Jona je očigledno obavio ono na šta ga je Gospod pozvao. Ali, ne i ovog puta.

Zašto?

Istorijski i arheološki spisi svedoče o surovosti neoasirskih gospodara koji su vladali drevnim Bliskim istokom tokom 8. veka stare ere, u vreme kad je Jona propovedao u Izraelu. Negde oko 75 godina kasnije, neoasirski car Senahirim je napao Judu. Izrael i Samarija već su bili pali, otprilike dvadeset godina pre toga, a car Jezekija se očigledno pridružio antiasirskoj koaliciji.

Međutim, došao je trenutak da Asirci sravne račune. Biblija (2. O carevima 18; Isaija 36), asirski istorijski dokumenti, kao i zidni reljefi u Senahirimovoj palati u Ninivi – svi iznose surovu priču o padu Lahisa, jednog od najvažnijih, posebno ojačanih, južnih graničnih utvrđenja cara Jezekije. U jednom natpisu Senahirim tvrdi da je uzeo više od dvesta hiljada zarobljenika iz 46 utvrđenih gradova za koje kaže da ih je uništio. Kad je asirski car zauzeo Lahis, stotine hiljada zatvorenika bilo je nabijeno na kolac. Tvrđokorne pristalice cara Jezekije bili su odrani živi, dok je ostatak odveden u Asiriju kao jeftina robovska radna snaga.

Asirci su umeli da budu neverovatno surovi, čak i po merilima tadašnjeg sveta. A Bog je slao Jonu u samo središte tog carstva?

Da li je uopšte čudno što Jona nije želeo da ide?

Ali, pobeći od Boga? Da li ste to ikada pokušali? Ako jeste, da li vam je uspelo? Koje pouke je trebalo da izvučete iz te greške?

TRODNEVNI ODMOR

Jonino bekstvo od Boga nije prošlo bez problema. Njegov kratkotrajni „odmor“ bio je prekinut čudesnom Božjom intervencijom u vidu oluje. Jona je ipak spasen iz vodenog groba tako što je Bog naredio jednoj ribi da ga izbavi.

I tek kad se našao na prinudnom trodnevnom odmoru u stomaku velike ribe, Jona je shvatio koliko je zaista zavisao od Boga. Ponekad moramo ostati bez ijednog oslonca na ovom svetu, da bismo shvatili da je Isus taj koji nam je zaista potreban.

Pročitajte Joninu molitvu u stomaku ribe (videti Jona 2,1-9). Za šta se on moli?

Mada se nalazio na velikoj dubini, u veoma opasnoj situaciji, Jona u svojoj molitvi pominje svetište. On će „još gledati svetu crkvu Tvoju“.

Šta se tu dešava?

Hram je u središtu njegove molitve, kao što bi trebalo da bude u središtu molitve uopšte. Postoji samo jedno mesto u Starom zavetu na kom se Bog može naći. On je u svom svetištu (videti 2. Mojsijeva 15,17; 2. Mojsijeva 25,8). Svetište je središte molitve i zajednice sa Bogom.

Ipak, Jona tu ne pominje jerusalimski hram. On govori o nebeskom svetištu (Jona 2,7). Tamo je njegova nada, jer je tamo Bog i odatle zaista potiče spasenje koje On nudi.

Jona je konačno uvideo tu važnu istinu. On je iskusio Božju blagodat. On je bio spasen. Kad ga je velika riba ispljunula, on je iz prve ruke spoznao Božju ljubav prema njemu, odbeglom proroku. Zaista je naučio (mada ne bez izvesnog lutanja) da se jedini siguran put za bilo kog vernika sastoji u težnji da ostane unutar Božje volje.

Tako on sada odlučuje da izvrši svoju dužnost i povinuje se Božjim naredbama. Konačno kreće prema Ninivi i, nesumnjivo u veri, ide prema tom izuzetno zlom gradu čijim se stanovnicima možda neće svideti da im neki strani prorok saopšti koliko su loši.

Ponekad je jednostavno potrebno da se udaljimo od svega, da bismo sve sagledali iz novog ugla. Mada je priča o Joni, koji je preživio u stomaku ribe, prilično ekstreman slučaj, kako bi izlazak iz vašeg uobičajenog okruženja mogao da vam pomogne da to svoje okruženje sagledate iz nove i možda neophodne perspektive?

OBAVLJENA MISIJA

U poređenju s bilo kojim gradom i naseljem u Izraelu, Niniva je bila ogromna. Bio je to „grad vrlo velik, tri dana hoda“ (Jona 3,3).

Pročitajte tekst Jona 3,1-10. Kakav je bio odgovor tog pokvarenog mesta? Koje pouke možemo sami izvući iz te priče kad je reč o našim pokušajima da svedočimo drugima?

Prolazeći ulicama grada, Jona je objavljivao Božju poruku: „Jošte četrdeset dana, pa će Ninevija propasti!“ (Jona 3,4). Poruka je bila direktna. Mada detalji nisu izneti, opomena je očigledno naišla na prijemčive uši, i narod Ninive je (kolektivno!) poverovao u Jonine reči opomene.

U tipičnom bliskoistočnom maniru, car Ninive je izdao dekret kako bi pokazao promenu stava. Svi – uključujući i životinje – morali su da poste i tuguju (kako su životinje tugovala, tekst ne navodi). Car je sišao sa prestola i seo u prašinu na zemlji, što je veoma važan simboličan čin.

Pročitajte tekst Jona 3,6-9. Uporedite to sa tekstovima: Jeremija 25,5; Jezekilj 14,6 i Otkrivenje 2,5. Koje je elemente sadržavao carev govor, a koji jasno pokazuju da je on bio svestan šta pravo pokajanje podrazumeva?

Propoved je bila kratka, konkretna, ali puna ispravne teologije u pogledu pokajanja. Dok je Jona propovedao, mora da je Sveti Duh uveliko delovao na srca Ninevljana.

Ninevljani nisu imali prednost da dožive Božje nežno vođstvo kao Izrael, ali su ipak pozitivno reagovali na Njegovu opomenu. Oni su u stvari rekli: „Oslonimo se na Božju milost, a ne na sopstvena dostignuća! Uzdamo se potpuno u Njegovu dobrotu i blagodat.“

Začudo, Jona, koji je Božju blagodat doživeo iz prve ruke, izgleda da je tu blagodat smatrao tako isključivom da se samo nekima pruža prilika da u njoj počivaju.

Zašto je pokajanje tako presudan deo hrišćanskog iskustva? Šta znači iskreno se pokajati za svoje grehe, pogotovu za one koje uvek iznova činimo?

LJUTITI, UZNEMIRENI MISIONAR

Nažalost, priča o Joni se ne završava sa 3. poglavljem.

Pročitajte tekst Jona 4,1-11. Šta je bio Jonin problem? Šta možemo naučiti na osnovu njegovog prilično grešnog karaktera?

Tekst Jona 4 počinje pričom o Joninoj ljutnji na Boga zato što je njegov misionarski poduhvat bio tako uspešan. Jona se brine da će izgledati glupo. Međutim, vidimo da je Bog odvojio vreme da razgovora i pokuša da urazumi svog proroka, koji se ponašao kao ljutito, razmaženo dete.

To je dokaz da iskreni Božji sledbenici, pa čak i proroci, takođe moraju da rastu i pobeđuju svoje nedostatke.

„Kad je saznao za Božju nameru da poštedi grad koji je, uprkos svojoj pokvarenosti, bio naveden na pokajanje u kostreti i pepelu, Jona je trebalo da bude prvi koji će se radovati Božjoj divnoj milosti; ali, umesto toga, dozvolio je svom umu da se bavi mislima o mogućnosti da bude proglašen lažnim prorokom. Revnujući za svoj ugled, izgubio je iz vida beskrajno veću vrednost duša u tom jadnom gradu.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 271 (original).

Strpljenje koje je Bog pokazao prema svom proroku prosto je zapanjujuće. On je nameravao da upotrebi Jonu, a kad je Jona pobegao, poslao je oluju i ribu da bi ga vratio natrag. Pa čak i sad, kad se Jona usprotivio, Bog se trudio da ga urazumi i ispravi njegov loš stav, pitajući ga: „Je li dobro što se srdiš?“ (Jona 4,4).

Pročitajte tekst Luka 9,51-56. Koja paralela postoji između tog izveštaja i onoga što se desilo u priči o Joni?

„Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16), ili, kako je Bog to sročio u tekstu Jona 4,11: „A meni da ne bude žao Ninevije, velikoga grada, u kom ima više od sto i dvadeset tisuća ljudi koji još ne znaju šta je desno šta li lijevo, i mnogo stoke?“ Koliko bi trebalo da budemo zahvalni što će na kraju Bog, a ne mi, biti konačni Sudija, koji ispituje srce, um i pobude.

Kako možemo steći takvu vrstu saosećanja i strpljenja prema drugima kakve Bog ima, ili bar učiti da odražavamo takvo saosećanje i strpljenje?

DVOSMERNNA ULICA

Jona kao da je bio više deo problema nego rešenja. Niniva je bila opasna, ali u priči o Joni, problem nisu Ninevljani. Oni su razumeli poruku i odmah se pokajali. Čini se da je ipak Jona, misionar, slaba karika u toj misionarskoj priči.

U ovom izveštaju, Bog progoni kolebljivog proroka, znajući da je Joni potrebno misionarsko putovanje u Ninivu, koliko je i Ninevljanima potrebno da čuju tu misionarsku poruku.

Pročitajte Judinu poslanicu. Kako možemo sebe držati „u ljubavi Božijoj“ (Juda 1,21). Šta to znači?

U svojoj kratkoj poslanici u Novom zavetu, Juda nam poručuje: „Sami sebe držite u ljubavi Božijoj, čekajući milosti Gospoda našega Isusa Hrista za život vječni“ (Juda 1,21).

Lični doživljaj Božje ljubavi i blagodati nije jednokratno iskustvo. Siguran način da „sebe držite u ljubavi Božijoj“ jeste da nastojite da doprete do drugih. U sledećim stihovima Juda nam kaže: „Jedne milujte. A jedne strahom izbavljajte i iz ognja vadite“ (Juda 1, 22.23).

Pročitajte tekst Juda 1,20-23. Šta je tu rečeno što bi se moglo povezati sa pričom o Joni, i šta to govori nama?

Bog je pozvao Jonu da ide u Ninivu jer on, verovatno, pre tog konkretnog poziva nije posvećivao mnogo vremena razmišljanju o svom odnosu prema Asircima. Verovatno je bio svestan da mu se oni ne sviđaju, ali nije imao pravu predstavu o tome koliko ih mrzi, i do kojih krajnosti je spreman da ide izbegavajući ih, čak i nakon što je primio poziv. Jona nije bio spreman da mu neki Ninevljanin bude prvi komšija na nebu. Nije naučio da voli kao što Bog voli. Bog je poslao Jonu u Ninivu, jer On voli Ninevljane i želi ih u svom carstvu. Ali Bog je pozvao Jonu i zato što voli njega. On je želeo da Jona raste i postaje sličniji Njemu, dok rade zajedno. Bog je želeo da Jona pronađe pravi mir koji proističe jedino iz spasonosnog odnosa s Njim i prihvatanja Njegove volje, što podrazumeva i službu drugima i upućivanje drugih na veru i nadu koju mi imamo.

Koliko vremena provodimo u radu na spasavanju drugih? U duhovnom smislu, kako nam ta vrsta posla omogućava da nađemo pravi odmor u Isusu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„U okviru postavljenog zadatka, Joni je bila poverena teška odgovornost. Međutim, onaj koji mu je rekao da ide bio je u stanju i da podrži svog slugu i da mu osigura uspeh. Da je prorok bez oklevanja poslušao, izbegao bi mnoga gorka iskustva i bio bi bogato blagosloven. Ipak, Gospod nije odbacio Jonu u najtežim trenucima njegovog života. Kroz niz nevolja i neobičnih zbivanja, trebalo je da se obnovi prorokovo poverenje u Boga i Njegovu beskrajnu silu spasenja.“ – Elen G. Vajt, Istorija proroka i careva, str. 266 (original).

„Hiljade je moguće dosegnuti na najjednostavniji i najskromniji način. Najumniji ljudi, oni na koje se gleda kao na najnadarenije muškarce i žene na svetu, često bivaju osveženi jednostavnim rečima onoga koji voli Boga, i ko o toj ljubavi ume da govori tako prirodno kao što svetovni čovek govori o svojim najdubljim interesovanjima.“ – Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 232 (original).

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Božji prorok uzrujan zato što su ljudi kojima je po Božjem nalogu svedočio prihvatili spasenje? Kako da razumemo takav Jonin stav? Kako je to moćan primer Božjeg strpljenja s Njegovim narodom, čak i kad postupaju nasuprot svetlosti koju imaju!
2. Jonina priča kao da nagoveštava da Bog nije zauzet samo spasavanjem nevernih ljudi, već Mu je takođe veoma stalo da preobrazi svoje sledbenike. Kako možemo dobiti „novo srce“ i „nov duh“, čak i ako već poznamo Gospoda i istinu za ovo vreme? Koja je razlika između poznavanja istine i dopuštanja da nas ona preobrazi?
3. Pročitajte ponovo Poslanicu apostola Jude. Šta je ključna poruka te poslanice, i zašto je ona bitna za nas kao današnju crkvu?
4. Na koji način iskustvo u radu na spasavanju drugih donosi i nama samima tako mnogo dobra u duhovnom smislu?
5. Ma koliko dobre razloge je Jona imao, ili je mislio da ima, što nije želeo da ide u Ninivu, Bog mu je pokazao koliko greši. Kakva su neka od naših gledišta koja bi mogla da odražavaju isti pogrešan stav kakav je Jona pokazao?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE

Lined writing area with 20 horizontal lines.

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 1,9-19; Matej 24,4-8.23-31; Otkrivenje 14,6-12; Jevrejima 11,13-16; Filipljanima 4,4-6.

Tekst za pamćenje: „Nego kao što je pisano: Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima, koji Ga ljube“ (1. Korinćanima 2,9).

Da li ste ikad imali utisak da se nalazite usred velike bitke, u nekoj vrsti borbe između dobra i zla? Mnogi, čak i sekularni ljudi, osetili su tu realnost. A mi se tako osećamo jednostavno zato što je to istina. Nalazimo se usred velike borbe između dobra i zla, između Hrista (dobrog) i sotone (zlog).

Tako se život zapravo odigrava na dva nivoa. Velika borba između Hrista i sotone odvija se u globalnim razmerama, čak na kosmičkom nivou jer je ona i otpočela na nebu (Otkrivenje 12,7). Zato se lako može desiti da, u zbrci događaja, izgubimo iz vida širu sliku Božjeg plana spasenja za ovaj svet. Ratovi, politički neredi i prirodne katastrofe mogu nas držati u stanju velikog straha i bespomoćnosti. Ali Božje proročko vođstvo može nam pomoći da ne izgubimo iz vida širu sliku o tome kuda idemo i kako ćemo tamo dospeti.

Velika borba se odvija i na jednom mnogo ličnijem nivou. Svako od nas pojedinačno suočava se sa izazovima vere u svakodnevnom životu. Ako ne budemo doživeli Isusov drugi dolazak, suočićemo se i sa smrću. Ove sedmice proučićemo kako se možemo odmarati u Isusu, suočeni sa globalnim nemirom i svojom nepoznatom budućnošću, bar u kratkoročnom smislu. Jer, dugoročno gledano, stvari zaista deluju veoma obećavajuće!

VIZIJA KRAJA

Poslednji preživeli učenik koji je zaista bio sa Isusom, sedeo je zatočen na stenovitom ostrvu, daleko od svega što mu je bilo drago i blisko. Šta li je prolazilo kroz Jovanov um kad se našao nasukan na tom pustom ostrvu? Kako je završio tu i u takvom stanju? Na kraju krajeva, on je video Isusa kako odlazi, a video je i dvojicu anđela koji su stajali u blizini govoreći: „Ljudi Galilejci, šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što vidjeste da ide na nebo“ (Dela 1,11).

Ali to se dogodilo pre mnogo godina, a Isus se još nije vratio. U međuvremenu, ostali apostoli koji su čuli te reči, već su umrli – većina njih mučeničkom smrću zbog svog svedočenja o Isusu. Mlada crkva je prošla kroz smenu generacija i sad se suočavala sa stravičnim progonstvom spolja i neobičnim jeretičkim učenjima iznutra. Jovan se sigurno osećao usamljeno, umorno i uznemireno. A onda je, iznenada, dobio viziju.

Šta mislite, kakvu je utehu ta vizija pružila Jovanu? Pročitajte tekst Otkrivenje 1,9-19.

Isus je kazao svojim sledbenicima: „Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka“ (Matej 28,20) – reči koje su, nesumnjivo, ohrabrine Jovana kad se suočio sa svojim usamljeničkim izgnanstvom. Sigurno mu je ta vizija, to „otkrivenje“ Isusa, pružilo veliku utehu – to saznanje da se Isus, „Alfa i Omega, Početak i Svršetak“, sada na poseban način pokazao progonanom apostolu.

Ono što je usledilo nakon tih stihova su vizije o budućnosti ovog sveta. Zadivljujući panoramski prikaz istorije pokazao se pred njim, ono što je za nas, u osnovi, istorija hrišćanske crkve, ali za njega je to bila budućnost. I opet, usred iskušenja i nevolja koje će doći, Jovanu je pokazano kako će se sve to završiti. „I vidjeh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema. I ja Jovan vidjeh grad sveti, Jerusalem nov, gdje silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevjesta ukrašena mužu svojemu“ (Otkrivenje 21,1.2).

Velika apokaliptička vizija, koju je zabeležio u knjizi Otkrivenje, pogledala je Jovanu da s pouzdanjem počiva u Božjim obećanjima.

Život sada i ovde može da bude težak, na trenutke čak i zastrašujuć. Kako nam, ipak, saznanje da Bog poznaje budućnost i da je ta budućnost, dugoročno gledano, dobra, pruža utehu u sadašnjem vremenu?

ODBROJAVANJE

Isus je na Maslinskoj gori oslikao istoriju u širokim potezima, odgovarajući na pitanje svojih učenika: „Kaži nam kad će to biti? I kakav je znak tvojega dolaska i pošljedka vijeka?“ (Matej 24,3).

Isusova čuvena propoved, zabeležena u tekstu Matej 24, pokriva neprekidnu, istorijsku vremensku liniju od Njegovih dana do Drugog dolaska i posle.

Isus je želeo da svom narodu iz svih vekova pruži osnovnu skicu božanskog proročkog rasporeda za poslednje vreme, kako bi oni koji će živeti u to vreme mogli da se pripreme za završne događaje. On želi da mi budemo u stanju da s poverenjem počivamo u Njegovoj ljubavi, čak i kad se sve oko nas raspada.

Adventistima je dobro poznat Danilov opis poslednjeg vremena: „I biće žalosno vrijeme, kakoga nije bilo otkako je naroda dotada“ (Danilo 12,1). Isus želi da budemo spremni za te događaje, koji će prethoditi Njegovom drugom dolasku.

Kako će izgledati Njegov dolazak? Kako možemo izbeći da budemo prevareni? [Pročitajte tekst Matej 24,4-8.23-31.](#)

Isusov dolazak će biti doslovan događaj na kraju vremena. S obzirom na prostor koji je Njegovom povratku dat u proročanstvima, pa čak i u Isusovim propovedima, to će biti nešto zaista veliko.

Poslednji put kad je ovaj svet zadesio jedan sveopšti kataklizmički događaj, samo je osmoro ljudi bilo spremno za to. Isus poredi neočekivanost Drugog dolaska s tim događajem – Potopom (Matej 24,37-39). Mada niko ne zna dan i čas Drugog dolaska (Matej 24,36), Bog nas upućuje na proročko odbrojavanje vremena, koje možemo pratiti na osnovu onoga što se dešava u svetu oko nas.

Nama je data određena uloga koju treba da odigramo u toj proročkoj drami. Koji je naš udeo u svemu tome? [Usredsredite se na tekst Matej 24,9-14.](#)

U velikom kosmičkom sukobu, mi smo nešto više od posmatrača. Mi treba da budemo aktivni učesnici u širenju evanđelja do svih krajeva sveta, što znači da ćemo se suočiti i sa progonstvom.

Šta znači „izdržati do kraja“? Kako da u tome uspemo? Koje odluke treba svakodnevno da donosimo, da ne bismo otpali od vere kao što su mnogi učinili, i kao što će mnogi učiniti?

VELIKI BOŽJI NALOG

Velika proročka slika istorije ne dopušta nam da jednostavno sedimo zaljubljeni ne čineći ništa dok se događaji odvijaju, događaji koje mi zaista ne možemo da kontrolišemo. Tako često se može čuti stav: „E pa, završni događaji će se odvijati kao što je predviđeno, i šta mi drugo možemo, osim da se jednostavno pomirimo s tim? Uostalom, šta bismo mi sami uopšte mogli da postignemo?“

Međutim, to nije način na koji hrišćani treba da se odnose prema svetu koji ih okružuje, pogotovu kad je reč o završnim događajima. Otkrivenje 14 pokazuje nam koja je svrha našeg postojanja u ovom istorijskom trenutku: da drugima govorimo o Božjem sudu i pomožemo im da se pripreme za Isusov drugi dolazak.

Pročitajte tekst Otkrivenje 14,6-12. Čemu nas taj tekst uči i šta je to što treba da objavimo svetu? Zašto je ta vest tako hitna?

Kao adventisti, mi verujemo da se „sadašnja istina“ (2. Petrova 1,12) ogleda konkretno u tim stihovima, o kojima govorimo kao o „tri anđeoske poruke“ ili „trostrukoj anđeoskoj vesti“. U tome prepoznajemo suštinu svog poziva u ovom trenutku zemaljske istorije.

Zapazite da ta poruka počinje „večnim evanđeljem“, radosnom vešću o Hristovoj smrti i vaskrsenju, na čemu počiva naša jedina nada u spasenje. Tu je takođe i poruka da „dođe čas suda Njegova“ (Otkrivenje 14,7), značajan putokaz koji ukazuje na kraj vremena. Zatim, tu je i poziv da se poklonimo Onome „koji je stvorio nebo i zemlju“, nasuprot zastrašujućem upozorenju onima koji se, ostajući u Vavilonu, klanjaju „zvijeri i ikoni njezinoj“. I konačno, tu je opis Božjeg naroda poslednjeg vremena: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu“ (Otkrivenje 14,12).

Pročitajte tekst Otkrivenje 14,11. Šta on govori o nemiru i nespojstvu onih koji se klanjaju zveri i njenoj ikoni?

Nema mira ni danju ni noću za one koji se klanjaju zveri i njenoj ikoni? Mada ima raznih ideja o tome šta to tačno znači, svi bi se složili da ti ljudi ne doživljavaju takvu vrstu odmora kakvu Bog nudi onima koji su Mu verni.

Šta mislite, zašto prvi deo Trostruke anđeoske vesti predstavlja „večno evanđelje“? Zašto tu predivnu istinu moramo imati uvek pred sobom kad objavljujemo ove poruke svetu? U kom smislu je razumevanje evanđelja toliko bitno za sam pojam mira i odmora?

POČIVANJE U MIRU

Već mnogo vekova hrišćani čekaju Isusov povratak. To je zaista vrhunac svih naših nada, i ne samo naših, već nada svih Bogu vernih ljudi tokom istorije.

Pročitajte tekst Jevrejima 11,13-16. **Koje veliko obećanje tu nalazimo, ne samo za ljude iz starih vremena već i za nas?**

Iz mnogo razloga, ti stihovi ne bi imali nikakvog smisla ukoliko bi uobičajena i popularna shvatanja o stanju mrtvih bila istinita. Na šta se misli kad se kaže da ti ljudi „pomriješete... ne primivši obećanja“? Oni su mrtvi i navodno se sad nalaze na nebu sa Isusom, gde uživaju u svojoj velikoj nagradi. Kad je, na primer, Bili Grejem umro, stalno smo slušali o tome kako je on sada na nebu sa Isusom.

Postoji svojevrсна ironija u vezi s tim verovanjem, jer kad neko umre, obično se kaže: „Počivao u miru“! Šta se dakle tu dešava? Da li ti ljudi počivaju u miru, ili su gore na nebu i rade šta bi već trebalo da rade (na primer, posmatraju svu tu „zabavu“ ovde dole)?

Kako Isus opisuje smrt? Pročitajte tekst Jovan 11,11.

Zapravo, ideja o „počivanju u miru“ najviše odgovara istini, kad je reč o tome što se dešava posle smrti, zar ne? Mrtvi zaista počivaju. „Za vernika smrt ne znači mnogo. Hristos govori o njoj kao da ima malu važnost. ‘Ko održi reč moju neće videti smrti doveka’, ‘neće okusiti smrti doveka’. Za hrišćanina smrt je samo san, trenutak tišine i tame. Život je sakriven sa Hristom u Bogu i ‘kad se javi Hristos, život vaš, onda ćete se i vi s Njime javiti u slavi’ (Jovan 8,51.52; Kološanima 3,4).“ – Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 787 (original).

Stanje čoveka između smrti i jutra vaskrsenja Isus poredi sa spavanjem bez snova (Jovan 11,11. 14). On takođe naglašava da će svi, i spaseni i izgubljeni, primiti svoju nagradu posle vaskrsenja (Jovan 5,28.29). Istakao je neophodnost pripreme za smrt, kad god ona dođe.

Kakvu utihu vam pruža saznanje da vaši najmiliji koji su preminuli sada zapravo počivaju u miru?

RADUJTE SE U GOSPODU UVEK

Jedan od najviše korišćenih dodataka na našim pametnim telefonima svakako su Gugl mape. Većina nas se više i ne seća šta smo radili pre nego što su GPS mape postojale na našim telefonima. Nekad nas je hvatala nervoza kad je trebalo da pođemo negde gde ranije nismo bili, ali uz Gugl mape u svojim telefonima, možemo sa sigurnošću da se odvažimo na bilo koje putovanje i snađemo u bilo kom stranom gradu. Da li bi ta sigurnost mogla da posluži kao ilustracija one vrste odmora koju Bog želi da nam pruži svojom proročkom mapom događaja?

Međutim, dešava se da unesemo pogrešnu adresu u svoj uređaj, ili jednostavno odlučimo da ne sledimo njegova uputstva, jer mislimo da znamo kraći put. U tom slučaju, možemo završiti negde gde nismo želeli da budemo, što nas, sasvim sigurno, neće dovesti ni u stanje smirenosti.

Pročitajte tekst Filibljanima 4,4-6. Šta nam Pavle tu govori o načinu na koji možemo naći pravi odmor, pravi mir, čak i usred pritisaka i bola u ovom svetu?

U tim stihovima Pavle ne kaže da se radujemo uvek svim iskušenjima na koja nailazimo. On kaže: „Radujte se svagda u Gospodu.“ Ako se držimo Boga, Njegove dobrote, Njegove ljubavi, i Njegove žrtve za nas na krstu, onda se, bez obzira na trenutne okolnosti i iskušenja koja nas saleću, možemo radovati u Njemu i naći mir za svoju umornu dušu.

Čak i sam ton tih stihova podrazumeva spokojstvo, mir i uzvišenu nadu u nešto izvan ovog sveta.

Zamislite, takođe, koju bismo vrstu duševnog mira imali, kad bismo zaista mogli da se ne „brinemo ni za što“. To zvuči prilično nerealno za bilo koga na ovom svetu (čak je i Pavle imao mnoštvo briga), ali opet, saznanje da Bog koji nas voli, u krajnjoj liniji, drži sve pod kontrolom jeste nešto što nam sigurno može pomoći da sve ono što nas uznemirava sagledamo iz prave perspektive.

Gospod nam je „na dohvat ruke“? To jest, On nam je uvek blizu, a kad budemo sklopili oči i zaspali smrtnim snom, sledeće čega ćemo postati svesni je Hristov povratak.

Nema sumnje da je život pun napetosti, iskušenja i borbe. Niko ne može to da izbegne, kao što ni sam apostol Pavle svakako nije (videti 2. Korinćanima 11). Ipak, njegova poruka je da se, i pored svega što sada trpimo, možemo radovati onome što nam je dato u Hristu, i da zaista možemo naći duševni mir, čak i sada.

Pročitajte ponovo tekst Filibljanima 4,4-6. Kako te prelepe reči možete primeniti na svoje iskustvo ovde i sada, s kakvim god iskušenjima i nevoljama da se suočavate?

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Svi mi želimo neposredan i brz odgovor na svoje molitve, pa smo u iskušenju da se obeshrabrimo kada se odgovor odlaže ili dolazi u obliku koji nismo očekivali. Ali Bog je suviše mudar i dobar da bi na naše molitve odgovorio uvek na način i u vreme koje mi želimo. On će učiniti nešto više i bolje za nas nego da jednostavno ispuni naše želje. I pošto se možemo pouzdati u Njegovu mudrost i ljubav, ne bi trebalo da tražimo od Njega da se potčini našoj volji, već da prepoznamo i ispunimo Njegove namere. Naše želje i interesi treba da se izgube u Njegovoj volji.“ – Elen G. Vajt, *Evandeoski radnici*, str. 219 (original).

„Još samo malo i Isus će doći da spase svoju decu, da im pruži završni dodir besmrtnosti... Grobovi će se otvoriti, i mrtvi će izaći kao pobednici, uzvikujući: ‘Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, pakle, pobjeda?’ Naši mili i dragi koji su zaspali u Isusu, izaći će odeveni u besmrtnost.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, p. 350.

PITANJA ZA RAZGOVOR:

1. Razmišljajte o realnosti velike borbe. Na osnovu čega vidite da se ona zaista odigrava u svetu? A u vašem ličnom životu? Ona je vrlo stvarna, zar ne? Ona je zapravo mnogo stvarnija nego što se misli, jer mnogi ne veruju da đavo zaista postoji. Zašto je uvidanje realnosti velike borbe toliko važno da bismo razumeli u kakvom stanju se nalazi naš svet? Osim toga, zašto su naša saznanja o završetku velike borbe tako utešna?
2. Bavljenje proročanstvima može nam odvući pažnju od suštine ako odstupimo od onoga što je jasno otkriveno. Koliko često su članovi crkve upadali u nevolje predviđajući događaje koji se nisu odigrali, i verujući u predviđanja drugih koja se nisu obistinila? Kako se možemo zaštititi da ne bismo upali u tu vrstu zamke?
3. Pročitajte u razredu tekst Otkrivenje 14,9-11, i razgovarajte o onima koji se klanjaju zveri i njenoj ikoni ne nalazeći mir. Šta bi to moglo da znači?
4. Jedna od spornih tema u crkvi odnosi se na ulogu koju mi imamo ili nemamo u određivanju vremena Hristovog povratka. Koji god stav zauzeli u tom pogledu, zašto je i dalje veoma važno da preuzmemo aktivnu ulogu u širenju vesti o Njegovom povratku na ovaj svet?

BOŽJE SVETILIŠTE

Čutite pred njim

1. Č 1. Mojsijeva 28,16.17. Gospod je na ovom mestu
2. P Avakum 2,20. Čutite pred njim
3. S Isaija 6,6. Čišćenje od greha

Hram izgrađen žrtvom

4. N 1. Korinćanima 1,3. Duh u hramu duše
5. P 2. Mojsijeva 25,8. Svrha svetinje
6. U 2. Mojsijeva 25,2. Hram izgrađen žrtvom
7. S Psalam 96,6. Snaga i lepota njegove svetinje
8. Č Jevrejima 7,26. Otkupitelj, sveštenik i car
9. P Rimljanima 12,1. Svakodnevno posvećenje Bogu
10. S Efescima 5,2. Miris pravедnosti

Isusova dobrovoljna žrtva

11. N 1. Timotiju 1,15. Hristos je umro za svakog čoveka
12. P Psalam 40,7.8. Isusova dobrovoljna žrtva
13. U Jevrejima 9,13.14. Krv koja i danas zastupa čoveka
14. S Jevrejima 9,12. U svetinji
15. Č Jevrejima 8,1.2. Samo središte njegovog rada
16. P Jevrejima 9,24. Zastupa nas na Nebu
17. S Jevrejima 7,24.25. Konačno spasenje za njegovu decu

Očišćena nebeska svetinja

18. N 1. Timotiju 2,5. Pravi posrednik
19. P Jevrejima 9,22,23. Očišćena nebeska svetinja
20. U Danilo 8,14. Hristos pred „starcem“
21. S Jevrejima 1,9. Znak za početak
22. Č 2. Dnevnika 20,12. Naše oči su uprte u Hrista
23. P Propovednik 12,14. Osuđeni na osnovu izveštaja
24. S Propovednik 11,9. Svačiji život će biti ispitan

Vreme ističe!

25. N Otkrivenje 3,5. Branjanje greha
26. P 1. Timotiju 5,24. Prethodni sud
27. U Efescima 5,16. Vreme ističe!
28. S Otkrivenje 22,11. Kada se završi vreme milosti
29. Č 1. Korinćanima 4,5. Sveti će suditi svima na zemlji
30. P 1. Petrova 5,8. Sotonine zamke
31. S 2. Petrova 1,12. Utvrđeni u sadašnjoj istini

Stražite i molite se

1. N	1. Jovanova 2,6.	Isus naš savršeni uzor
2. P	Matej 22,37.38.	Religija treba da bude najuzvišenija
3. U	Jovan 17,15.	Odvojeni od sveta
4. S	Priče 4,23.	Sigurnost je u ispravnom razmišljanju
5. Č	1. Petrova 2,2.	Preobraženi istraživanjem reči
6. P	Efescima 6,18.	Stražite i molite se
7. S	Psalam 27,14.	Opštenje srca sa Bogom

Mesto gde Bog prebiva

8. N	Psalam 16,11.	Punina radosti
9. P	1. Korinćanima 6,19.	Mesto gde Bog prebiva
10. U	Priče 3,1.2.	Zdravlje nagrada za ispravne navike
11. S	1. Timotiju 4,8.	Zdravlje u poštovanju Božjeg zakona
12. Č	1. Korinćanima 10,31.	Jesti tako da budemo zdravi i srećni
13. P	1. Petrova 2,11.	Uzdržanje od štetnih navika
14. S	1. Mojsijeva 2,15.	Fizička aktivnost kao blagoslov

Bog i car

15. N	Marko 6,31.	Osamite se i odmorite
16. P	Psalam 119,63.	Prijateljstvo među Hristovim prijateljima
17. U	Jovan 15,12.	Tvoj uticaj je bitan!
18. S	Kološanima 4,6.	Reči blagodat
19. Č	Psalam 16,8.	Nešto bolje!
20. P	1. Jovanova 2,15.	Zatvorite vrata iskušenju
21. S	Jakov 1,27.	Depozit u nebeskoj banci

Melodija u srcu

22. N	Luka 20,22-25.	Bog i car
23. P	Filibljanima 4,8.	Mladi hrišćani i njihove knjige
24. U	Efescima 5,19.	Melodija u srcu
25. S	1. Petrova 3,3.4.	Lepota koja traje
26. Č	3. Mojsijeva 27,30.	Deseti deo Bogu
27. P	2. Korinćanima 9,7.	Prinosi zahvalnosti
28. S	Jevrejima 10,25.	Kanali blagoslova

Neprestano gledajte gore!

29. N	Marko 16,15.	Božja ruka pomoćnica
30. P	Jevrejima 12,2.	Neprestano gledajte gore!
31. U	Isaija 41,13.	Ruka koja nikada ne ispušta

Dom u Edemu

1. S	1. Mojsijeva 2,8.	Dom u Edemu
2. Č	1. Mojsijeva 2,18.	Prvi brak
3. P	1. Mojsijeva 2,24.	Spajanje dva života
4. S	Matej 19,6.	Zajednica za ceo život

Carevi i carice

5. N	Psalam 127,1.	Neka Bog vlada
6. P	Pesma nad pesmama 8,7.	Ljubav koja traje
7. U	Priče 31,10.11.	Vredi više nego biser
8. S	Pesma nad pesmama 2,4.	Ljubav izdržava probu
9. Č	2. Korinćanima 6,14.	Sunčeva svetlost ili senke?
10. P	Efescima 5,23.	Skladna zajednica
11. S	Priče 24,3.	Carevi i carice

Posao koji je iznad svih

12. N	Psalam 128,3.	Kruna svakog doma
13. P	Sudije 13,12.	Koja vrsta nasleđa?
14. U	Luka 2,40.	Uzor za decu i omladinu
15. S	Psalam 144,12.	Posao koji je iznad svih
16. Č	Efescima 6,4.	Onaj koji povezuje porodicu u domu
17. P	Efescima 6,1.	Držite uzde upravljanja
18. S	Efescima 4,32.	Svilena uža ljubavi

Dan iznad svih dana

19. N	Galatima 6,2.	Zajednički rad
20. P	Isaija 49,25.	„Sinove tvoje Ja ću izbaviti“
21. U	Matej 19,14.	I mala deca mogu biti hrišćani
22. S	5. Mojsijeva 6,6.7.	Uživati u čitanju Božje reči
23. Č	Psalam 5,3.	Najprijatniji deo dana
24. P	Psalam 89,15.	Pesma na životnom putu
25. S	Jezekilj 20,20.	Dan iznad svih dana

Mesto utočišta

26. N	Priče 20,11.	Carska nebeska odora
27. P	Jevrejima 13,2.	Mesto utočišta
28. U	Priče 22,6.	Krug koji se stalno širi
29. S	Filipljanima 2,15.	Blistava i sveta svetlost
30. Č	Isaija 26,2.	Dobro došli u svoj nebeski dom

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul		Avgust		Septembar	
1. Psalam	115-117	1. Isaija	1-3	1. Jeremija	36-39
2. «	118	2. «	4-6	2. «	40-42
3. «	119, 1-88	3. «	7-9	3. «	43-45
4. «	119, 89-176	4. «	10-13	4. «	46-49
5. «	120-121	5. «	14-17	5. «	50-52
6. «	122-124	7. «	21-23	6. Plač	1-3
7. «	125-127	8. «	24-26	7. «	4-5
8. «	128-130	9. «	27-29	8. Jezekilj	1-4
9. «	131-133	10. «	30-32	9. «	5-7
10. «	134-136	11. «	33-36	10. «	8-10
11. «	137-139	12. «	37-40	11. «	11-12
12. «	140-142	13. «	41-43	12. «	13-15
13. «	143-147	14. «	44-46	13. «	16-18
14. «	148-150	15. «	47-49	14. «	19-21
15. Priče	1-3	16. «	50-52	15. «	22-26
16. «	4-6	17. «	53-55	16. «	27-29
17. «	7-9	18. «	56-59	17. «	30-32
18. «	10-12	19. «	60-62	18. «	33-35
19. «	13-15	20. «	63-66	19. «	36-38
20. «	16-19	21. Jeremija	1-3	20. «	39-41
21. «	20-22	22. «	4-6	21. «	42-44
22. «	23-25	23. «	7-8	22. «	45-48
23. «	26-28	24. «	9-11	23. Danilo	1-4
24. «	29-31	25. «	12-16	24. «	5-8
25. Propovednik	1-3	26. «	17-20	25. «	9-12
26. «	4-6	27. «	21-23	26. Osija	1-3
27. «	7-9	28. «	24-26	27. «	4-6
28. «	10-12	29. «	27-29	28. «	7-9
29. Pesma nad pesmama	1-3	30. «	30-32	29. «	10-14
30. «	4-6	31. «	33-35	30. Joilo	1-3
31. «	7-8				

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2021. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30
Radoviš, Strumica , Đevdeliija	20,08	20,05	20,01	19,55	19,48
Kavadarci	20,10	20,07	20,03	19,57	19,50
Veles, Prilep, Bitola	20,12	20,09	20,05	19,59	19,52
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,14	20,11	20,07	20,01	19,54
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,16	20,13	20,09	20,03	19,56
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,18	20,15	20,11	20,05	19,58
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,20	20,17	20,13	20,07	20,00
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,22	20,19	20,15	20,09	20,02
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,24	20,21	20,17	20,11	20,04
Arandelovac, Užice, Bar	20,26	20,23	20,19	20,13	20,06
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,28	20,25	20,21	20,15	20,08
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,30	20,27	20,23	20,17	20,10
Senta, Bečež, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,32	20,29	20,25	20,19	20,12
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,34	20,31	20,27	20,21	20,14
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Dobož, Zenica, Hvar, Korčula	20,36	20,33	20,29	20,23	20,16
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,38	20,35	20,31	20,25	20,18
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,40	20,37	20,33	20,27	20,20
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,42	20,39	20,35	20,29	20,22
Virovitica, Biograd	20,44	20,41	20,37	20,31	20,24
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi Otok	20,46	20,43	20,39	20,33	20,26
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,48	20,45	20,41	20,35	20,28
Murska Sobota, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,50	20,47	20,43	20,37	20,30
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,52	20,49	20,45	20,39	20,32
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,54	20,51	20,47	20,41	20,34
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,56	20,53	20,49	20,43	20,36
Jesenice , Kranjska Gora, Gorica	20,58	20,55	20,51	20,45	20,38

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2021. GODINE

MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Strumica	19,39	19,29	19,18	19,07
Radoviš, Đevđelija	19,41	19,31	19,20	19,09
Pirot , Kavadarci	19,43	19,33	19,22	19,11
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,45	19,35	19,24	19,13
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,47	19,37	19,26	19,15
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,49	19,39	19,28	19,17
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,51	19,41	19,30	19,19
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac, Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,53	19,43	19,32	19,21
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	19,55	19,45	19,34	19,23
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	19,57	19,47	19,36	19,25
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	19,59	19,49	19,38	19,27
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,01	19,51	19,40	19,29
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,03	19,53	19,42	19,31
Beli Manastir , Osijek , Doboj, Zenica, Pelješac	20,05	19,55	19,44	19,33
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,07	19,57	19,46	19,35
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,09	19,59	19,48	19,37
Bjelovar, Prijedor, Drvar, Knin, Šibenik	20,11	20,01	19,50	19,39
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,13	20,03	19,52	19,41
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,15	20,05	19,54	19,43
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,17	20,07	19,56	19,45
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,19	20,09	19,58	19,47
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,21	20,11	20,00	19,49
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,23	20,13	20,02	19,51
Kranjska Gora , Gorica	20,25	20,15	20,04	19,53

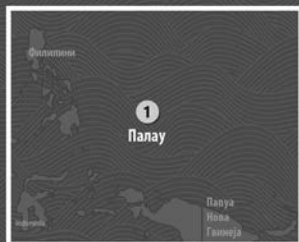
Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2021. GODINE

MESTO	DATUM			
	3.	10.	17.	24.
Strumica	18,59	18,46	18,33	18,20
Pirot , Radoviš, Đevđelija	19,01	18,48	18,35	18,22
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	19,03	18,50	18,37	18,24
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,05	18,52	18,39	18,26
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,07	18,54	18,41	18,28
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Aranđelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,09	18,56	18,43	18,30
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,11	18,58	18,45	18,32
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,13	19,00	18,47	18,34
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,15	19,02	18,49	18,36
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,17	19,04	18,51	18,38
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,19	19,06	18,53	18,40
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Doboј, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,21	19,08	18,55	18,42
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,23	19,10	18,57	18,44
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,25	19,12	18,59	18,46
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,27	19,14	19,01	18,48
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb , Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,29	19,16	19,03	18,50
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,31	19,18	19,05	18,52
Dravograd, Mežica, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,33	19,20	19,07	18,54
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,35	19,22	19,09	18,56
Kranjska gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,37	19,24	19,11	18,58

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

SEVERNA AMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Atlantska unija	600	76	125.629	35.186.917
Kanada	391	80	72.289	37.419.000
Kolumbijska unija	740	101	145.394	52.190.829
Unija Lejk	504	56	88.475	35.797.364
Srednjoamerička unija	458	64	64.589	27.954.972
Severna pacifička unija	446	61	102.354	15.125.897
Pacifička unija	713	91	222.741	54.601.558
Južna unija	1.149	211	301.359	66.182.135
Jugozapadna unija	585	110	122.159	42.174.329
Misija Gvam-Mikronezija	22	15	5.805	414.000
UKUPNO	5.608	865	1.250.794	367.050.001

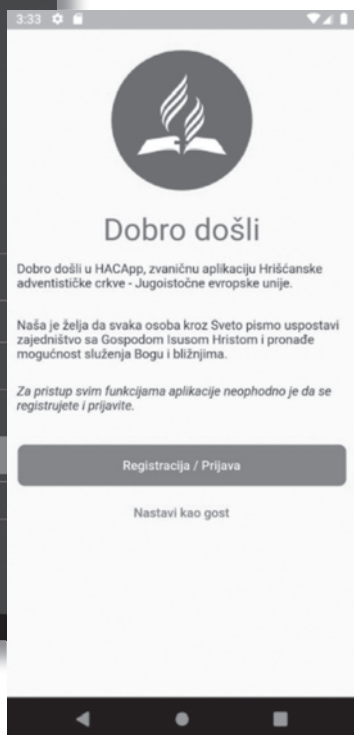
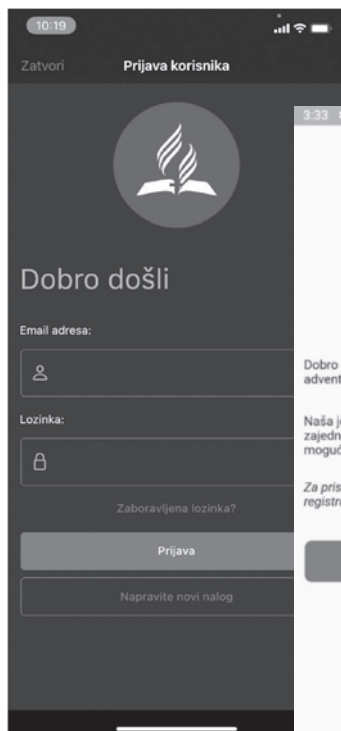
PROJEKTI:

1. Smeštaj za zaposlene, škola Palau, Palau
2. Druga faza višenamenske sale, škola Holbruk, SAD
3. Crkve i stipendije za izbeglice, Kanada i SAD
4. Crkva i društveni centar, Iglolik, Kanada.

HACApp aplikacija

Od sada sve na jednom mestu:

- ▶ BIBLIJA
- ▶ POUKA
- ▶ JUTARNJI STIHOVI
- ▶ PESMARICA
- ▶ ELEKTRONSKE KNJIGE
- ▶ VESTI
- ▶ DOGAĐAJI
- ▶ ...

AKCIJA!

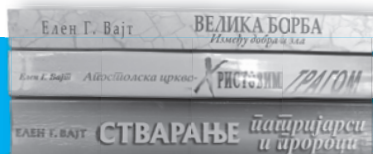
**ODABRANE KNJIGE DUHA PROROŠTVA
MOŽETE NABAVITI PO POVOLJNIJIM CENAMA
TOKOM CELE 2021. GODINE!**

Stvaranje, patrijarsi i proroci, m.p.	120,00 din (1,00 evro)
Stvaranje, patrijarsi i proroci, t.p.	240,00 din (2,00 evra)
***	
Istorija proroka i careva, t.p.	240,00 din (2,00 evra)
***	
Apostolska crkva, m.p.	120,00 din (1,00 evro)
Apostolska crkva, t.p.	240,00 din (2,00 evra)
***	
Čežnja vekova, t.p.	240,00 din (2,00 evra)
***	
Velika borba, m.p.	120,00 din (1,00 evro)
Velika borba, t.p.	240,00 din (2,00 evra)
***	
Put Hristu, m.p. 3 kom za	120,00 din (1,00 evro)

U CENU NISU URAČUNATI POŠTANSKI TROŠKOVI

tippreporod@gmail.com

+381 11 2458 054

ПУТОКАЗИ

мисли, изреке, цитати

Откуда то искрено и снажно задовољство које заискри у нама сваки пут када прочитамо неку мудру мисао, када у нечијим малобројним, а пребогатим речима препознамо истину коју смо већ неко време и сами слутили? Можда отуда што истина и виши смисао човековог живота извесно постоје и што су нам задати као крајњи животни циљ, који можемо и морамо досегнути?